

leslie abraham:

UTOLJÁRA MONDOM:
„ISMERD MEG ÖNMAGAD!”

Borító:

Szerző: Vörös László

All rights reserved! Minden jog fenntartva!

A könyvet azonban az előbb írtak ellenére kizárólag ingyenesen, illetve legfeljebb tényleges „nonprofit” alkalmazása esetén szabad részleteiben illetve a teljességében is sokszorosítani, reprodukálni, mind elektronikus, mind pedig mechanikus úton, beleértve a fényképezést, és egyéb más módokat is, valamint bármely információtároló és visszakereső rendszerben tárolni. Minden anyagi ellenértékért történő árusítása (ebbe azonban már beleértve a csak „nonprofit” történő terjesztését is!) azonban csakis a szerző, Vörös László hiteles írásos engedélyezése mellett történhet! A cél viszont mindemellett is az ingyenes terjesztés illetve továbbadás marad.

A könyv anyagi haszon mellett történő árusítása tehát szigorúan tilos! A tilalmat megszegőknek a jogi következményeket természetesen kell tehát vállalniuk!

A könyv Vörös László magánkiadása
8256 Ábrahámhegy, Fülemléle utca 32.

Telefon:

E-mail: voroslaszlo@asat.hu

Nyomdai munka:

Felelős vezető:

leslie abraham:

UTOLJÁRA MONDOM:
„ISMERD MEG ÖNMAGAD!”

TARTALOMJEGYZÉK

Bevezetés 5-6

Értelem 7-9

Az értelem előretörése 10-14

Vezető értelem 15-16

A láthatóvá tett igazság leereszkedése 17-20

A határtalan létezés avagy élet vázlagszerű meghatározása 21-22

A lét egysége 23-25

Az élet 26-27

Az értelem révén történő Isten-látás 28-31

Az abszolút vagy teljesen tökéletes Isten leíró ábrázolása 32-34

A láthatatlanul is „makulátlan” Isten 35-38

Az univerzális Isten 39-43

Főnixmadár 44-46

A hiba 47-49

Viszonyulás az isteni egészhez 50-52

Három „variens” 53-54

A kurta farkú malac igaz meséje 55-56

A nyugalomban rezgő, viszont akár meg is rázkódtatható tudati vizek 57-58

A nyelv 59-61

A vízen és szárazon egyaránt élő „vizikígyó” 62-64

Mese az igaz teremtésről 65-68

A lélek önmegvalósítása 69-74

Megújulván visszatérve a forrás rendjéhez 75-76

A megnyilvánítás mint az üdvösség eszköze 77-78

Az emberiség 79-83

Hibás értékrend 84-86

Gyilkosságba torkolló erőszakosság 87-89

Képesség avagy tulajdonság 90-92

Vallás, mágia, tudomány? 93-98

Szellemi Izráel, szellemi Ismáel 99-101

Végítélet vagy csak végső ítélet? 102-107

Utószó 108-109

Felhasznált irodalom 110

BEVEZETÉS

Mindenek előtt hála és köszönet Istennek, a Teremtő Intelligenciának, és természetesen aKiadónak is, hogy hosszas vajúrást követően végre „megszülethetett” ez az újabb könyv is, mely a többi írásomhoz hasonlóan magáról a Teremtő Istenről, és a hozzá való helyes illetve helytelen viszonyulásunkról szól.

Ez a könyv azonban nem csak hosszas vajúrást követően jött létre, hanem többszöri vajúrást árán is, ugyanis a kiadók, melyekhez eddig fordultam, már több írásomat is „elvetéltettek” azzal, hogy szerintük azok kiadásra egyáltalán nem érdemesek, illetve még nem érdemesek állapotúak. Hozzá kell azonban mindehhez tennem még azt is, hogy a nem érdemes választ adó kiadók még csak el sem olvasták a hozzájuk eljuttatott kéziratomat.

A másikkaknak pedig a kifogásuk érdekes módon nem az volt, hogy az írások nem jók, hogy azok nem építő hatással hatnak az emberi szellemre. Az ő elutasításainak oka a leginkább az volt, hogy (valószínűleg magukból kiindulva) az olvasóközönségükből nem nézték ki azt az intelligenciaszintet, hogy az ember mára már igenis képes az értelmével akár még egy szellemi igazságokat tartalmazó többszörösen összetett mondatot (állításuk szerint „körmondatot”, bár szerintem még az egyszerű értelmes tőmondat is az) az értelmével átfogni, és azt tökéletesen értelmezni is.

Ők tehát a tő és rövid mondatokban eladható zömében ál-igazságoknak a „jó” pénzért való árulására illetve kiárulására szakosodtak. Ők már a „kész” állapotú, úgynevezett tévedhetetlen önmegvalósítási vagy megvilágosodási módszerek tömkelegét kezdték el árúsítani, és árulják is folyamatosan, hol több, hol kevesebb sikerrel. Egyes kiadók pedig már „szakosodtak” is. Vannak ugyanis közöttük, akik a jóslás és a mágia „tudományára” esküsznek, és minden mást elvetnek maguktól, ami nem az általuk felkaroltakat isteníti.

Az első írásomat válaszra sem méltatva, vélhetőleg a szemébe dobta egy akkor még különleges hitközösség tagjából lett „felelős kiadó”, de a többi elutasítólag viselkedő kiadó (köztük vallási kiadók is) „meglátása” sem tükrözött mást. A meglátásuk szerint ugyanis nem elég sok kézzelfogható haszonnal járt volna az írásaim kiadása, holott mindegyik kiadó megkeresésekor előrebocsátottam, hogy számomra egyedül csak a Teremtő Istenről szóló helyes ismeretek minszélesebb körű elterjesztése a fontos, nem pedig az anyagi haszon.

A kiadók azonban, mint jól tudjuk, nem csak a nevükből, hanem hús-vér emberekből is „állnak”. Ezért talán nyugodtan mondhatom, hogy ezek az emberek többnyire csak az előbb részletezett valójában helytelen „tudományt” árúsítják mind a mai napig, nem is törődve azzal, hogy az általuk megjelentetett könyvek hatására, még egyetlen egy ember sem világosodott meg, de igazán nem is valószínűtlen még csak egy „szál” ember sem. Azonban nem csak az ő színrelépésük idejétől fogva, hanem egészen Jézus ideje óta nem találkoztunk ilyen emberrel.

Az ilyen „kiadó” emberek képezik tehát azokat a „pénzválókat”, a legtöbbször nem is igazi, hanem hamis tudást jó pénzre váltókat vagy „lefordítókat”, akiket Jézus szimbolikus értelemben már mintegy előre kizavart az Isten egyetlen nagy „házából”, azaz az Isteni Teljességéből.

Hála legyen azonban Istennek, mert vannak kiadók, akik mindig elsősorban terjesztik, és azt már csak követően árulják, mégpedig elfogadható pénzért az igaz tudást, így előbb vagy utóbb az igaz ismereteket tartalmazó könyvek is megjelenhetnek a nagynyilvánosság számára. Példa legyen erre ez a könyv, melyet a tisztelt olvasó most éppen a „keze ügyében” tart.

Az igazat megvallva az írásaim révén mintegy maguktól „előforduló”, azaz még csak nem is másokéba lefordított ismeretek, mint szellemi igazságok javarészt tisztán szellemi úton kaptam, és hitem szerint Isten akaratából. Az írások egy részét azonban magam is más írásokból merítettem, viszont minden esetben a hiteles szent írások irányadó elveire

támaszkodva, és nem pedig a magam „eszes” értelmezésére hagyatkozva adtam illetve adom elő a megszerzett ismereteket.

Azt hiszem, hogy mára már teljesen egyértelmű, hogy az intelligenciánknak a jelentősebbik részét nem a fizikai, nem a tárgyi ismeretek, hanem a mindig elsősorban csak szellemi értelmi lehetőségű információk, egyszerűen tehát az értelmes szellemi ismeretek adják, melyek egyben lehetővé is teszik a maguk tárgyiasítását.

Nos, ha mi valamelyest értők vagy tudók szándékosan kiiktatjuk a mai olvasóból az eszme illetve elmefuttatás lehetőségét, és helyette csak könnyen eladható kész meséket, kész önmegvalósítási módozatokat „tálalunk” eléjük, akkor még egyáltalán nem biztos, hogy mi magunk is elértük illetve elérjük velük az életünk értelmét vagy célját. Legalábbis nekem ez a nézetem. Ez így a véleményem szerint pusztán csak a saját magunk számára is elsősorban csak anyagi, mintsem szellemi hasznot hozó üres ígéretések szintjén marad. Ebből tehát soha nem lesz igazi „teljesítés”, kielégülés vagy kiegészülés, beteljesedés avagy „nirvána”. Főképpen tehát a mi részünkről nem.

A kellő és igazi önismeret hiányában ugyanis senki sem lehet képes magát igazán (teljes tökéletesen) és maga megvalósítani, ameddig ez a világ világnak nevezetik, addig az így „kínált” módszerekkel biztosan nem.

Nekem például a már kész állapotban lévő, „megvehető”, és azonnal vagy bármikor „beváltható” (alkalmazható) megvilágosodási lehetőség vagy módszer már nem is kellene. Nem kellene, még ha esetleg létezne, akkor sem, mert ahhoz még csak értelmes azaz intelligens emberré sem kellett volna felfejlődni, hogy az elérhető, megszerezhető legyen a számomra is. Az esetben ugyanis egyszerűen csak meg kellene vennem, és az máris az enyém lehetne. Akkor viszont mi értelme lenne ennek az egész „cécónak”, az igazán teljesség intelligens azaz értelmes módon, az értelemmel együtt, vele mintegy karöltve járva történő tökéletes megismerése folyamatának? Talán ezekről a tisztán szellemi dolgokról gondolkodjanak helyettünk „mások”, az egyedül csak maguk és híveik szerint „hozzáértők”, nekünk pedig e témában laikus embereknek csupán az legyen a dolgunk, hogy busásan megfizessük őket, vagyis hogy jó pénzért megvegyük tőlük az általuk közvetített tudást, bármit is mondanak nekünk, bármit is eltitkolnak előlünk?

Szerény véleményem szerint nagyon helytelen ez a hozzáállás, ez a szemlélet vagy inkább már szemléletmód, de sajnos a mai világ ezzel, nem pedig az igazsággal, a valós szellemi igazságokkal van tele. Az e világ tehát mondhatni, hogy szinte kizárólag csak a helytelen szemléletmódban teljes és közös.

Nem hiszem, hogy mindez hosszútávon, vagyis továbbra is mindig csak előre menni, menni és menni, hanem a vad pörgésének a csúcsára eljutva inkább már csak hirtelen lelassulni, majd onnét pedig már minél hamarabb, és talán lehet, hogy végérvényesen megállni fog. Legalábbis a mi számunkra, mint az emberek nagy közössége számára. Igen, itt már az életről, az egykori helyesről helytelenre már általunk megváltoztatott életről van szó.

Igen, ez az én nézetem, és örülök, hogy ugyan lehet, hogy egyben először és utoljára, de a jelen könyv révén megoszthatom Önökkel is.

Kérem, hogy ha a teljes megértéshez esetleg szükséges lenne, akkor többször is olvassák el az egyes fejezetet, de ha veszik a fáradságot, akkor az egész könyvet is, és biztosak lehetnek benne, hogy akkor már Önök maguk is biztossággal „ragadhatják” magukhoz a benne úgy talán már nem is igazán rejtve megjelenülő tiszta értelmet.

Minden kedves olvasómnak jó olvasást, és minél több megértést, és nem utolsósorban helyes befogadást kívánok.

A Teremtő Intelligencia jóvoltából: a „szerző”.

ÉRTELEM

Isten adományát, az értelmünket, itt a földön lehet jó szándékkal, jó indulattal, jó akarattal, de a szintén Tőle kapott szabad akaratunk révén lehet rossz, sőt gonosz azaz nagyon ártó, akár teljesen életellenes szándékkal is használunk. Magával az értelmünkkel azonban közvetlenül soha nem árthatunk, mert erre nem vagyunk képesek.

Nos, hogy az értelmünket mindig csak Istent követve, kizárólag csak jó szándékkal, jó akarattal „használhassuk” a remélhetőleg számunkra is elkövetkezendő, a ránk azonban egyenlőre még csak várakozó öröklétben, először is meg kell tanulnunk vele együtt élni. Értelemmel együtt élve, vele mintegy összeházasodva („nászra lépve” azaz összefonódva) leszünk ugyanis csak képesek az örökérvénnyel való vele együttlétre, mely már a vele való, többé már szétválaszthatatlan egységünket is jelenti. Igen, lényegében az Igaz Istennel való mindenkori, mindenholi, és minden tudatállapotbeli egységünket. Ezt az örök egységet tehát csak összekovácsolás, ötvözés (ötszöri illetve öt féle úton lehetséges üdvözülés?), vagy egybeforrasztás útján, vagyis lényegi azonosulás révén lehet elérni.

Az értelem itt a földön függetlenül attól, hogy azt jó vagy rossz dolgok elérésére használjuk, „kézbe véve” bizonyos fokú hatalmat is ad az itt többnyire még csak „viselőjének” vagy magával hordozójának, azaz a vele együtt élő tudatunknak.

Az értelmet itt a földi életben kezdetben mintegy a tudatunk „hátán” cipelve kell megszoknunk, majd a „kezünkbe” kell tudnunk vennünk. Lényegében tehát a szellemi eredetű, és annak a fizikai körülmények ellenére is megmaradó éntudatunk irányítása alá kell vonnunk. Ezt azért kell tudnunk a tudatunkkal megtenni, hogy az általa megszerzett itteni helyes tapasztalatainktól vezérelve az értelmet fokozatosan a fejünk, a fizikai eszünk fölé tudjuk emelni, mint nélkülözhetetlenül fontos vezérlő elvet. Mint vezérlő elvet avagy olyan „szükséget”, mely bennünket tudatokat mindig csak kreatív, mindennemű rombolást, ártalmat mellőző, szüntelenül előrehaladó mozgásra, vagyis tevékeny cselekvésre, teremtésre készítet. Ezeket a teremtő cselekvéseket azonban itt a földön a magát a tudatunkat is kifejezővé tevő, lényegileg megnyilvánító testünkkel, mint direkt e célra szolgáló fizikai eszközünkkel végezhethetjük csak el. Az itteni fizikai korlátok miatt tehát nem közvetlenül a tisztán szellemi tudatunkkal cselekedhetünk, vagyis itt nem teremthetünk azonnal, esetleg csak fantáziálgathatunk felőle. Még tehát a szellemi gondolkodásunkat is a fizikai agyunk, mint e célra szolgáló eszközünk révén „bonyolítjuk le”. A „lefelé bonyolódás” kifejezés azonban azt jelzi, hogy igenis létezik rá egyszerűbb megoldás is, csak azt egyenlőre még nem vagyunk képesek e síkon is megvalósítani.

Az itt még csak látszatra tulajdon értelmünket azonban, ha akarjuk, akkor akár felhasználhatjuk arra is, hogy vele Isten ellen forduljunk, vagy Tőle csak eltávolodjunk. Használhatjuk azonban még arra is, hogy elkülönülve Istentől megtagadjuk a Vele való együtt járást, esetleg a teljességének létezését is. Ezzel a hozzáállásunkkal azonban éppen hogy mi magunk rekesztjük ki magunkat az Isteni Egységből, és válunk illetve változunk egyedülállóvá, ami végül is a pusztulásunkkal, a „puszta” azaz értelemnélküli tudatokká történő lassú vagy gyors leépülésünkkel lesz egyenlő. A régi elbeszélésekből jól tudjuk, hogy a „bűnbak” (akire egykoron a „száműzése” előtt ráolvasták a közösség összes tagjának valamennyi vétkeit) kiűzve a puszta sivatagba, ott magára maradva előbb vagy utóbb elpusztult. Sajnálatos módon azonban igazából még nagyon sokan nem értjük ennek a történetnek a bennünket előre figyelmeztető jelentőségét sem.

A tapasztalatunkat a magunk teremtette valóságnak itt szellemi és gyakorlati (a szellemieknek fizikai úton történő gyakorlása) folyamata közbeni megismerése, a megismeréssel egybeni, illetve sokszor azt csak követő felismerése is jelenti. Lényegében tehát minden tapasztalatunkat a lényegi valóságnak, az igazán valós létezésnek, a nem csak létezhető, hanem nagyon is létező legnagyobb egységű Valóság, az Abszolút Egység

teljességgel történő megismerése érdekében szerezzük. A „Most” azaz a Jelenvalóság örökségének megszerzése érdekében. A most minden ami van, annak együttes megismerése érdekében. Ezen ismeretek megszerzésének forrása egyedül csak e szférában lehet egyaránt szellemi és fizikai. Az itteni életünknek vagy életeinknek ezért van szinte már rendkívüli jelentősége, igen nagy fontossága.

A tökéletes egységű teljes Jelenvalóság a jelen tudatállapotú számunkra fizikailag egyenlőre még csak egyetlen pillanatra lehet látható. A valóban teljes mindenség azonban igazán abszolút szinten valószínűleg még tisztán szellemileg sem fogható fel teljes tökéletesen. Ez ugyanis már egyedül csak az Abszolút Isten számára lehetséges, és esetleg még annak, aki számára Isten ezt kegyéből lehetővé teszi. A teljes mindenség teljes tökéletesen tehát már megismerhető, de a szintén megismerhető abszolút mivoltában egyszerre még nem lehet látható. Nem lehet, illetve még nem lehet látható, mert vélhetőleg a mindenség tagjai még nem egyöntetűen vannak ezen állapot helyes, és „helyes” azaz „teres” (mintegy „kör-körös” térben történő) elérésének akarásában. Ha az erre irányuló közös akarás megtörténik, ami egyben megegyezik Isten eredeti akaratával is, akkor hatására remélhetőleg majd egyetlen szempillantás alatt minden „jó” dolog abszolúttá fog válni. Még talán mi is, magunkat ugyan már előre abszolút tökéletesnek tartó, hívő, vagy inkább még ha egyenlőre csak homályosan is, de már annak képzelő emberek is. Azonban mi, magunkat intelligenseknek valló emberek sajnos még csak ezen utóbbi „szellemes” tévedésünket sem akarjuk igazán beismerni, nem hogy a Teljes Mindenség abszolútságát elérni, illetve abban már jogos tagokként részt is venni.

Az emberi értelmes tudat szellemi kiterjedésének határait a mindenkori hite határozza meg. Ennek a tudatnak határtalan nagyságúra történő kiterjedése elé azonban a csak a maguk anyagi hasznát szüntelenül csak gyarapítani igyekvő emberek igyekeznek minden létező eszközzel gátat emelni, annak mindjobban kiterjedését, előretörését megakadályozni. Ezt azért teszik, hogy a minél nagyobb kényelmük megteremtését lehetővé tevő és meg is valósító engedelmes szolgálókká változtassák a szűkebb illetve tágabb körükben élő valamennyi másik embert. Sokan vannak tehát közöttünk olyanok, akik maguk nagyon is jól ismerik a szellemi tudat korlátlan lehetőségeit, de azt teljességgel eltitkolják, mert abban reménykednek, hogy majd a szükséges pillanatban egyedül csak a maguk javára fordítva fogják alkalmazni azokat. Az ilyen emberek azonban nagyot tévednek, ugyanis ők valószínűleg csak még inkább „póru” fognak jární, mint az Istenről és szellemi dolgairól teljesen tudatlan emberek. A „póru járás” eredeti jelentése pedig maga a „porrá változás”. A tudással visszaélő tudatok a Nagy Változás (korszakváltás) lehetőségekor tehát éppen hogy nem „jól” fognak jární, mint ahogyan azt ők mind remélik, hanem inkább rosszul, mert ők minden értelemben porrá fognak változni. Ez azt jelenti, hogy nem csak fizikailag lesznek porrá, hanem szellemileg is „mákszemekké”, az élő értelmet nélkülöző tudati alapelemekké fognak visszaváltozni, vagyis inkább senkik, mintsem valakik lesznek. A tiszta szellemi tudással való visszaélés tehát a számukra nézve nem valami túlságosan kifizetődő perspektívának látszik, még innét a látszat világából nézve is. Hát még az igaz valóságból nézve, onnét „felülről” szemlélve! Ami azonban bennünket ott „fenn” tartani képes, az egyedül csak az igaz szellemi hitünk lehet. Az igaz hit valakinek vagy valaminek az igazán valós létezésében való sziklaszilárd (minden kétség és kettősség nélküli) meggyőződésnek rendületlenül folyamatos, vagyis minden megingás, elhajlás, részrehajlás, és nem utolsósorban önzés nélküli fenntartása. Az őszinte, állhatatos „hívés” így tulajdonképpen egyben tartás és fenntartás, magunk elé helyezés, illetve a fejünk fölé emelés is. Őszintén hinni tehát annyi, mint a hitünk „tárgyát” alázattal magunk fölé, a fejünk kifejezővé tette fizikai tudatközpontunk fölé emelni. (Itt tehát az igazán tiszta szellemiségnek a tárgyi formák fölé való helyezését kell, illetve illene elsősorban értenünk.) Valakiben vagy valamiben hinni e helyes felfogás szerint igazában azt jelenti, hogy valakinek vagy valaminek az „igaz” azaz valóságos létezését állandóan fenntartani azzal, hogy annak

valós létezését folyamatosan igazolva kifejezzük önmagunkon, vagyis a tudatközpontunkon, a szellemi éntudatunkon keresztül. Itt e síkon ezt az igenlést vagy bizonylást a legkönnyebben azzal tehetjük kifejezővé, hogy „hangot (lényegében azonban erőt) adunk neki”, vagyis hangos, erőteljes meggyőződéssel jelentjük azt ki, hogy az a valaki vagy valami igazán létezik, hogy tehát a létezése valóban igaz. Most remélhetőleg már érthetőbbé vált, hogy a „Hiszek egy Istenben” kezdetű imánk is éppen emiatt „született”, és ez az az ima, mely a Jézus tanította „Miatyánk” imánkkal együtt elmondva már egyben és világosan (egyértelműen) utal Isten nagyon is létező kivagyiságára és mibenlétére, de Istennek az egész Isteni Egységgel, a Mindenséggel való legközvetlenebb kapcsolatára is. Ez a Mindenség azonban csodálatosképpen nem áll semmi Istentől „más”-ból, hanem éppen hogy a Vele való azonosságából. Isten tehát maga ez az egész „Csoda”, vagyis Isten egyazon ezzel a létező mindenséggel, és annak a számunkra látható részéből, melyben mi magunk is benne élünk, már jól láthatjuk, hogy Ő vagy „Az” nagyon is létezik illetve él. Ezért végre már be kellene látnunk, hogy Isten egyenlő a Létezéssel, így annak válfajával, a Krisztus Jézus nevű tagja által megszemélyesített Élettel is. (Jehova pedig, aki Krisztus Jézust hozzánk közvetlenül küldte, ő „Él”, Élői, vagy Elohim, a Mindenható Isten nevének élő megszemélyesítője volt az Ószövetség idején, akit mi mint az Élő Isten személyes képviselőjeként úgy is imádkozunk, mintha magát a Legfőbb Urat, az Élő Istent imádnánk.

Mivel minden ami van az egy, ennek az egységnek mi magunk is a tagjai vagy a részei vagyunk. Ezt ha már belátjuk, vagyis az értelmünkkel megértjük, és szilárd meggyőződéssel, kétségek nélkül hisszük is, akkor már teljesen mindegy, hogy a „rész” minőségünkben a Teljes Egységre honnan is tekintünk majd rá a döntő pillanatban. Helyesebben mindegy lesz, mivel annak e jelen biztos tudásunkból kifolyólag remélhetőleg már a jogos részei illetve tagjai vagyunk, persze csak ha az Egyetlen Isten, azaz az Abszolút, a Szupernális Teljesség is úgy akarja.

Meglátni pedig ezt az igazán teljes Valóságot ebből a tudatállapotból abban a magasztos pillanatban számunkra majd azért lehet, mert mi igazán és feltétel nélkül, azaz valóban és önzetlenül hívők Vele már most (!) egyek vagyunk! Hála és köszönet érte Istenem, ha elfogadsz parányi részednek, Téged most fizikailag is mintázó tagodnak vagy gyermekednek!

AZ ÉRTELEM ELŐRETÖRÉSE

Az átlátszó tisztaságú szellemi Fény, az Értelmelem, nem csak szórtan, mintegy darabokra törten törhet előre, még belőlünk gyermek tudatokból is, hanem egyenesen, az eredeti módján, egyenes oszlopszerűen is. Ez a fényoszlop viszont már mintegy dárdszerűen löki félre, vagy nyílhegyszerűen fúródik bele, esetleg kardszerűen hasítja szét, vagyis lényegében eltávolítja magától illetve maga elől az útjába álló teljesen értelmetlent. A „teljesen értelmetlent” tehát, azaz a tiszta értelem illetve öntudat birtoklására egyenlőre még alkalmatlan, vagy alkalmatlanná vált tudati elemeket. A Legtisztabb Értelmelemnek erre a mutatványra, vagyis az e módon történő megnyilvánulásra azonban nem csak a fény alakja, hanem egyedül a hang alakja is képes. Ennek a mindene fölött álló értelmi hatalomnak az együttes ereje, a fény és hang együtteséből felálló ereje pedig már olyan rettenetes, de vele egyben olyan rendkívül kohéziós (összetartó) erejű is, hogy azt földi szavakkal már egyáltalán nem lehet kifejezni.

Az értelmes tudatból a tiszta értelemnek folyamatos továbbárasztása révén válik tiszta értelem. Az így viselkedő értelmes tudat tehát maga is tökéletesen tisztává, vagyis értelemmé, a Legtisztabb Értelmelem társforrásává válik. Olyan lesz, mint az égbolt tetején látható kisebb-nagyobb állócsillagok. Az értelmes tudatok csillogó fényű csillagok lesznek tehát, melyek már megállapodtak, melyek már révbe, a nyugalom révébe értek az azt megelőző bolygóként, maga is fényt és meleget árasztó, de az igazi fényt inkább csak tükrözve közvetítő, végül pedig már nagyobb részében önfényt árasztó bolygóként, vagyis kisebb-nagyobb csillagokként való „bolyongásukból”. Ezen Odüsszeusz féle bolyongásukra, és a végén történő „nyílpróbára”, az erővel való bírás próbájára azonban azért van minden tudatnak feltétlenül szüksége, hogy valamennyi létező és létezhető lehetőségességet megismerhessen, miáltal a tiszta tudása folyamatosan és szakadatlanul bővül. Ezen kiterjedt értelmes tudás a tömegénél fogva aztán már elegendő önerőt biztosít ahhoz, hogy a szellemi éntudat bírjon majd az Isten által személyesen ráruházott erejével azaz az „erővel”, a rá a tudásával egyazon teljes önmagát körbefogó övként „felkent” tiszta értelem mennyiségével. A legtisztabb értelem által pedig már valóságosan is jogosult lesz a megszerzett ismeretek, képességek vagy tulajdonságok örökös használatára, vagyis a velük illetve általuk történő mindenféle szintű teremtésre. Természetesen azonban Istennek öntudatosan soha nem megismerhető, mindig a legmagasabb helyen megmaradó teremtő szintjén történő teremtés kivételével. Az lényegében lehetetlen is számára, ugyanis az ahhoz való értelmi képességet Isten soha senkinek át nem adja a tulajdon szuverenitásának örökkön örökké történő megőrzése érdekében. Azáltal lehet ugyanis Ő igazán örök, és azáltal teheti a kedve szerint az arra érdemes (méltó) teremtményeit is örökké, vagyis magával egyetemben nem csak képletesen, hanem a mérhetetlen kegyelmének köszönhetően valóban azaz igazán örökké. Ezt a különleges privilégiumát pedig soha senkinek, még egy már eleve, vagyis már a kezdet kezdetén örökké tett teremtményének sem adhatja át, mert azzal az addigi szuverenitása akár egy csapásra is megszűnhetne, mivel azon rendkívüli képesség esetlegesen helytelen kezelésével (alkalmazásával vagy használatával) akár az értelmetlen (tudatlan), de akár csak a sekélyes értelmű vagy értelmi tudású tudat is örök létezésűvé válhatna. Az ilyen tudat azáltal már akár képes is lehetne az eddigi egész teremtésben jóvátehetetlen kárt is okozni, de azt talán még teljesen is lerombolni, mivel egyre több kétes vagy kettős tudatot tudna az örökség megkapásának ígéretével a maga oldalára állítani, illetve azután már a maga képére könnyűszerrel átformálni is.

Hála Istennek, hogy az előbbieket miatt még jelenleg is csak feltételesen létezhető „ördög” tehát már eleve halott, ugyanis nem rendelkezik, és soha nem is rendelkezhet az örökkévalóvá változtatás képességével. Isten ugyanis annak tiszta értelmű tudását visszavonta tőle, ezért csakis abban mesterkedhet, hogy az örökségre már várományos teremtményeknek egy már közösségükben is jelentőssé vált részét a maga oldalára állítsa, akik lassacskán, vagy egyesek közülük már gyorsabban is azonosulván vele, ellátják őt a számára más úton

megszerezhetetlen értelmi energiáikkal, miáltal a fennmaradását az ő közös fennmaradásukig biztosítják a számára.

A fogas hiba azonban az Isten hatalma ellen lázadó elméletében ott van, hogy ezen várományosoknak az energiái egyenlőre még szintén végesek. Így ha azokat a hatalma demonstrálása érdekében tőlük a teljességükben magába szívja, vagy magához vonzza, akkor előbb utóbb maga is öngyilkossá válik. Önmaga gyilkosa lesz tehát, mivel az értelmi és tudati energiák utánpótlásának megszűnése révén, felélve azokat a végén maga is végleg megszűnik majd létezni. Ezért már esetlegesen is csak egyetlen nagyobb „dobása” lehet, mégpedig az önmagának az éppen aktuális teljességében való megmutogatása. Azáltal ugyanis azt reméli, hogy az emberek többségükben majd megijedve tőle, végleg azaz végérvényesen is az ő oldalára fognak állni, miáltal megerősítik őt az aljas úton szerzett hatalmában, és az értelmükkel támogatják őt a mindtovábbi fennmaradásában. Nos, ez a nézet az, ami igazán hiú reménynek nevezhető, mivel ezt már egyedül csak ő akarja. Viszont akarhatja így is, azonban Isten akarata ettől teljességgel más. Isten ugyanis nem a vele való ellenségeskedést, az örök harcot és szenvedést, hanem az igazán békés öröklétet, az Isteni Önmagavalójával való örök és örömteli együttlétet akarja egyaránt minden teremtménye számára.

Mindenesetre meg fogjuk majd látni, hogy az eddig elért teljességével a jelenleg kialakult tudatlanság valóban képes lesz-e útját állni a mindig csak előretörni szándékozó Értelmi Fénynek, vagyis Istennek.

A fény, a világosság, avagy a megnyilvánult értelem tükrözve történő továbbítása úgy történik, hogy Istennek a belőle eredő belső, külső, vagy együttes eredetű hőjével illetve hőszugárzásával, a tiszta értelem megnyilvánulási vágyának hevével, annak is a hevesen forrongó fehér lángoszlopával (mintegy irányított lézersugárral végzett ráhatással) fel kell izzítania egy ugyancsak isteni eredetű homogén gömböt, mely aztán majd maga is továbbítja a fényt. Ez a homogén gömbi egység a fizikai síkon lényegében egy bolygó, de akár az emberi agyi rendszer is lehet, amely mint jelképes éteri vízben jelképesen „úszó” egység az eredeti szellemi valójában (de a fizikai változatában is) már maga is egy hőt illetve hévséget is eredeztetni képes egység. Ez az agyi egység azonban az eredeti szellemi „változatából” egyedül csak a lényegi szellemi nyomás hatására állhatott és állt is össze fizikai tömeggé. Igazából tehát ez az agy prototípusa „születésének” igaz története. Istennek tehát a sugárszerű „heves izzását” és a belőle keletkező meleg fényt, mint fényes forróságot ezeken a kis gömbalakzatokon, de akár az éteri űrben keringő Napon illetve napokon keresztülsugározva (látszatra azonban tükröződve) is lehet továbbítania további homogén kör vagy gömbalakzatok felé, ahonnan azok mint végpontok a fényt viszont már szétszórva avagy szórtan, mintegy darabokra tördelten is továbbíthatják a közvetlen környezetük, vagyis a többi igazán még fel nem hevült, vagy „már kihült” mégtovábbi gömbalakzat felé. Olyan gömbalakzatok felé, amelyek azon szintű önizzásra, vagy újbóli önizzásra egyenlőre még nem képesek, mely szintet elérve azonban, és még egy kis plusz fényt (értelmet) kapva, a világosságot már maguk is oszlopszerűen, azaz egyenesen fókuszáltan is képesek lesznek árasztani magukból. Na és persze továbbítani is, mellyel már az eredeti isteni szándék szerint mintegy előre kilőtt nyílvevesszőként segítenek Istennek az Értelemnek előretörni a sötétségben azaz a tudatlanságban.

Az emberi agy valójában az univerzum egészét mintázza, az univerzum egészének kifejeződött, vagyis anyagilag megnyilvánult mikrováltozata, avagy tehát kifejeződése. Az agyunk ugyanis ugyanazon a módon keletkezett, és ugyanazon a módon működik is, azaz ugyanúgy funkcionál, mint maga az egész Univerzum. Ha jó megfigyelők vagyunk, akkor erről könnyedén meg is győződhetünk, ha akarunk.

Az agyunk mint eszköz segítségével úgy alkotunk magunknak fizikailag is elképzelhető képeket a valóságról, hogy a fizikai érzékszerveinken keresztül megtapasztaljuk a dolgokat, és ezek a képzetek vagy képi formák elektromos impulzusokként fogalmazódnak meg bennünk,

vagyis lényegében a rezgő pontok, gömböcskék, vagy „mákszemek” tömege áll össze látható képpé az agyunkban. Ez a kép színessé pedig a képekhez már általunk társított érzelmi töltéstől válik, illetve változik meg a színe annak erősségétől függően. A pontok képpé való összeállítása azonban mindig csak a tiszta értelemnek rájuk vagy irányukban ható erőhatására történhet meg. A „tele-víziókn”, de a televízió készülékünk képernyőjén látható mákszemnyi pontocskák (jelekké alakított elektromos impulzusok) is eredetileg a szellemi értelem hatására, a tv esetében azonban már az az által megvalósított gépi technika, mint mesterkelt értelem révén, annak tehát az összekényszerítő hatására állanak össze látható képpé.

A bennünket körülvevő, a „minket” mintegy körül-„övező”, de egyben felülről is övező világot, valamint a bennünk belül is létező, vagy onnan csak előtörni szándékozó illetve vágyódó világot (világosságot) azért vagyunk képesek megismerni, mert az agyunk belülről is, kívülről is pontosan a teljes mindenség „felépítményéhez” hasonlatosan van felépítve. A Biblia ezen felépítményt egyszerűen csak „ház”-nak nevezi. Ezékielnek a magasabb rendű tudat azt mondja (Ezékiel 3:24) : „Menj be, és zárd be magadat a te házában”. Ez tehát nem csak lényegében, hanem egyenesen az emberi agyra történő utalás, mely agyban a tudat „lakik”.

Magának az agyunknak terjeszkedési lehetősége azonban korlátozott, ugyanis egy kemény fal, a koponyánk csontkemény fala vet végül is gátat a kiterjeszkedése elé, mint ahogyan az egész testünknek főképpen a mennyiségi terjeszkedése is korlátozott, vagyis a Legfőbb Értelem egy bizonyos határon túl valószínűleg gátat vetett annak is. Az ezen utóbbi, az előbbinél már nagyobb „házban”, az emberi testben lakó tudatunk viszont folyton fejlődni, változni akar, mint ahogyan az egész világ, az egész univerzum is folyton csak változni, mindjobban kitérül, kibontakozni akar. Ezt a belőle számunkra látható rész nagyon is jól láthatóan, és mintegy követendő példaként meg is mutatja számunkra. Mi azonban még nem tanultunk meg igazán élni, de az Univerzummal még helyesen együtt élni sem, nem hogy követni tudnánk a jól látható példáját. Mi emberi tudatok ugyanis egyelőre még a Kozmoszban is többnyire csak kárt tudunk tenni. Mi még csak szemetelünk benne, és a finomságához, a finom rezgéséhez képest durva eszközeinkkel (a „durvaság” itt elsősorban az eszközeink „meghajtására”, másodsorban pedig az anyagára vonatkozik) csak rendre megzavarjuk a kozmoszbéli térségünk korábbi harmóniájú egységes rezgését.

Vélhetőleg és remélhetőleg a Kozmosz világa (a „Világszellem”) azonban ennek ellenére is mindaddig terjeszkedni fog, míg bennünk emberekben is meg nem szüli, illetve újjá nem szüli a magáéhoz hasonló magasabb szintű tudatot, mely a jelenleginél már magasabb szintű változásokra is képes lesz.

Az egész Univerzum tehát nem más, mint egy gigantikus élő tudat, lényegi tudati energia, mely a lényegét, a tiszta értelmet magába foglalja. Ezért vele tehát egylényegű is, azonban a szabad akarata révén akár el is válhatna tőle, vagyis leszakadhatna róla, azaz a láthatatlan szellemi értelemtől akár el is „válhatna”. Valószínűleg azonban ennek az igen nagyméretű teljességnek nem a „szakadás” a célja, hanem magának is a szellemi tudati evolúció, az egyre magasabb szellemi szintre való szakadatlan folyamatosságú fejlődés, vagyis az örök felfele irányú fejlődés. Ezen gigászi tudat arra törekszik tehát, hogy igazából ez legyen a realitása, vagyis hogy ezen helyes törekvés vagy elv minden egyéni részegységében, vagyis minden benne létező értelmes, és egyelőre még kevésbé értelmes élőlényben is ugyanezen módon realizálódjon, mégpedig végérvényesen.

Az ösztudatnak, de az egyéni tudatnak is, az ilyen felfele jellegű fejlődése pedig akár még egy minden egyes vagy egyéni résztvevő által közösen játszott társasjátékként, de akár egyetlen nagy nyíltszíni előadásként, a „színek házában” előadásként is felfogható. Aki azonban ebben a „színjátékban” vagy darabban nem kíván részt venni, és ezért kivonja magát alóla, az egyedül csak magára vetheti a követ, mert azzal tulajdonképpen már maga ítéli magát biztos halálra.

Minél hamarabb és minél jobban meg kell tehát ismernünk a fizikai teljesség, de a mindenség, vagyis a fizikailag semmiképpen sem látható dolgokkal egyetemlegesen létező tökéletes teljesség igazi tudatát is. Ezt úgy érhetjük el, hogy legelőször is önmagunkat helyesen megismerve már egyre jobban megismerjük a bennünket körülvevő igazán teljes világot. Azután pedig a megszerzett helyes információk révén már valóban magunk, és nem csak a tárgyi dolgainkból, hanem a szellemi (ön)magunkból is egyre fejlettebb szintű struktúrákat leszünk képesek létrehozni, vagyis lényegében „teremteni” fogunk, magunkat is mintegy újjáteremteni fogjuk tudni. (Természetesen azonban mindig csak Istennek, a Felülmúlhatatlan Értelemnek a mindenkori jelenléte mellett, illetve a mindig elsősorban részvételével.) Csak így leszünk illetve lehetünk képesek magunkon, és ebből következőleg pedig már a bennünket közvetlen „környező” világon, általa pedig már akár az egész világon is jobbitani, kizárólag csak hasznos változásokat előidézni, kezdeményezni, és végül pedig már megvalósítani is. Csak ez a felfogás képes olyan világot „szülni”, vagy megszületni segíteni, amelyben a legfőbb érték a Szeretet és az Értelme egymástól többé már elválaszthatatlan közössége, és persze amelyben maga az élet is ugyanilyen értékes, azaz értelmes, értelemmel telített, nem pedig többnyire csak értelmetlenséggel, és ártalmas dolgokkal illetve ártalmas szellemi és fizikai cselekedetekkel, mint a mostani.

Továbbítsuk tehát mi magunk is inkább a fényt, az értelmet, mintsem a sötétséget a tudatlanságot, hogy a világunk valóban, és minden résztvevő számára egyaránt jobb és szebb legyen. Azonban többé már ne csak látszatra, és ne csak egyes kiváltságosak számára, mint ahogyan az jelenleg van. A jelen emberek (?) ugyanis a többséget nem felemelni, hanem csak egyre jobban elnyomni szándékoznak. Sajnos mára már nem csak fizikailag illetve anyagilag, hanem már még a tudati evolúció területén is. A mai ilyen hozzáállású vezető emberek törekvése ugyanis inkább csak az, hogy egyre jobban elbutítsák az emberi tömegeket. Az ilyenek ugyanis olyan szellemi és fizikai alkotásokat „tárolnak” az emberek elé, melyekkel elterelik a figyelmüket a kozmikus és a kozmoszfeletti valóság igaz megismerésének még csak a lehetőségéről is, miáltal lényegében máris gátat vetnek a szellemi irányultságú tudati fejlődésüknek. A létfeltételeik szándékos megnehezítésével az embereknek még csak idejük sem marad a magasabb tudatszférák megismerésére, mert folyton csak dolgozniuk kell a megélhetésükért. Amikor azonban valamennyi keveset pihenhetnének és elmélkedhetnének ezekről a dolgokról, akkor pedig már szinte kéretlenül is zúdul rájuk a „multimédián” keresztül a szellemi irányultságú tudati fejlődés gátját építő „agymosás”. Ennek eredményeként pedig az emberek már maguk is olyan játékokat illetve elfoglaltságokat keresnek, ahol ha rövid távon is, de ők lehetnek a legjobbak, a győztesek, hogy továbbra is áltathassák magukat, hogy a „feltörés” valamikor majd nekik is lehetőséggé válik. Mindennek eredményeképpen került előtérbe a gátlástalan és önző jellegű szexualitás, valamint az egyéni irreális vagyongyűjtés, de sok más erkölcstelenség és embertelenség is. Ilyen nehézségek mellett az emberiség kozmikus látásmódjának szintje egyre csak süllyed, még tehát annak ellenére is, hogy a tudomány révén (mely javarészában megint csak öncélúvá vált, mivel igazán csak egyes embereket, egyéneket, illetve csak kis létszámú érdekcsoportokat szolgál) egyre több tárgyi ismerettel rendelkezünk a Kozmoszról.

Ezek a jelen „nagy emberek” ugyan nem tudják, de ezzel a hozzáállásukkal éppen hogy magukat fogják örökre kirekeszteni a tudati fejlődés folyamával egyazon folyamatából, mintsem majd egyedül csak maguk fognak az általuk is hön vágyott magasabb tudatszintre eljutni általa. Lelkük legyen rajta!

A mai helyzet tehát az, hogy az ilyen mentalitású emberek egy szűk csoportjának a kezében olyan mérvű anyagi erők halmozódnak egyre csak magasabbra, hogy annak pénzben kifejezett tömegének még csak a kamatjával is túlcsoportulásiig támogathatnák az egész emberiségnek akár egy rövid intervallumon belül, és szinte egyszerre is megvalósítható, a felemelkedést lehetővé tevő tudati fejlődését. Ők azonban, és az őket a kamatokból a részükre

hulló morzsákért lihegve követő csatlósaik még a korábbiaknál is vadabb rabtartásra, egyre kegyetlenebb szolgaságra igyekeznek berendezni a világ jelenlegi, már amúgy is „borús” (kétségbeejtő) színterét.

Ma tehát az ember már nemigen tud mást tenni, mint hogy bízván az Istenben maga, azaz többnyire csak egyénileg gondoskodik a szellemi fejlődéséről, ugyanis a mai vezetőink körében, Jézusnak, az örök szellemi vezetőnk kivételével, talán nincsen már egyetlen olyan emberfia sem, akire ennek a felelősségét nyugodt lelkiismerettel átháríthatnák, avagy csak rábízhatnánk is.

Tegyük meg tehát, ha lehet mindnyájan ezt az egyben talán utolsó reménységünket jelentő lépést, hogy végül az Értelmem ne csak az egyéni vonalon, hanem a „mi vonalunkon”, az egész emberiség vonalán is oszlopszerűen törhessen előre!

VEZETŐ ÉRTELEM

Az intelligencia értelmes figyelmeztető jeleken keresztül történő intó rávezetés a helyesen és illően akár örök folyamatossággal is végezhető „élet-igenlésre” a lényeg, a tiszta értelem révén. Az értelem azonban nem csak vezetője és a vezetője az ildomos élet-igenlésnek, hanem egyben hordozó-megismertetője és továbbadója is.

Az értelem azért „Ura” még tehát az Életnek is, mert a létezés, az értelmes élet, illetve egyszerűen csak az élet is, és mindezek még csak a fogalmi formájukban (mely formát az őket elképzelhetővé és érthetően leképezhetővé, azaz láthatóvá és hallhatóvá tevő képi és hangji jelek jelentik) is, e rendkívül tiszta, itt a földön legjobban a legfinomabb illattal, a legfinomabb ízzel, vagy a lehelletfinomsággal jellemezhető Értelem révén jöhetnek csak létre, azaz csak az Értelem révén teremődhetnek meg. Mégpedig belőle és általa, vagyis alapjaiban a maga „anyagából”, és magától indítottan, de vezetetten is, mely vezetés az örök folytonosságának, és az ezen állandó folyamatossága örök fennmaradásának is az egyedüli biztosítója. Ha tehát mi emberek ettől a vezetéstől eltérünk, és „külön utakon” járunk, vagy ha ezt a vezetést ne adj Isten örökre elutasítjuk magunktól, akkor akár örökre is elveszhetünk. Értelmünket vesztetten ugyanis pusztulásra vagyunk „ítélve”. Ezt azonban az értelem részünkről történő teljes szintű és végleges elvesztése pillanatában akár még „észre is vehetjük”, de akkor sajnos már későn!

Mi „élők” ugyanis e központi Értelemhez az ezen értelemnek a rendkívül finom szálai illetve vezetőjei, az egyéni vékony, és a közösségi „vastagabb” (Isten által „sodrott” vagy már magától összefonódott) fonalai révén vagyunk hozzákapcsolva, mint a központi áramforráshoz a végei felé egyre vékonyodó teljes hálózata, melynek a vége részén a belőle fogyasztó „égői” avagy „izzói” helyezkednek el. Ezen „fogyasztókat” tehát életárammal, azaz áramlásszerűen terjedő életenergiával vagy életerővel elsősorban és többnyire is a központi „forrás” lát el. Az „ellátás” az ugyanezen értelem által megvalósított „létezés” esetében azonban szakadatlanul folyamatos, míg annak válfajának az „életnek” esetében éppen a pulzálva váltakozás az, ami folyamatos.

Az Élő Értelemhez azaz a Mindenható Istenhez, mint a mindenség „egyetlen forrásához” való hozzákapcsolódásunkat a sós tengervízben úszó, átlátszó testű „medúza” törzséhez szervesen hozzákapcsolódó, szintén az átlátszó vékonysága adta finomságánál fogva szemmel már láthatatlan, a végein érzékelő bimbókat tartalmazó szálainak kapcsolódási módjához hasonlíthatjuk. A fizikai tapasztalatokat gyűjtő „érzékelő pontocskák”, mint kibomlodozó „bimbócskák”, Isten az Értelem esetében azonban mi magunk, jelenleg fizikai testben élő, eredetileg azonban magunk is láthatatlan azaz szellemi emberek, vagy inkább még csak ilyen „ember-palánták” vagyunk, akik Istennek a magából a szálain részünkre juttatott értelme révén Vele együtt értelemmel létezhetünk. Mi vagyunk tehát a központi „bojtcsomó” rojtjainak végei, ha így jobban megértjük. Talán most már az is érthető, hogy miért is viseltek és viselnek a vezető emberek magukon illetve a hatalmukat mutató eszközeiken bojtokat. Azok ugyanis eredetileg a legfelsőbb hatalomhoz, Istenhez való elsősorban tartozásukat voltak hivatottak demonstrálni. Ez azonban az idők folyamán elvesztette a jelentőségét, és a rojt illetve bojt más dolgok kifejező eszközévé, illetve egyszerűen csak tárgyainkat díszítő elemmé alakult át.

A szálak révén tehát Istennel együtt létezhetünk és tapasztalhatunk még tehát akár örök folyamatossággal is, amennyiben az ezen Tőle egyéni használatra külön is kapott értelmünk révén a magunk indíttatásából véglegesen nem, illetve már soha többé nem válunk el Tőle, mint lényegi Eredeztetőnktől avagy Teremtőnktől.

A mi helyzetünk azonban a medúza jelen nézőpontunkból vélt helyzetéhez viszonyítva fordított, helyesebben a tükörképe annak. Innét szemlélve ugyanis éppen hogy mi, a szálak legvégén elhelyezkedő végpontocskák, mint Istennek a maga központjától „előretolt”

(mintegy parányi nyílvevőhegyekként magából kilőtt) viszonyítási pontjai vagyunk a láthatók, míg a szálas vagy szálfaszerű törzs, és a benne is és egyben fölötte is elhelyezkedő mindent látni és hallani képes isteni „fej” vagy „arc” az, ami láthatatlan. Tulajdonképpen tehát nem Isten, hanem éppen mi magunk vagyunk azok, akik Hozzá képest fejre vagyunk állítva! Pontosabban kifejezve mi magunk állítottuk fejre magunkat, ugyanis mi az eszünket (fizikai tudatunkat) nem vetettük alázattal alá a tiszta értelmű szellemi tudatunknak, hanem azt önhatalmúlag föléje emeltük. Sok esetben azonban látszatra még a tökéletesen tiszta szellemi értelmünk fölé is.

Bizonyosan még mindenki emlékezik arra, amikor az édesanyja hasán vele szemben üldögélve vagy fekvé a hozzá még a kezével is mindig csak leheletfinoman nyúló anyjának a kölcsönös egybetartozásuk fölött érzett örömtől és boldogságtól sugárzó arcára nézett. Nos hát, lényegében mi „emberi arcok” is egy ilyen „fejenállott” azaz alulról felfelé néző állapotból tekinthetünk helyesen az Isten képviselőjében ránk ragyogó Nap arca felé, vagyis tehát nyugodtan mondhatjuk, hogy a hozzánk mindig jó Isten felé. Azon egyetlen Isten felé, akinek tehát mi magunk is az Őt több illetve kevesebb sikerrel mintázó parányi, vagy inkább csak miniatürizált tükörképei, vagyis tehát képmásai vagyunk.

Vajon nem csak az itteni fordított hozzáállásunkból ered az az esztelen gondolatunk is, hogy ha a többi állapotunkban nem is, de ebben a jelenlegi fizikai állapotunkban képesek lehetünk még az Istent is felülmúlni? Ebbe a lehetőségbe pedig talán már minden „bele is bolondultunk”, és az Isten fölé kerekedést most már nem is csak egyénileg, hanem egyénileg és közösen is meg akarjuk valósítani? Így viszont nem csak továbbra is a bármikor megcsonkítható, és akár ki is végezhető, de önmagát még önmaga is kivégezni képes tudatlan „udvari bolond” szerepét játszhatjuk-e az Isten végtelenül nagy udvartartásában, miáltal az örök szolgálatú méltóságok örökre elérhetetlenek maradnak a számunkra?

Nem jobb volna tehát helyreigazítanunk az eddigi helytelen szemléletmódunkat, ameddig még nem lesz későn?

Nem jobb lenne az Isten kezéből a magunk kezébe átvett vezetést egyszer már végérvényesen is az Ő erre egyedül és igazán jogos kezébe visszahelyezni?

A LÁTHATÓVÁ TETT IGAZSÁG LEERESZKEDÉSE
és
a viszont hozzá való felemelkedés
lehetősége

Ahogy a legmagasabb hegy mélyéről eredő forrás vízfolyama egyre alacsonyabb szintekre ereszkedve, mintegy felülről lefelé áradva halad a legalacsonyabb szintek, először csak a tengerszint, majd még az alá is, ugyanúgy fokozatokon, mintegy képzeletbeli lépcsőfokokon egyre lejjebb „lépegetve” a legmagasabb szintű Isten-Tudat is aláereszkedik a népek, azaz a valamilyen szinten már valóságot nyert tudatok tengeréhez. Néha-néha azonban még az alá is, oda, azokba a „vizekbe”, melyekben már csak a teremtményformák (elképzelt, de igazán még meg nem valósított teremtmények), fogalmak illetve dolgok, mint többnyire már csak ideiglenesen létezhető lehetőségességek, vagyis valamilyen szintű megvalósításra váró ideák foglalnak helyet.

Amely tudat, függetlenül az elhelyezkedési szintjétől (mi emberek pl. a „földszinten”, a tengerszinten, helyesebben annak is a közvetlen közelében helyezkedünk el), csatlakozik ehhez a hatalmas tudatfolyamhoz, akkor annak tiszta vagy szent vízévé, vagyis maga is szentelt illetve szentté tett vízévé válik. A szentséges tisztítóerővel eleve rendelkező „víz” azonban nem azonos a látható és megfogható vízzel. Ez a víz, mely bárkit, bármely tudatot képes megtisztítani, ragyogó fehérré „varázsolni”, olyan „élő víz”, amely tehát szentséggel, vagyis a legmélyebb tisztasággal, és annál fogva pedig transzcendenciával már teljes tökéletesen áthatott, illetve mindezekkel a szentséges dolgokkal telített. Pontosan emiatt viszont már egyáltalán nincsen benne helye a tisztátalanságnak, vagyis a tudatlanságnak. Jézus Jákob kútjánál is erről az örök életet adó tiszta vízről beszélt a számáriai asszonynak.

A tudat folyama mellett, azzal szorosán párhuzamosan, vagy közvetlenül alatta, esetleg vele kettősspirálszerűen összefonódva, vele tehát együtt kanyarogva azonban létezik egy belőle származó másik folyam is. Ez a test, a testi forma ugyanilyen, vagy inkább csak a külsőségeiben, de igen nagyon hasonló folyama. Ez a folyam a tudat átörökítését végző folyamatot, és a test generációs átörökítése révén a tudat örök megnyilvánítási lehetősége mellett még a tudat megmagyarázási és megérthetőségi lehetőségét is adja illetve szolgálja. Mondhatjuk azonban úgy is, hogy mindezt akarva, de akaratlanul is önfeláldozóan szolgáltatja. Eredetileg tehát mindenféleképpen ebből a célból hozatott Isten, a Legnagyobb Értelem által létre.

A két folyam tehát a közös eredeténél fogva nem ellentétes egymással, hiszen a közös lényegükkel lényegében egymást szolgálják, mivel mindkettejük létezésének örök fennmaradása a feltétel nélküli együttműködésüktől függ. Azonban az eredetileg tiszta tudatokat a forma világa vagy folyama az egyedüli önmagában is képes ideiglenesen rabul ejteni, önmagának részeibe bezárni. Ezzel viszont egymástól mintegy elkülöníti, illetve esetenként ketté is választja az eredetileg a tiszta tudattal még meglévő közös harmóniájukon alapuló egységüket.

Azok a tudatok, amelyek rendíthetetlen hívei maradnak az Igazságnak, a tiszta tudat eredeti szellemi mivoltának, azok állandóan az eredeti forrásból örökös hullámmozgás útján áramló friss és tiszta ismeretekért, igaz tudásért könyörögnek. Ők tehát nem hagyják magukat elvarázsolni illetve elcsábítani a formaságok puszta és véges világának avagy folyamának.

Az igazság az, hogy ha a tudatok belevesznek a formaság folyamába, akkor elfelejtik, majd el is veszítik az addig már megszerzett tudásukat, ismereteiket. Így azonban már bennük is a formalitás jut uralomra, mely viszont csak hamis másolatát képes nyújtani az eredeti tiszta Igazságnak, a tisztán szellemi Igazságnak. A nagy festőink képeiről készített hamisítványok is ugyanezt szimbolizálják, de sajnos még nem rendelkezünk elég intelligenciával, hogy

valamennyi szimbólum mögé képesek legyünk bepillantani, és megtalálni a bennük látszatra ugyan jelenlévő, igaz valójában azonban mögöttük állva elrejtett Igazságot.

Helyes, és főképpen tiszta látással kell rendelkezünk, hogy a jelenlegi helyzetünkben felismerjük magunkat, és megértsük azt, hogy a két folyamnak melyik oldalán vagy partján állunk, illetve már melyikbe is vagyunk egyre jobban belemerülve.

Ha mi emberi tudatok elsősorban, vagy kizárólag csak a forma folyamával foglalkozunk, akkor a hamisságot követjük, illetve hamisságot követünk el. Ezt választva tehát mi magunk is hamisan csillogó árut árulunk, ráadásul nem is olcsón, de egyszer majd biztosan meg is fogunk fizetni ezen tettünkért.

Ha viszont a legnemesebbet, a tudat, a szellemi tudás tiszta igazságát, és pedig **ingyen** áruljuk, akkor járunk jobban, mert csak ezúton ismerhetjük meg, majd érhetjük el a célt, a létező szellemi értelmű tudatok (értelmek) legnemesebbikét, az Abszolút Istent. Azt az Abszolút Istent tehát, aki révén már mi magunk is Hozzá hasonló, Nála azonban természetesen és természetszerűleg is alacsonyabb rendű, ámde szintén örökre megmaradó forrássá válhatunk, ha ezt az Ő akarataival közösen és egyezően mi egyének is így akarjuk.

A forma világával magát „összekent” eredetileg tiszta tudatunknak ezen előbb ismertetett szent cél érdekében tehát meg kell tisztulnia, mert csak azután foglalhatja őt ismét magába a mindenben, így a szeretetben is a legtisztább folyam, Isten végtelen és örök szellemi tudatfolyama.

Aki tökéletesen ura tud lenni az őt érzékének, csak az tud közömbös maradni a forma világa iránt úgy, hogy közben abban folyamatosan benne élve is megmarad. Az ilyen ember függetlenül attól, hogy tudatával a forma világának a felszínén úszik, vagyis hogy a feje (esze avagy fizikai tudata) a forma vizei fölé emelkedik ki, a gerincét, a lényegi tartását a testoszlop vagy törzs közepén elhelyezkedő szívének keresztül is megjeleníteni képes belső szellemi tudata révén már a tiszta tudat folyamába van belemerülve. Isten kegyelme révén tehát elérhetjük e magasabb cél, ha arra áldását is adja, de az áldást és kegyelmet természetesen kérünk, sőt értük inkább már könyörögnünk kell Istenhez, Őt azzal egyben imádván és viszont áldva, azaz kezébe mintegy fennhangon (élőszóval) visszaadva a megszerzett tudást.

Mivel Isten az önmaga eredetét nézve is szellem, eredetileg és eredeztetőnként is Istent, a Szellemet, vagyis az Isteni Szellemi Tudatot avagy az Isteni Tudatfolyamot kellene elsősorban tisztelnünk, mintsem a formait. Az alapjaiban szintén isteni eredetű formai világon tehát fölül kellene tudnunk a szellemi tudatunkkal emelkednünk, és a tartalmi azaz a lényegi világot, az igaz valóságot kellene helyette megragadnunk, és abba ismét bejutva mindörökre benne maradnunk. Ha nem teszünk így, akkor a forma hívője és tisztelője fogunk válni, vagyis bálványimádók leszünk, illetve azokká válunk vagy változunk át.

A teljes igazság tehát az, hogy nem csak a relatív világ létezik, hanem a mindenben elsődleges, és emiatt felülmúlhatatlan abszolút világ is létezik. Helyesebben elsősorban csak az van, és a többi dolog, ami szintén van, az mind abból illetve onnét származik. Ennek van tehát igazán realitása.

Ha a tudat látóköre kiszélesedik, akkor az előbbi isteni igazság felismerésének képessége a tudati látásmódunk ezen irányú fejlődésével arányosan egyre jobban kitisztul.

A tudatunk helyes látásmódjának fejlődése, kifinomultsága pedig abban nyilvánul meg, hogy figyelmével többé elsősorban már nem a kinézetre, a testre, és az egyéb külsőségekre (pl. öltözet, a csomagolás, és más hasonló tárgyi dolgok) alapozva fogadja el az azok által csak durván illetve hamisan tükröződő Igaz Valóságot, hanem egyenesen az értelmére alapozva.

Nos, lényegében tehát a tiszta Isten-felismeréshez van szükség a különféle transzcendentális tudásra, látásmódokra, illetve azoknak elsajátítására. Az ebbéli tudásunk azonban egyedül csak az egyéni felfogásunkon alapulhat. Ha tehát felfogjuk, hogy a fizikai szemünknek „csalóka” azaz hamis a látása, mivel az nem a valódi formákat illetve színeket

láttatja velünk, ahogyan a füleink sem az igazi hangot, hanem a mesterkélt, vagyis művi hangot hallattatják velünk, akkor az igaz, a szintiszta valóságot, az igaz Igazságot már képesek leszünk teljesen tisztán, a külső érzékek által határok közé szorított formák nélkül is azonosítani.

Jelen tudati állapotunkban tehát a külsőségektől kell visszajutnunk a szellemi lényegig. A formák világából a tartalom világába kell tehát eljutnunk, de úgy, hogy a formai megjelenést egyre inkább figyelmen kívül hagyjuk. Ha ezt a tudati utat folytatjuk, akkor a végére járva biztosan elérhetjük a megvilágosodást.

A legfontosabb dolog azonban mindenképpen az, hogy ezért a szent célért mindent, ami itt a forma világában van, hajlandók legyünk fölládozni. Mindenben meg kell tehát tudnunk válni a világi felfogásunktól, függetlenül attól, hogy annak milyen a kötődése, legyen az testi, tudati, vagy értelmi szálú. A tudati fejlődés alappillére tehát a magunktól való elutasítás, és az Isteni Egység szüntelen szolgálata.

Jelenleg változó világban élünk, melynek a lényege az állandó mozgás, ami tulajdonképpen maga a leegyszerűsített élet. Arra kell tehát törekednünk, hogy az élet megállás nélkül előrehaladjon, ezért kerülnünk kellene a helytelen „járás”, amennyire csak lehetséges. Amennyiben ugyanis szellemileg egyáltalán nem fejlesztjük a tudatunkat, hanem csak tárgyilag, azaz ha csak a tárgyi tartalmát növeljük, akkor fejlődésünk során elbotlunk, majd el is bukunk. Ez egy megmásíthatatlan isteni törvényszerűség, mivel a leghatalmasabb teljes tudati egység szüntelen fejlődésben van, melytől ha lemaradunk, akkor könnyen elveszhetünk, és ha nem inkább a szellemben, hanem a formában hiszünk el is veszünk.

Az isteni ösztudat ugyanis úgy működik, mint egy összhangban működő szervezet, mint egy tiszta értelmű alapuló tudat-szervezet. A helyesen működő szervezet pedig kilöki magából, vagy felemészti, önmagába olvasztja a „reditens”, vagyis a szervezet összhangjával nem együttműködő elemeket, de kisebb-nagyobb elemcsoportokat is. Nos, tudataink is ha egyedül vagy akár csoportosan is, de letérnek az örök fejlődésre, és a vele együtt járó örök fennmaradásra irányuló helyes indíttatású útjukról, akkor egy darabig ugyan még tévelyeghetnek, de a végén, ha nem lelik, vagy újra nem lelik meg a helyes utat, akkor elvesznek, mint báránykák a sűrű erdőben, és az igazságról tudatlan magányos farkasok, vagy a már csordába tömörült farkasok martalékává válnak. Sokkal jobb tehát, ha az eltévelyedett tudatunkat az igazság rendezett, igazságosságon alapuló örök szervezete, nem pedig az igazságtalansággal párosuló tudatlanság kaotikus csoportja kebelezi be magába, mely általuk összeszervezett zűrzavaros világ amúgy is már eleve bukásra van Isten által ítéelve.

Amennyiben önmagunkat azzal a látszattal azonosítjuk, melyet a fizikai érzékszerveinkkel felfogunk, akkor mindaddig szűk látókörűek maradunk, ameddig a tudati látókörünket a tudatunk tudásának fejlesztésével egyazon fejlődésével ki nem szélesítjük, és a tudatunk alakját, azaz az addig róla elsősorban csak formászerűen kialakított véleményünket az anyagi alapanyagú formájáról (a kocsonyaszerű agyállományról) az eredeti transzcendentális formájára nem változtatjuk át illetve vissza. Egyedül csak ez az eljárás képes ugyanis a hibás látásmódunkat megváltoztatni.

Ha a tudati vagy lelki látásmódunk kifinomodik, akkor egyre inkább képesek leszünk belelátni az igaz valóságba. Az Igaz Valóság, az Igazság azaz Isten megismeréséhez tehát transzcendentális szemléletmódra, eléréséhez, érintéséhez, majd közvetlen követéséhez pedig már komoly transzcendentális tudásra van szükség.

A jelenlegi tudásunk többnyire még csak az anyagon alapul, mely anyag a tiszta szellemi tudatukat mintegy fogságba, csapdába ejti. Tulajdonképpen a tulajdon szemünk csal meg bennünket, mert amit láttat velünk, az tehát mind nem igazán valódi forma, nem igazán valódi szín. Mi magunk is sűrűbben mondogatjuk, hogy valami így meg úgy látszik, ilyen vagy olyan színűnek tetszik-látszik. Még a fülünk sem igazi hangot hallat velünk, mert arra meg többnyire azt mondjuk, hogy hallatszik, még a már vélt tiszta hangra is. Az igazság az, hogy

már észre sem vesszük, hogy gyakrabban használjuk a látszik, hallatszik kifejezéseket, mint a tisztán látom, tisztán hallom kifejezéseket.

Mindenképpen el kell tehát a múlandó formák világától távolodnunk, hogy ne csak felszínesen, hanem mélyebben is betekinthessünk a mögötte rejlő tartalomba. Ha tehát a formai megjelenést, a kinézetet figyelmen kívül hagyjuk, akkor mélyen betekintést nyerhetünk a szellemi tartalom igazságába. Az ezen az úton járó ember tudati azaz lelki emberré válik, és a tiszta, a formanélküli világ irányába halad, és el is fogja érni a tisztán látást, vagyis a legfőbb célt, a megvilágosodást.

A megvilágosodás eléréséhez azonban minden addigi helytelen testi, majd tudati, végül pedig értelmi jellegű felfogásunkat is fel kell adnunk, illetve meg kell változtatnunk, különben az nem jön el számunkra. Helyesebben kifejezve nem juthatunk el a beteljesedéshez, a teljes és tiszta szellemi tudattá való felnövekedéshez. Legelőször azonban csak a kiegészüléshez avagy kielégüléshez, ugyanis az előbbieket már a megvilágosodással járnak. Ezt az érzést keressük-kutatjuk a jelen formátumú világunkban is, azonban ezt itt elérni ugyan nem lehetetlenség (Jézus a szemléltető példa rá), de a jelen tudatállapotú számunkra egyenlőre még képtelenség. Még ugyanis növekednünk, erősödnünk, fejlődnünk kell hozzá, vagyis tudatunknak még több tudást, végül pedig már transzcendentális tudást kell hozzá szereznie, mert nélküle a földi beteljesedés lehetetlen.

A kielégülés vagy beteljesedés tehát érkezik kívülről, belülről, és kívülről-belülről egyaránt. Mindehhez tehát szüntelenül el kell fogadnunk, tudatunkba bele kell fogadnunk a célhoz elvezető helyes ismereteket, és kíméletlenül el kell utasítanunk magunktól a helytelen tudást, és itt az az alapján megnyilvánított cselekedeteket is, különben nincsen fejlődés, nincsen előrehaladás a szellemi tudati fejlődésünkben. Ezen előrehaladás vagyis lineáris mozgás nélkül ugyanis a tudat pangó, egy helyben toporgó, mintegy halott, azaz jelentősebb mozgás nélküli állapotba kerül, és fejlődése esetleg még vissza irányba is fordulhat. A további fejlődéshez vezető helyes út megtalálása a legnagyobb földi kincs megtalálásánál is többet ér, mely útról ha többé már nem térünk le, akkor biztosan révbe is érünk. Lépünk rá erre az útra, és tisztán meg fogjuk látni, hogy a korábban még oly távolinak látszó cél nincs is olyan messze tőlünk, mint azt eddig tévesen hittük. A cél ugyanis benne van a tudatunkban, csak a magunk kialakította tévhitünk nem engedi azt tisztán látni, vagyis egyenlőre még csak látszatra láttatja velünk. A fátylat vagy leplet tehát akár még saját magunk is eltávolíthatjuk a szemünk elől, miáltal máris visszanyerhetjük a hön vágyott tisztánlátásunkat, és meglátva a sárgából kékre átváltó „sugárutat” utána már mi magunk is visszavonulhatunk a formák folyton háborgó, múlandó világából, Isten örök nyugalomába, ha magunk is így akarjuk.

A HATÁRTALAN LÉTEZÉS AVAGY ÉLET VÁZLATSZERŰ MEGHATÁROZÁSA

Isten nem egy tőlünk „másvalaki” személy, hanem az általa és magából teremtett, egyénileg, de kisebb-nagyobb csoportokba tömörülten is tisztán látó értelmeknek és tudatoknak a központi lényege, vagyis a minden létező értelem elsődleges birtoklása révén a legtisztábban, és mindent ami van, azt akár egyszerre is látni képes legtisztább „szeme”, avagy eredeti „magja”. Lényegében tehát Ő az „Ősmag”.

Ez az „Ős-Mag” azonban nem csak mindent lát, hanem mivel a legelsősege révén már eleve létezik, léteztet, illetve életet is ad. Helyesebben megfogalmazva létet avagy életet áraszt vagy áramoltat ki magából, remélhetőleg örök folyamatossággal, és csak látszatra véges lehetőséggel.

Az élet eredetileg a fölötte való önfeledt és örök örvendezés lehetősége miatt, és nem pedig annak befejezhetősége végett lett Isten által teremtve. Sajnos azonban az élet mára már többnyire csak az anyagiakért való törtetésekkel, és e „bozótban” való előrecsörtetés miatt adódó szenvedésekkel, fájdalmas „ábeli” kiáltásokkal van tele, nem pedig az élet és az életvitel helyes megértésével és elfogadásával vegyes örömteli, de vele egyben alázatos tiszteletével, mint ahogyan annak lennie kellene.

Az általunk a jelen tudatállapotunkban ismertebb fizikai életnek kezdete az „Ige”. Az „Ige” lényegében Istennek, a Megfoghatatlan és Felülmúlhatatlan Értelemnek szakadatlanul folyamatos beszéde. Az Ige tehát szó, szólás, azaz beszéd is. Beszéd is, mert több még annál is, mely többség viszont már fizikai úton, vagyis az általunk használatos szavakkal már nem kifejezhető. Ezen isteni „beszédnek” (hangoknak vagy szavaknak) Isten kifürkészhetetlen akarata révén történő kimondása az Isten tulajdon belsejéből való szimbolikus kilépését, a róla vagy inkább belőle való képletes leválasztódását eredményezi. Ez a kimondott „beszéd” tehát az, ami végül is megtestesül illetve „megtestesülhet.” Az „Ige” tehát testté is alakulhat, és mint saját magunkon is észre vehetjük, az ige testté is lett. A mi igénket, vagyis a mi kimondatlanul, de itt általunk kimondottan is létező „vagyokságunkat” ugyanis nem csak az értelmünkkel, hanem akár a kezünkkel is megfoghatjuk. A kimondott dolog itt e szférában tehát tárggyá is alakítható, vagyis nem csak beszélhetünk róla, hanem ha megvalósítjuk (elkészítjük, kész állapotba hozzuk), akkor akár a szintén ugyanezen módon tárgyivá tett kezünkkel meg is foghatjuk, illetve megtapinthatjuk azt.

Ez az Istentől csak látszatra való(ságos) elkülönülés viszont akár a Tőle való szétválásba, a Tőle el, vagy Róla leszakadásba is léphet a szabad akarat révén.

Mindezen előbb ismertetett isteni beszéd adja vagy inkább „képezi”, de az alapjaiban mindenképpen „Ő” valósította (teremtette) meg a külső avagy anyagi természetet, ezt a sajátos sajátosságot. Mintegy a semmibe, a még csak pusztába kikiáltott „Szó”-ként, azaz maga az isteni szó által valósította meg Isten ezt a számunkra már rendkívül nagy számító méreteitől is sajátos megfogható világot, azaz a megfogható formai valóságot. Azonban ugyanezen beszéd, azaz végül is maga Isten adja, Ő engedélyezi ezen külső természetnek a saját akarata létrejövésének lehetőségét is. Ma már egyre jobban észrevehetjük, hogy az anyagi természetnek is van saját akarata, melyet mi sajnálatos módon a tulajdonunknak hitt emberi akaratunk alá akarunk kényszeríteni, ahelyett, hogy együttműködnénk, mindkét fél számára csak előnyökkel járó közös akaraton lennénk vele. Hibája azonban az anyagi természetnek, de a benne és egyben vele együtt élő magunknak is csupán csak annyi, hogy mi „mindketten” saját tulajdonunknak hisszük az akaratunkat, holott, mint ahogyan minden élet Istené, úgy minden akarat is Istené. Mi emberek csak bizonyos azaz meghatározott ideig szabadon rendelkezhetünk vele, vagyis szabadon használhatjuk azt.

Isten azonban amit szükséges, azt mind meghatározza, hogy az túl ne csordulhasson, vagyis hogy belőle végleg ki ne fordulhasson. Ha ugyanis Isten hagyná, hogy az anyagi természet belőle teljesen kiforduljon, és róla végleg leváljon, azzal csak megrövidítené a „se

vége, se hossza” képezte végtelenségét. A róla levált rész pedig a lényegének utánpótlása hiányában lassú, vagy esetleg már önmaga által felgyorsított folyamat révén végérvényesen, vagyis örökre megsemmisülne. Istennek azonban soha nem lehet a célja az öncsonkítás. Ez esetleg csak a Tőle teljesen elfordult, eltévelyedett illetve eltévelyített teremtménye vagy teremtményi közösségei számára lehet, de mindenképpen helytelen perspektíva. E hozzáállással ugyanis csak igen rövid ideig lehet a mindenségben teret, illetve létjogosultságot nyerni. Isten ugyanis valóságosan és örök érvénnyel csak a rombolásmentes fejlődés számára enged át véglegesen teret a saját tulajdonú mindenségéből egyéni, de akár bármilyen szintű közös használatra is. Isten egyedül csak emiatt határoz, emiatt „ítélkezik”.

A „határozás” lényegében keretek, körvonalak, esetleg „vázvonalak” (egyenes azaz értelmes beszédek) közé szorító korlátozás, illetve azon többé már semmiben sem korlátozó határozatnak is csak a meghozatala, mely már magáról a határtalanságról, vagyis a határok nélküliség megkapásáról szól. A meghatározás során a már létrehozott (fel illetve előállított) valaminek vagy valakinek a Legfőbb Határozó, Isten, tehát valószínűleg már csak hangot ad, vagyis attól kezdődően már nem csak a részére korábban juttatott értelem fénye, hanem az azon „fény-képével” egységet képező hangja ereje teszi az ilyen „illetőt” (az isteni értelem által már megilletettet vagy megérintettet) már magát is meghatározó képességűvé.

Ezen érteleből, valamint a hangos és érthető beszélésből avagy „szólásból” álló képességeivel, mint akarata szerinti rendelkezésére álló erőivel tehát a tudat már maga is képessé válik a nálánál kevesebb ilyen erők fölött rendelkezők fölött rendelkezni, azokat mégtovábbi határok, keretek, korlátok közé szorítani. Ezen erőket azonban mindig csak a kölcsönös fejlődés érdekében, és a fejlődésnek helyes, tehát folyamatos, zökkenőmentes, mindenféle ártalom és kár okozása nélküli előrehaladása mellett szabadna alkalmazni. Ártó céllal tehát sohasem szabad ezeket az erőket alkalmazni, mivel minden velük okozott sérelem vagy ártalom a legerőteljesebben mindig a mindenkori okozójára hat vissza, esetenként még háromszoros erősséggel is!

Aki tehát a határtalan létezés vagy élet elé egyre csak gátakat igyekszik emelni, vagy akadályokat szándékozik gördíteni, az egyedül csak magára vethet, és bizonyosan marad is!

A LÉT EGYSÉGE

A „teljes létezés” avagy az „egészével létező” még az értelem révén sem megosztható egység, ugyanis a létezés mint önmagában létező, de akár csak az egész Univerzum is, mint látszatra önmagában létező „létező” teljességgel feloszthatatlan. Kedv, kívánság szerint az egység elvben ugyan még a legkisebb részleteire is szétboncolgatható, ámde mint egység valójában megbonthatatlan, így pedig már feloszthatatlan is.

Az Univerzum kifejezésben az „Unum” tag pontosan az oszthatatlanságra, a valójában tehát oszthatatlan egységre utal illetve mutat rá. A „Verum” tag pedig az Egyetemességben benne levő tárgyi dolgoknak nem a tárgyi, hanem a „nem tárgyi” értelemhez, a tárgyhoz nem hozzákötődő szellemi értelemhez való viszonyát jelenti. Helyesebben kifejezve a köztük fennálló szoros viszonyra már nem csak rámutat, hanem egyben és egyenesen meg is jeleníti azt. Lényegében tehát a kapcsolatot nyilvánvalóvá teszi. Mindezt azonban nem külön-külön „teszik”, hanem minden egymás közötti jelentősebb sorrendiség felállítása nélkül. (A „pontot” tehát minden esetben az egyenes „vessző” követi, és így tovább, egészen a végtelenségig.) Ezt azért teszik így, mert mindkettőnek egyaránt és egyformán is jelentősége van.

Vajon az általunk talán nem is véletlenül „objektum”-nak is nevezett tárgy hozhatta-e létre a megfigyelőjét, vagy inkább maga a megfigyelő „értelmi szeme” avagy értelmi szikrája van valamilyen rejtett módon megjelenülve az „objektumban”, hogy a lényegében általa, és pedig a teljes lényegén belül létrehozott (ezért az eredeti teljességű nálánál természetesen minden egyes „részegészében”, de még azok együttese képezte egészével is kisebb) objektumban illetve rajta tükröződve minél jobban megfigyelhesse és megismerhesse a maga teljes szubjektívumát, illetve az azt kitevő egyéni szubjektívumai összességét?

Vajon az egész Univerzum, de annak akár csak a legkisebb értelmes része is, nem egy olyan „varázstükröt” képez a megfigyelője „kezeben”, melyben bármikor megszemlélheti magát, ha akarja, akkor akár egyszerre kívülről és belülről is?

Nem nagyon is feltételezhető, míg az bizonyossá nem válik, hogy magának a „tárgynak” a Lényegtől vagyis az Alkotójától „kölcsonzött” szubjektívuma teszi őt magát is mintegy kölcsönösen képessé arra, hogy maga is megfigyelje illetve megismerhesse az adott helyzetéből adódóan látható teljességében az eredeti Alkotóját ?

A hiba vajon nem ott jelentkezik-e, nem ott merül-e fel elsősorban, hogy a „tárgy” a részére kölcsönzött szubjektívumával nem az ő valós és tulajdon eredetét, hanem az őt környezeteként körülvevő hozzá hasonló társainak testi (fizikai) eredetét, és többnyire csak a tulajdon biológiai testéhez hasonlatosan felépülő, ámde nálánál alacsonyabb rendű élőlényeket, mint tárgyi objektumokat kutatja? Elsősorban tehát nem csak a testeket, a testi formákat keresi, kutatja? Nem csak a testeket, mint számára „érdekes” formákat igyekszik, illetve kívánja is mindjobban megismerni a szubjektívumát adó, és egyben e keresést is lehetővé tevő szellemi énjével szemben?

Ha tehát elsősorban nem a bennünk jelen lévő láthatatlan Istenre figyelünk, hanem a testünkre, és a többi hozzá hasonló Isten teremtményeire, akkor igazából nem úgy van-e, hogy éppen a sok másik fától nem vesszük észre azt a „központi fát”, melytől eredetileg az egész erdő származott, és azóta is csak folyton növekedik, azaz egyszerre minden irányban terjeszkedik? Mindez nem azt bizonyítja-e, hogy minden „tárgyszerűnek” az eredeztetője, így tehát még magának a formának eredeztetője is, mint a legelső „szál-fával” vagy oszlopszerű fával szimbolizált Legelső Létező jóval előbbre való, mint a már magából származtatott, és ezért őt már csak követhető, példáját már csak utánozható többi létező? Nem inkább csak az eredeti értelmes beltartalom, a szellemi értelem hozhatta létre a formát, de a tulajdon „anyagából” akár még csak a formák szellemét is? Létezhet-e egyáltalán forma értelem nélkül?

Az eredeti „(Én) Vagyok” legelsőbb szintű azaz legelső, és pedig tisztán szellemi létezésének tehát jóval nagyobb a realitása, mint bármely tárgyi vagy formai dolognak, így közöttük nekünk, az ettől a legelső Éntől kölcsönkapott szubjektivitása révén magukat szintén szubjektívnek „érező”, illetve szubjektíveknek magukat jelenleg lényegében még csak érezve tudó „tárgyi embereknek” is.

Az elsősorban az érzelmre, és nem pedig csak a tiszta értelemre alapozó érzékelésünk azonban nem ad, de az ezen elsősorban önmaga által létrehozott érzelmi korlátozás révén nem is adhat teljes bizonyosságot az eredeti Alkotónk kivagyiságáról vagy mibenlétéről, vagyis tehát nem ad teljes körű ismeretet a létezéséről, de róla magáról sem. Pedig a legfőbb elérnivalónk nem is a teljesség kiben illetve mibenlétének a megismerése, hanem éppen magának az azt létrehozó értelem teljességének a megismerése lenne, mégpedig a tévHITEKBŐL fakadó érzelmi „szennyeződésektől” kitisztult személyes értelmünk révén! A nemes cél tehát a Legfőbb Értelem megismerése a belőle származó értelem révén!

A Legtisztább Értelem, a Lényeg, azaz a Teremtő Isten azonban azért nehezen felismerhető, mert Ő igazából a felszín alatt rejlik, és ezért nehezen „ragadható meg”. Minduntalan kisiklik ugyanis a két kezünk, azaz a „kettős”, az egyaránt szellemi és tárgyi irányultságú tudatunk közül. Igazán tehát emiatt nem érzékelhetjük a jelenlétét sem. A Biblia útján Isten azonban közli velünk, hogy Ő lényegében „köztünk” van, de mi ezen kijelentését, ahogyan még sok másikat is, még máig sem értjük meg igazán.

A legelső Teremtő Képzelt, a Lényeg, az Értelem, azaz a Teremtő Istenünk az érzelmi érzékelés révén tehát nagyon nehezen ismerhető fel, viszont az elsősorban nem tárgyi, hanem fogalmi gondolkodás, valamint a szintén gondolati úton történő eszme-futtatás közbeni fókuszált ráfigyelés révén Isten nagyon is megismerhető.

Érzelmi úton Istent azért vesszük kevésbé észre, mert az érzelmi érzékelés révén már csak a kész, vagy a még alakulató, de a kész állapotuktól már nem messze levő tárgyakra lemásolt képeket észleljük. Eredetileg azonban a nem látható tárgyakra illetve a tárgyszerűen nem látható dolgokról alkotott tisztán gondolati képeink a „valódi” azaz tisztán szellemi képek. Ezek a képek, ha Isten színe előtt örökre, vagy akár csak ideig-óráig is, de valamilyen szintű érvényességet nyernek, akkor lemásolhatók vagy lefordíthatók lesznek fizikai képekre, hangokra, illetve a kettő együttesére is.

Ha tehát egyedül csak tiszta gondolatban képzeljük el, hogy létezőnk, akkor az azt jelenti, hogy akkor is létezőnk, ha az ezen létezésünkről magunkban tárgyi képeket, formációkat nem alkotunk. Ez esetben tehát még akkor is létezőnk, ha kívülről semmiféle érzelmeket nem fogadunk be magunkba, azaz a tudatunk egy szem magját jelentő és egyben képező „énközpontunkba”. Az énünk tehát akkor is létezik. Mindez arra utal, hogy akkor is ismerjük magunkat, ha nem látjuk, és fizikálisan egyáltalán nem érezzük magunkat, vagyis nincsenek tárgyi úton szereshető létérzeteink magunkról. Ilyenkor ugyanis az érzelmektől és a külső érzékeléstől megtisztult értelmes tudatunk avagy az ideiglenes jelleggel már tiszta értelemmé átváltozott tudatunk az, amely érzékeli és igazolja is a létünket vagyis az „én vagyok”-ságunkat. Ez az én-vagyótság viszont egyáltalán nem lehet magunkból eredeztetett, ugyanis az esetben mindent tudnánk magunkról, tehát többek között nem kellene mindezen alapvető, miatta viszont a számunkra legfontosabb létkérdéseinkről sem spekulálnunk.

Az érzékszervek és érzelmek tehát még a mindent magába foglaló Léttel, de csak magában a tulajdon létezésünkkel kapcsolatos dolgainkban is mintha inkább csak elhomályosítanák a tisztánlátásunkat. Valószínűleg ez az oka annak, hogy nem vagyunk képesek érzékelni a tiszta létet, esetleg csak röpke pillanatokra.

A személyes tiszta lét tehát akkor is létezik, ha azt fizikailag nem észleljük. A tiszta lét viszont az esetben is minden bizonnyal létezik, ha azt mi személyesen nem, hanem kizárólag csak Istennel együttesen, vagyis minden tisztán létezővel egyszerre és egyként érzékeljük, azaz Istennel a tiszta értelmünk révén azonosulva már "tenmagunk" is Istenként.

A Legelső Képzelet által magában és magaként felismert „Lét” azonban semmi fizikai dologhoz nem hasonlítható, és ezért semmi fizikainak illetve fizikai eredetűnek tartott dolog révén nem megismerhető. Igazán nem megismerhető tehát még tisztán érzelmi érzékeléssel sem. Fizikai azaz tapasztalati úton azt a tiszta szellemi, és a szellemi anyagúságánál fogva állandóan jelenlévő örömmámort, az Istennel örökké együtt való tisztán létezés fölötti szakadatlan örömujjongást, a teljes és tiszta létnek egyetlen és végtelenül hatalmas szerető szívként történő, kellemes-lágy lüktetésszerű, szinte már önfeledt pulzálását nem hogy a szavak útján, de még a fogalmi gondolkodás révén sem lehet már igazán kifejezni, mert az a számunkra már kifejezhetetlen. Az ugyanis már gondolkodás fölötti „dolog”, illetve már nem is dolog, hanem egyszerűen már „csak” a Színtiszta Létezés önfeledt és örök élvezete.

Ez utóbbi esetben a Lét tehát már teljesen azonossá válik velünk, vagyis a mi kis értelmi egységünkkel is, és itt attól fogva már nem is érzékelésről van leginkább szó, hanem a végtelen értelmű szellemi értelmiség örökkön örökké való jelenlétének teljes tökéletesen tiszta, mindig örömmámoros, abszolút szabad élvezetéről. Ezt a legmagasabb szintű létélvezetet tehát egyedül csak az eredeti származtatója képes velünk megosztani, mégpedig akkor, ha mi teremtményei teljes tökéletes, azaz már abszolút szinten is azonosulunk Vele.

A „teljes” igazság tehát ebben a szavakkal definiálhatatlan „LÉT” kérdésben tehát a számunkra is egyedül majd csak akkor lesz elérhető, ha a szellemi fejlődésünk során már mi magunk is elérkezünk oda az igazán tiszta és gyönyörű létbe, vagyis ha már minden biztonnal egyik leszünk Istennel, és többé már még csak nem is „szájalunk” róla. Mi „földi” emberek tehát mindig is csak tudományoskodhatunk, okoskodhatunk felőle, ugyanis mindaddig, amíg Őt vagy Azt a fejlődésünk során egyénileg vagy esetleg csoportosan is el nem érjük, addig igazán nem is lehet részünk Vele, annál fogva pedig Benne sem!

AZ ÉLET

Az élet egy egyszerre csodálatos és különleges létélmény illetve létélvezet. Ezt a nagyon is élvezhető csodás létállapotot, mint a létezésnek fizikailag élvez-féleségét is Isten teremtette, és azt akarta, hogy azt a teremtményei ne csak kívülről csodálva élvezhessék, hanem benne létezve is részük legyen benne.

Sajnos azonban mi „újdonsült” emberi szellemi tudatok a fizikailag élvez létezés megteremtését követően azonnal az egész, viszont még nem teljes tökéletesen kialakult teljességünkkel, annak először is azonban csak egy őt mintázó részeként belevetettük magunkat abba, a belőle felénk csábítóan áradó élvezkedési lehetőségek miatt. Azóta pedig egyre csak habzsoljuk az életet, mint valami csábos eledelt. Tesszük ezt ahelyett, hogy beteljesedve, azaz teljesre kiegészülve már igazán is kiteljesednénk, vagyis teljes tökéletesen kibontakozván benne, az eredeti létformánkhoz hasonlóan magunkon keresztül abban is megvalósítanánk az örökké tisztán létezés szeretettel, békével, és örök örömmel vagy örök boldogsággal is teljes teljességét. Ezek a csupa vagy teljes jók az esetben ugyanis teljességgel azaz véglegesen kiszorítanák az életből a benne már egyedül általunk fizikai emberek által, és nem pedig Isten által (!) megvalósított „rosszat”, de a még csak lehetséges létezésű „rosszat” is. Ezzel lényegében tehát itt is megvalósítanánk a szerető, a békés és örömteljes örök Istent. Mégpedig pontosan úgy, mint ahogyan azt eredetileg még Istennel közösen elterveztük, csak valami oknál fogva már nem emlékszünk rá. Az igazán megvalósult tiszta szintű létezésbe illetve életbe ugyanis már soha többé nem fér bele semmi rossz, semmi ártalmas vagy ártó, még csak feltételesen, de még csak látszatra sem. Ha tehát ez az együttes tiszta világ valóban megvalósul, akkor minden még csak leledző negatívum, és az esetlegesen már kialakult, formás és formátlan formációival együtt az életbe valamilyen szinten már bejutott negatívum, mintegy egyetlen csapásra kívül fog maradni illetve rekesztődni az ezzel a kizárással egyben már meg is újult teljességen. A kívül maradó negatívum pedig a továbbiakban már önmaga fogja megsemmisíteni magát az egymás, legvégül pedig a tulajdon maga felélése során. Az utóbbi azonban a teljesen egyéninek mindvégig megmaradó szellemi negatívumra, az Isten hatalma ellen lázadóra is vonatkozik.

Mindez azért fog majd megtörténni, mert mi emberek a tisztán jó mellett sajnos még mindig a rosszat, a negatívát is választjuk, mert a félrevezetőinknek köszönhetően azt hisszük, hogy e kettő itt egymástól különböző mindig így, azaz egymástól éles határokkal elválasztva jár együtt egymással. Pedig Isten az Igazság szerint ez egyáltalán nem így van, mert eredetileg Ő ezt nem így szerkesztette meg. Mi emberek azonban ebben a fő kérdésben is már olyan akaratosak lettünk, hogy nem akarunk hinni már még Istennek, az eredetileg minden jó és semmi külön rossz származtatójának sem, holott éppen mi magunk vagyunk azok, akik itt az életben a jótól elválasztjuk, és külön meg is valósítjuk a rosszat, a negatívát. Minden itt a földön jelenlévő rosszat tehát a mi tulajdon helytelen választásunknak köszönhetünk. Isten ugyanis eredetileg minden általunk vélt rosszat is jónak teremtett és teremt is meg. Az életünk során tehát már mi magunk választjuk azt, hogy a már megalkotott jót nem jobba és még jobba, hanem majd rosszá fogjuk tenni, lényegében tehát teremteni. Ezt sajnos a legtöbb esetben a jónak a rosszá való átalakításával meg is valósítjuk. Igen könnyen meglehet azonban, hogy mindezt végül már a végleges veszünkre tesszük, csak tudatosan még mindig nem tudunk róla. A jelek azonban arra utalnak, hogy tudunk, viszont beszélni és hallani már egyáltalán nem akarunk tudni róla, pedig ez akár még mindannyiunk közös veszét is okozhatja. De az igazán megvalósuló közös veszünkéből talán majd örökre megtanuljuk, hogy a jót jobban illett volna választanunk, és pedig állandó jelleggel, mintsem helyette többnyire a rosszat, vagy a rosszat is.

Az életről eddig alkotott tévhiteinkkel ellentétben pedig az élet igazából nem megy sehová azon kívül, hogy folyton csak előre irányban halad. Az élet ugyanis, mint minden más „fő

dolog” is, egyszerűen csak van, és legfeljebb is csak egyre erőteljesebben, azaz mindjobban kibontakozik. Az élet tehát valójában egy folyamat vagy folyam. Mi fizikailag is megtestesült emberi tudatok vagyunk azok, akik mozgunk, vagyis mintegy „úszunk” az életben, avagy az élet vizein. Mégpedig úgy, hogy az igazán teljes isteni teljességünknek csak egy kisebb részeként veszünk részt benne. Mi emberek azonban egyelőre még múlandóak vagyunk (főképpen a fizikai részünkkel), míg az élet egy állandó folyamat, azaz örök fennmaradású. Ha pedig mi emberi tudatok az életben, mint egy bennünket magával ölelően körülvevő burokban mindig csak testileg, azaz elsősorban fizikailag óhajtunk élni, akkor igazán meg sem ismerhetjük az életnek nagyon is létező örök mivoltát, hanem csak ezt a jelenlegi, a testiségi állapotot választó tudatok számára létesített múlandó változatát. Ezt is azonban csak egy Isten által meghatározott bizonyos idő elteltéig, hacsak véglegesen már nem kitartva a jelenlegi mellett, még időben az örök változatát nem választjuk. De miért is kellene nekünk az élet véges változatát választanunk, mikor Jézusnak köszönhetően lehetőségünk nyílt arra, hogy helyette a végtelen életet, azaz az „élvén élést” válasszuk? Köszönjük hát végre már meg a csodás lehetőséget Jézus Krisztusnak, és éljünk vele, de Vele együtt is, mégpedig örökre!

AZ ÉRTELEM RÉVÉN TÖRTÉNŐ „ISTEN-LÁTÁS”

A mindent látni, átfogni és egyben magába is fogadni képes „értelem” a beelátás, az akarás, az állásfoglalás, a visszaemlékezés, az előre vagy jövőbelátás, és minden ezek felől való döntésnek a megvalósítója, illetve egyben a jelenvalóvá tevője is. A „szellemi szív” tehát a megértés, az erővel áthatott szándék, a bizonyos helyhez, időhöz, valamint dolgokhoz való ragaszkodás, és ezek fölötti uralom, a minden eddig már létrejött illetve létrehozott lényeges dolog ismerete, az elkövetkezendők ismerete, és minden ezek felől való döntésnek megvalósítója, illetve egyben a jelenvalóvá tevője is. Az értelem azonban még ezen előbbieknél is többre képes. Képes ugyanis ezeket a többnyire tulajdonságait jelenségekként vagy jelenvalóságokként (jelenvaló dolgokként) is felfogni, vagyis képes magát e módon is megismerni, és persze megérteni is.

Az értelem ahogyan az ezen előbbi tulajdon rezgéseit illetve mozzanatait, lényegében tehát a lényegi mozgásait mindig más és más nézőpontból megszemléli, a megszerzett tapasztalatai alapján mindig újabb és újabb megítélésükre jut, és annak megfelelően hoz újabb döntéseket felőlük, vagyis a továbbfejlődésük helyes folyamatáról illetve megvalósítható útjáról. Az értelem lényegében tehát öngazgatással is rendelkezik. Meggyőződést szerez az igazgatás helyességéről avagy helytelenségéről, és annak megfelelően hoz döntéseket. Minden döntése azonban egyedül csak a töretlen fejlődésére, a szüntelenül történő előrehaladása közbeni növekedésére, azaz a képesség illetve tudásbéli gyarapodására irányul. Az emberi értelem mindezt úgy juttatja érvényre, hogy belátván vagy megértvén a létrehozott világot, maga hoz döntést afelől, hogy a továbbiakban miként is fog majd vele illetve benne cselekedni. Az értelmünk révén döntünk tehát arról, hogy a világról alkotott eddigi ismereteink mint véleményezéseink alapján a világban a továbbiakban a jó, vagy a rossz útjára fogunk-e lépni.

Az Isten képére teremtett ember azonban az egykori istenekhez hasonlóan csak elveszítheti az értelmét, ha a rossz útjára lép.

A helytelen útra lépők értelemvesztése történhet fokozatosan, de történhet akár nagy hirtelenséggel is, mint például a „vízözön” idején történt. A vízözön idején ugyanis az a paradox helyzet állt elő, hogy míg a jó útjára lépő tudatok az értelmi látásukban pillanatok alatt tökéletesedtek, vagyis az értelmükben jelentősen növekedtek, addig a fejlődés rossz útját választó tudatokról az értelemzőn mintegy „lemosta”, és magával ragadta a tiszta szellemi értelmet. Így azok nagy hirtelenséggel értelmüket veszítettek lettek. Sokan közülük fizikailag már nem is lettek képesek az önmaguk teljességében megnyilvánulni, de nagyon sokan még csak az őket mintázó részleteikben, részegységeikben sem.

Az isteni értelem abszolút ismeri önmagát, ennél fogva abszolút is tudja, hogy mit cselekszik. Biztonsággal tudja tehát, hogy mit, miért, mivel, mely, milyen és mekkora helyen, hol, mikor, milyen mennyiségben, mértékben és minőségben tesz. Isten tehát minden körülmények között, mely körülményeket tehát eredetileg azaz az alapjaiban mind Ő maga teremt, tudja, hogy mit és miért csinál. De nem csak azt tudja, amit éppen csinál, hanem mindazt is szintén abszolút szinten tudja, amit még valaha is csinálni illetve tenni fog.

A teremtő értelem „sava-borsa” azaz a lényegi ereje a teremtő „Szó”, mely azonnal, minden késleltetés nélkül „eszközli”, de ha szükséges, akkor eszközösíti is a kijelentett dolgot. Tehát már maga a magából való kimondása, a „beszéde” is tárgyivá teszi a kijelentett szellemi dolgot. A kijelentett dolog eredetileg tehát mindenképpen csak szellemi lehet. Belülről a szellemi mélységekből pedig mindig csak kifelé lehet kijelenteni akármit is.

A már meglévő tárgyi dolgot tudományoskodva ugyan akár többször is, és akár még többedmagunkkal is ki lehet jelteni, viszont egyáltalán nem szükséges, mert az már jól láthatóan, hallhatóan, illetve egyszerre láthatóan és hallhatóan megvan, tehát lényegében már ismertén létezik. Már tehát nyilvánvaló.

Amit pedig Isten a szava vagy beszéde által igaznak nyilvánít, azt ugyanezen teremtő szó révén igazzá, vagyis magához hasonlóan „helyeseltté”, lényegében tehát igazán létezővé teszi.

Isten, a Legtisztább és Legnagyobb Értelem az előbbi törvényének megfelelően valamennyi tagját vagy részecskéjét legelőször is „eszközli”, hogy azok majd végrehajtó, illetve véges végrehajtó eszközeivé is válhassanak. Eszközeivé teszi tehát őket, mielőtt még végtelen megnyilvánító, azaz elsősorban már csak Őt képviselve megnyilvánult, tiszta értelmű tudattal létező, vagy maguk is már csak tisztán értelemként létező lények lesznek vagy válnak belőlük.

Az „eszköz” valójában a „kifejezést”, vagyis a külsőleg is körvonalazott képi megvalósítást is lehetővé tevő közbülső „szere” (energiája) Istennek.

Ha eddig még nem vettük volna észre, mi magunk is Istenhez hasonlóan úgy eszközöljük a kifejezést. A „kettőnk” között a különbség „csak” annyi, hogy Isten mindehhez soha de soha nem alkalmaz erőszakot. Ő ugyanis mindig egyenesen és könnyedén fejezi ki magát és a kifejeznivalóját is, míg mi emberek a többségünkben és többnyire is, még ehhez is mintegy úgy erőszakoljuk meg magunkat.

Istennek tehát „szer”-ves részei vagy tagjai a köztes energiájában helyet foglaló „ész”-lények is. Ezek az észlények az Isten értelmi magából létrehozott „észeletük”, azaz az észlelés révén szemlélődő eszük „megfeszítésével” (amit a körkörösre fókuszált figyelmük jelent), már képesek lesznek egy olyan kerek illetve ovális tükröződő felületet létrehozni (képezni), melyben az ugyanezen értelmes eszükkel figyelve, saját magukat és közvetlen környezetüket láthatják meg, ismerhetik fel és meg. Mindazt pedig, amit e tükörben látnak, azt feltételesen a magukénak is vallhatják, vagyis sajátjukénak hihetik. A tiszta értelmükkel azonban ugyanebben a „tükörben” az őket létrehozó Istenüket láthatják meg, aki maga is ennek a lényegében maga magából létrehozta tükörnek a „háttérében”, helyesebben a másik oldalán állva nézheti meg önmagát az ezen teremtményeiben. Mégpedig egészen a legapróbb részleteiben avagy rész-egészeiben, akár pedig az addig elért teljességében, azaz a teljes egységében is.

Mi emberek csak az eszünkre hallgatva azt hisszük, hogy ennek a „kettős” tükörnek a fényesebbik fele a mi oldalunkon van. Ezt azonban csak addig hisszük illetve hihetjük így, míg mi magunktól indíttatottan, vagy pedig Isten személyes segítségével magunkat ebből az igen nagy tévedésünkről fel nem világosítjuk, majd a helytelen nézőpontunkat a fel vagy megvilágosultságunk alapján helyre nem igazítjuk. A helytelen szemléletünk tehát csak addig maradhat meg, ameddig Isten a homályos látású eszünket újra tiszta értelmű szellemi tudattá, vagy pedig egyenesen már tiszta értelemmé nem változtatja. Lényegében tehát míg azokká visszaváltoztatva meg nem mutatja nekünk, hogy nem is Ő, hanem éppen hogy mi vagyunk azok, akik a tükör igazi hátsó oldalán állunk, illetve foglalunk el helyet.

Ha tehát valaki az értelmével az egyben a látókörét is jelentő környezetében elhelyezkedő valamely dolog értelmi lényegére ráfókuszál, vagy az ugyanezen értelmével körbefogható „teljes körpanorámára” értelmi vonatkozásban rátekint, akkor tulajdonképpen magát Istent látja. Ha azonban az értelmével mindkét esetben nem a tárgyi dolgokban belül is megtalálható lényegre fókuszál, akkor a figyelme hamar elveszik a külső részletekben. Legalábbis azonban a szemet szinte magához vonzó felszíni színekbe, a színhatásokba veszik bele. Így azonban az értelmi körkép pillanatok alatt mintegy szétszóródik, gyakorlatilag darabokra tör. Ezzel azonban maga a külső látvány is már szinte azonnal elveszti az addigi értelmét, és az addig látott kép lassan elhomályosul illetve hirtelen „köddé válik”. Ilyenkor a figyelem újra „pásztázásba”, vagyis új célpont vagy célkör, új lényegi konkrétum keresésébe kezd. Teszi ezt azért, hogy mihamarább kiolthassa a minden létezőnek és minden lehetséges létezőnek azonnali megismerésére törekvő vágyát, illetve a számára még ismeretlenek valamennyijének megismerésére irányuló kíváncsiságát.

Az ebben a bűvös tükrözéses alapon lehetővé váló megnyilvánulás megvalósulása érdekében is felhasználható, Isten megváltoztathatatlan akaratából, végtelen kegyelméből és jóindulatából fakadóan Vele szinte teljesen közösnek is mondható egyetlen nagy értékünk van tehát, a **tiszta értelm**, mely számunkra legszükségesebb és emiatt a legértékesebb tulajdonságunkat ha elveszítjük, vagy ne adj Isten eltaszítjuk magunktól, akkor a tulajdon életünk is az értelmét veszti.

Ami pedig ebben a nagy misztériumban, mint örök folyamatban személyessé is tesz bennünket, az az „eszünk”, az egónk révén megnyilvánuló, már itt a földön, viszont szintén tisztán értelmi indíttatásra létrehozott, itt többnyire csak fizikailag, és inkább csak elvileg mintsem eszmeileg gondolkozó (tudati mozgást végző) elménk. Nos, ha ezen elménk gondolkodása a teljes mértékében visszaváltozik az eredeteki állapotának megfelelő eszmeivé avagy tisztán értelmivé, vagyis lényegében az elme maga is tisztán szellemi illetve tisztán eszmei lesz, akkor válik az „eszköz” Istent igazán, mindenütt és mindenkor, azaz minden körülmények között megnyilvánítani képes, és ha szükséges, akkor meg is nyilvánító tiszta értelmű tudattá. Még jobb esetben pedig már tisztán csak értelmi lényé, Isten teljesen tökéletes hasonmásává, viszont mindkét esetben Istennél egyetlen egy tulajdonságában sem többé, még csak szándékban sem. Azonban bármely ilyen értelmi lény még ha nagyon is akarná, Istennél akkor sem válhatna többé, ugyanis neki is, mint ahogyan mindenki másnak is, minden tulajdonsága vagy képessége ami létezik, az mind az egyetlen Istentől, mégpedig Isten minden tulajdonságainak csak a túlsordulásából származik.

Az Atyát valakiben is értelemmel látni annyit tesz, mint magát az Atyát azaz a Teremtő Istent személyesen látni. Mi emberek egyelőre még csak az Isten Szent Léleke, a mennyeien tiszta Tudata révén illetve által láthatjuk Jézus Krisztuson keresztül az Atyát. Az Atyát belőle „előjőve” azonban egyelőre még nem láthatjuk, viszont benne már láthatjuk. A teremtésben ugyanígy, ugyanezen a módon láthatjuk meg a Teremtőt is, természetesen azonban mindig csak a fő megnyilvánító, a Szent Lélek azaz a Tiszta Tudat hathatós segítségével.

A Jézus Krisztuson keresztüli megnyilvánítás viszont már nem ilyen utóbbi általános, hanem egyenes, személyes szimbólum. Erre a személyes, egyenesen az Istentől jövő szimbolizálásra tulajdonképpen azért volt szükség, mert az általános természetben nem vettük, és sokan még máig sem vesszük észre a Teremtőt.

Mint ahogyan ezt Jézus a példájával szinte még ma is szüntelenül mutatja felénk, egyedül a Tiszta Tudat tesz mindent láthatóvá, lényegében tehát nyilvánvalóvá, avagy akármilyen szinten is valóságossá. A Szent Lélek sérthetetlen, de sérthetetlen még az Isten számára is, ugyanis magát Istent is egyedül csak Ő képes nyilvánvalóvá tenni. Kinyilatkoztatni magát Isten ugyan az „egyetlen” önmagavalója, a legjelentősebb értelmi lényege által is ki tudja, viszont abban az esetben a még nem teljesen tiszta teremtményei szinte mind elpusztulnak, nagyobb részükkel teljesen megsemmisülnek. Semmivé válnak tehát, ahonnet előteremtettek. Emiatt nem szabad tehát a Szent Léleket bántani, sértegetni, valamivel, akár még csak szavak, gondolatok által is megsérteni. Ezért védi és óvja Isten az estleges sértésektől még talán az eredeti önmagánál is jobban az ezen lényegében tehát tulajdon aspektusát. Minden bizonnyal ezért is foglalhatja el a Szent Szellem a képletes fő helyet az isteni hármasságban is.

Az igazság azonban az, hogy a Szent Szellem vagy Lélek maga nem válhat nyilvánvalóvá. Azért nem válhat önmagában megnyilvánulttá, mivel éppen Ő az, aki lényegében megnyilvánít. A fizikailag is látható megnyilvánításhoz azonban még neki is legalább egy segítőre van szüksége, mégpedig mindig egy hármasságukon belüli „másik személyre”. Másik személyes isteni mélységre, vagyis másik megszemélyesített tulajdonságra avagy képességre, a Teremtő Erőre tehát, vagy pedig magára a Teremtőre. Lényegében magára az eredeti Teremtő Istenre, aki egy bizonyos részével egyszerűen mint Teremtő (erő) vesz részt az isteni hármasságban.

A Szent Lélek tehát mindig csak egy másik személy segítségével tudja nyilvánvalóvá tenni a „harmadik” isteni mélységet. A Tiszta Tudat evégett csak a Teremtővel „összeszővetkezve” tudja, e síkon azonban csak pillanatokra megjeleníteni, vagyis önmagában nyilvánosságra hozni a Teremtő Erőt avagy a Teremtés gondolatát. Azt az „elsőszülött Fiút” tehát, akiben viszont már „sejlik” maga a Teremtő is.

A Léleknek a Fiúval való „szövetkezése” révén a Teremtő azonban csak a Teremtés általános képe révén tudott ez ideig megjelenülni, személyes vonatkozásban viszont még csak képletesen lehetett jelen. (Az okok vélhetőleg már ismertek mindenki előtt.)

Hogy élő személyként a Teremtő maga is megnyilvánulhasson fizikailag is, ahhoz a Teremtőnek egyé kellene válnia az egész eddigi teremtésével, vagyis magával a Teremtéssel, de annak legalábbis egy tökéletesen tisztává változott vagy visszaalakult jelentős és teljes részegységével. (Utána ugyanis vélhetően már láncreakciószerűen következne be a teljes mindenségnek tökéletes megtisztulása, és az emiatt már mindenki számára egyaránt lehetővé váló, Istennel való végérvényes, örök örömmel teljes igazi egyesülés.) Jelenleg tehát ez a legfőbb törekvése Istennek, és nekünk „eszközeinek” ebben Őt minden erőnkkel szolgálunk kell, vagyis ha szükségessé válik, akkor akár még a teljes önmagunkvalójának önzetlen feláldozásával is. Ha kell, akkor tehát még úgy is, mint ahogyan azt a szemünk láttára maga Jézus Krisztus is megtette.

Az eredetileg harmonikusnak indult egyensúly azonban valószínűleg már csak nekünk embereknek köszönhetően van még mindig eltolódva, ami viszont még mindig jelentősen akadályozza a legfelsőbb szintű egyé válást. Mi emberek ugyanis még mindig nem elegendünk át magunkat, vagyis nem elegendünk áldoztuk föl a földi teljességünket Istennek, hogy az Isten személyes megnyilvánulásához szükséges egyensúlyi állapot először is csak helyreálljon, majd onnét mintegy nekilendülve végérvényesen átváltozzon a Teremtő és Teremtés közötti teljesen tökéletes harmónia, azaz az abszolútság állapotába.

Ahhoz tehát nekünk egyéni tudatoknak még a jelenleg már meglévő számnál is többen kellene személyes harmóniába kerülnünk Istennel, hogy ez az abszolút harmónia, ez a gyönyörűséges csoda megtörténhessen, melynek tehát ha akarjuk, akkor mi magunk egyénileg is, de csoportosan is a részesei lehetünk!

AZ ABSZOLÚT VAGY TELJESEN TÖKÉLETES ISTEN LEÍRÓ ÁBRÁZOLÁSA

Isten a számunkra jelenleg elsősorban használatos természeti énként értelmével, vagyis e végül is mesterkéltre megalkotott (valójában azonban csak átalakított) értelemmel is felismerhető illetve meg is ismerhető. A mesterkéltté tett értelem tehát képes az Isten-ismeret megszerzésére, a fölfogására, de az elsajátítására is. Mindez arra is rámutat, hogy a mesterkélt értelem, avagy inkább a mesterkélt értelemmel, vagy mesterkélt értelemmel is rendelkező tudat az eredeti tiszta értelem tartalma illetve vele való érintkezése révén (mely lehet tudatos, de akár csak véletlenszerű is) képessé válhat akár még az önmaga fölé való felemelkedésre is. (A Biblia ezt a „ház” tetejére való „mászásként” írja le.) Az ember esetleg tehát képes lehet az önmaga felülmúlására, helyesebben a jelen önmaga felülmúlására is. Ez pedig már azt vetíti előre, hogy az ember igen is képes akár teljes mértékben is uralkodni magán, ha nagyon akarja, vagyis az ember valóban lehet „úr” is. Az ember tehát igenis lehet még „nemes úr” is, azaz lehet akár Jézus Urunkhoz, Krisztus Urunkhoz, avagy magához Isten Urunkhoz is hasonló.

Isten a teremtett, a mesterséges vagy művi világból tehát igen is felismerhető. Még tehát annak ellenére is, hogy Ő olyan felülmúlhatatlan képességű szellemi lény, akitől az igazán teljes világ, így természetesen annak része, a művi alkotása, a teremtményeivel együtt alkotott műve is függőségben van, de úgy, hogy Ő viszont egyáltalán nem függ a világtól.

Az Istennek mindenhatósága azonban egyaránt kiterjed a szellemi világra, és a vele az Ő nézőpontjából mindig is harmonikus egységet képező anyagi világra is. Ezért Isten nem csak lényegében, hanem valóban is egymaga uralja, azaz vezeti és irányítja a jelen hibás nézőpontot felvett számunkra egymástól kettő különbözőnek csak tűnő „lakóhelyeken” létező illetve élő valamennyi teremtményét. Még tehát akkor is, ha azok mellette álló, vagy neki ellene álló, vele szembeszegülő közösségeket alkotnak is. A Legfelső Úr tehát ha tetszik, ha nem tetszik, akkor is mindenek és mindenki fölött is álló Úr, akit lehetetlen bármiben is felülmúlni. Ő tehát a mitológiából ismert „Apszu”, az Abszolút Úr. Az „apszu” szellemi őstengert jelent, melynek tehát az igazi ura az Abszolút saját maga volt, illetve bizonyosan van is, és természetesen lesz is. Az idők folyamán az „Őstenger”-ből, mely lényegében a tengernyi értelem eredetét, azaz az őseredetet jelképezte, a kezdetben többnyire csak szóban történő átadás közbeni sorozatos torzulásoknak köszönhetően, még a dolgok megmagyarázásra legalkalmasabb magyar nyelv esetében is, „Ősöreg” is lett. A mi őstengereink, vagyis az összefüggő óceánjaink is valamennyire a maguk urainak mondhatók, ők azonban függőségben vannak a náluk még nagyobb erőktől, például már a Hold vonzerejétől is, viszont nagyon jó szimbolikus képei, vagy látható előképei az igaz valóság mibenlétének.

Isten attól abszolút, attól teljesen tökéletes, hogy igazából egyáltalán nincsen benne pólus, vagyis az igaz valóságosságában valóban nem létezik polaritás. Isten tehát a lényegében maradvány semleges erő, viszont Ő nem csak a 0 ponti energia, de még csak nem is a közömbös vagy köztes erő, hanem Ő együtt „teszi ki” mindezen erőket, de még számtalan sok más szintén igen fontos erőt is.

Isten bizonyos értelemben tehát túl is van a teljes önmagán, vagyis túl is van a világán, meg nem is. Isten tehát oly sok minden, oly sok fölöslege van mindenéből, közöttük pedig legelsősorban a lényegéből, hogy az igazi (eredeti) lényegével ha akar, akkor kívül is tud kerülni a teljes világán, melyet lényegében Ő teremtett magából, illetve a túlcsondult önmagából. Nos, ha hisszük, ha nem, lényegében ennek köszönhetjük, hogy élhetünk!

A csakis ideiglenes jelleggel létező pólusok igaz valósággal tehát soha nem létezhetnek, és nem is léteznek Istenben, esetleg csak a legföltettebb isteni önmagának a túlcsondulásában, azonban ott is csak feltételek mellett, vagyis egyedül csak az általa megadott és meghatározott korlátok közé szorítva, de még úgy is kizárólag csak látszatra.

Istennek legelsőként létrehozott transzcendenciájából adódik, hogy egyedül Neki van e „dolga” felől is felülmúlhatatlan értelmi tisztasága, és a már ebből a rendkívüli tisztaságából adódó dicsőséges szentsége avagy szentséges dicsősége. Kinek-kinek ahogyan a jelenlegi nézete szerint tetszik.

Istennek azonban egyben akarata és „forró” (igen intenzív) kívánsága, avagy „hő” vágya az, hogy ezt a dicsőségét, ami tehát lényegében szintén maga, az eddig vele már részesített teremtményei, a „dicsőségesek” mellett, a „másokkal”, a képmásaival, vagyis a többi Őt helyesen ábrázoló teremtményeivel is megossza, vagyis közöttük az emberi teremtményeit is részesítse belőle. Ha azonban ők ezt az isteni eredetű dicsőséget minden együtt nem akarják, mert közülük többen inkább csak az emberi dicsőségre törekszenek, akkor legalábbis az általa már eleve meghatározott számban. Isten tehát nem egy körülbelüli, hanem egy bizonyos megadott körben (térsejben) belül elférő mennyiségben akarja, és valószínűleg, ha majd ez a szám „betelik”, fogja is részesíteni az egyenesen a Teremtő Istentől kapható dicsőségre inkább vágyódó emberi teremtményeit. A Bibliában tulajdonképpen ezen térség nagyságát méregeti illetve határozza meg az angyal az Istentől kapott „mérővesszejével” Isten utasítására.

Istennek az irányunkban megnyilvánuló mindig jó akarata tehát egyedül csak ezen előbbi nemes dolgoknak a részünkről való elérhetőségére, végül pedig már a tényleges elérésére irányul (Ő ugyanis eleve birtokolja azokat), bármi mást is hiszünk róla az eddigi félrevezetéseknek „köszönhetően”.

Isten igazi szándéka tehát igen is az, hogy mi emberek is valamennyien, de legalábbis a Biblia által jelzett 144.000-en, Hozzá hasonlóan ne csak képesek lehessünk, hanem egyenesen már legyünk is, a nyílt jelenlétével ugyan egyenlőre még nem egyazonnak vehető közvetlen segítsége mellett megtörténhet ki illetve beteljesedésünk által magunk fölé felemelkedni, vagyis hogy még ezt a különleges isteni képességet is képesek legyünk megfigyelés útján megszerezni. Azonban nem csak megszerezni, hanem el is sajátítani, hogy azután vagy attól kezdődően már mi magunk is önálló, viszont Őt és az Ő legnagyobb Isteni (igazán örök fennmaradású) Egységét többé már soha el nem hagyó, Hozzá hasonló tisztán értelmi lényekké válhassunk.

Isten az abszolút egysége fölötti önrendelkezési jogát a rá örökségétől fogva jellemző felülmúlhatatlan értelme, akarata és létvágya révén éri el, és ezen Tőle elvitathatatlan eredetű eredeti tulajdonságai révén képes minden körülmények, tehát még a csak esetlegesen előfordulható, előre nem is várható, vagyis igazán véletlenszerű körülmények között is megtartani, de örök jelleggel és érvénnyel fenntartani is. Isten tehát mindezen előbbi felülmúlhatatlan tulajdonságai vagy képességei révén képes az abszolút tökéletes önreflexióra. Lényegében tehát Ő egyetlen maga, egymaga, de az igazán teljes Teljessége révén is csak az egyedül igazán létező Valaki, vagyis Ő az Egyetlen Igaz Isten.

Isten azonban a végtelen kedvességéből fakadóan a „kedvelt fiának”, a „Fiúnak”, vagyis még a teremtés gondolatának, a legelső gondolatának is megadta, hogy személyes „élete (is) legyen önmagában” (János 5:26). Megadta, még ha csak egyetlen isteni napra (1000 földi évre, ami „ott fent” azonban „nagy szó”-nak számít) is, mert a Jézus személyében megtörténő emberáldozati felajánlásával és az áldozatának fizikailag is megtörténő megvalósításával érdemesé vált rá. Mi emberek pedig úgy leszünk illetve lehetünk ezen áldozati Krisztus Jézus „tagjai”, ha a testi életünk vagyis a testünk felajánlásával mi is részt veszünk az Ő áldozati felajánlásában. (Valószínűleg most már érthető, hogy miért is vitatkoztak az angyalok a Sátánnal Mózes teste fölött.) Ezért cserébe részt vehetünk egy 1000 földi évig tartó újabb „aranykorszakban”, egyesek esetleg még Jézus társuralkodóiként is, mely eljövendő talán valóban utolsó korszaknak a „szabályait” Jézus a hegyi beszédében és az „aranyabálványban” már előre meghatározta.

Isten transzcendenciája azonban még azt is jelenti, hogy Isten tér és időfölötti hatalom illetve erő is, míg az emberben rejlő transzcendencia csak ezen fölöttes hatalom által, vagy a kellő mértékű részleges birtoklása révén (mely viszont egyedül csak Istentől nyerhető el) hívható elő. Ezen Isten és a legfelsőbb tudati hatalmak kivételével már mindenre és mindenkire hatni képes szellemi cselekedetekre, vagyis a transzcendens képesség majd teljes körű használatára azonban bizonyítottan is jogossá kell válnia az azt magából illetve magán mintegy keresztüljőve előhívni kívánó isteni teremtménynek. Így magának az embernek is, mely transzcendencia tehát csak az esetben adatik meg az ember számára, ha ehhez az „önereje” vagyis az addig már birtokolt, már megszerzett és uralt képességei révén képessé válik. Az ember azonban még a megszerzhető önerejében is függőségben van a Legtökéletesebb Lénytől, Istentől, aki viszont vele ellentétben, de vele soha nem ellentétben alkalmazva bárhol, bármikor, bárkire és bármire is képes hatást kifejteni. Már tehát még csak emiatt is egyedül csak Ő rendezheti az egész általa létező, és ugyanúgy általa léteztetett azaz létben illetve életben tartott (fenn és fennállva tartott) egész mindenséget. A mindenség azonban az eredeti állapotában valószínűleg gömb alakú, és mint tudjuk, a gömb alakú dolgokat csak felfüggesztés útján lehet állva tartani. Nos Isten sem tesz mást!

Lényegében, és a lényegére nézve is, tehát egyedül csak „Ő” irányíthatja és irányítja, viheti és viszi is előre az általunk most ismertebb fizikai világot, közte a mi világunkat is, noha az itteni látszat szinte szüntelenül azt mutatja, hogy ezt az előrevitelt mi emberek magunk végezzük. De bárhogy is törjük magunkat, bárhogy is törjük minél kisebb darabokra magunkat, akkor is csak oda fogunk kilyukadni, hogy a mindenség forrása egyedül csak a létezhető legfinomabbsága biztosította leghatalmasabb Szellemi Intelligencia lehet. Az a mindenek fölött álló Intelligencia tehát, melyhez a belőle és általa származó mindenség bármekkora nagyságú részének, de még az egész teljességének is csak viszonyulnia lehet. Mi emberek, parányi pontocskák, hogyan is lehetnénk ez alól kivételek? Talán úgy, ha kivonjuk magunkat az irányítása alól, mint ahogyan ezt eddig a többségünkkel tettük és tesszük még ma is? Igen, megtehetjük, de akkor mi lesz majd velünk? Valószínűleg egy kis ideig még bolyongunk a fizikai világegyetemben, majd végül örökre is elveszünk, vagyis legalábbis mint földi emberiség végérvényesen meg fogunk szűnni. Vajon ez- e az, amit mi igazán akarunk?

A LÁTHATATLANUL IS „MAKULÁTLAN” ISTEN

A jelen nézőpontunkból „ismeretlen Isten” a mennynek és földnek Ura, aki az „evilágot” az alapjaiban megteremtette. Számunkra tehát még ismeretlen az az Isten, aki minden „nyers” azaz továbbalakítható anyagot, ami e világban is van, teremtett, és mint már észre is vehettük, Ő nem a kézzel készített templomokban lakik. A tiszta szellemi mivoltával legfeljebb csak megjelenül körülöttük illetve bennük, ha van valaki vagy valami érdemes, valami figyelmére méltó abban a terében, aki vagy ami miatt Isten ezt megteszi.

Az emberek a tudatukkal többnyire azért nem tisztelik Istent, mivel tévesen vagy félrevezetve úgy érzik és hiszik, hogy nem nekik, hanem a Mindenhatónak hiányos a tudása, és emiatt személyesen maga már nem tud megnyilvánulni, vagyis egyértelműen nyilvánvalóvá válni. Sokan sajnos még azt is feltételezik, hogy Isten még az univerzális formájában sem képes teljesen megnyilvánulni, noha az ilyen emberek a létező legnagyobb univerzális rendszernek, fizikai világegyetemnek maguk is nem is kis részletét láthatják a tulajdon szemükkel, ha felnéznek az éjszakai égboltra. Ők azok akik nem hisznek, mert nem ihleti meg őket még egy ekkora hatalmasságú részegység sem, melynek ők bizony letagadhatatlanul a tagjait vagy részeit képezik.

Bárhogyan is hisszük, az igazság mindenképpen az, hogy Isten ad mindennek örök érvényű, vagy esetenként csak ideiglenes létjogosultságot. Ő ad tehát mindennek életet, magából kiáradó éltető energiát, de minden egyéb más „dolgot” is. Ezt még csak meg sem cáfolhatjuk, mert többségében minden nyersanyag már „készen”, de egyenlőre még „feldolgozatlanul” itt volt a földön, amikor a földön a mentálisan már szintén „elkészített”, „készre” tehát már igen, viszont igazán „meglettre” még nem megteremtett első emberek fizikailag is megjelentek. Ők azonban, mint magunkon is jól észrevehetjük, elsősorban a fizikai mivoltukat (lényegüket), a testi formájukat kezdték el magukon (a szellemi tudatukon) mintegy felsőruhaként viselni, így ez az állapot vált számukra örökössé.

Isten az emberi tudatok képezte egész emberiséget egy vérből azaz egy Szellemi Tudatból, a „Lélekből” teremtette, hogy helyileg ideiglenesen lakozzanak az egész föld felszínén, vagyis hogy éljenek a fizikai időben a föld hátán a már maguk kialakította lakásaikban, ha egyszer úgy döntenek, hogy ez nekik is jó. Mindezzel a Teremtőnek az volt az eredeti célja, hogy ebben a földhöz illetve fizikai anyaghoz kötődött tudatállapotukból kiindulva is keressék, és ismerjék meg Őt. Isten azt akarta tehát, hogy, e nézőpontból is keressenek módokat arra nézve, hogy Őt mindjobban megtapasztalhassák, illetve megtalálva el is érhessék. Tehessék pedig ezt annak ellenére, hogy Ő tőlük egyáltalán nem messze, hanem inkább mindegyiküknek a közvetlen közelében van jelen. E jelenléte azonban a keresés folyamatának kölcsönös élménye végett rejtett jelenlét.

Isten e szférából nézve tehát közvetlenül nem látható a fizikai szférának általa megalkotott törvényszerűségei miatt, ezért van abban egyenlőre még láthatatlanul jelen.

A jelenléte azonban óhatatlanul szükséges, ugyanis Isten szellemi „lehelete”, azaz a legfinomabb tisztaságú és finomságú energiája, az értelmétől kiáradó, és ezért vele egy létenergiája által élünk, mozgunk, tehát Tőle állandó függőségben vagyunk.

Istennek lényegében a nemzete, lényegi nemzése, az eredeti szellemiből fokozatokon keresztül fizikaivá átalakult leszármazottai, mondhatni, hogy Őt a nyomán illetve nyomdokain követő utódai vagyunk. Ezért nagyon is hibás az az állításunk, hogy Isten az ember készítette formákhoz, emberi kitalációkhoz, arany és ezüstsobrokhoz, fafaragásokhoz, festményeken ábrázolt alakokhoz hasonlatos volna. Az igazság az, hogy ezen dolgokra esetlegesen is csak mi testi emberek hasonlíthatunk, Isten a Legtisztább Szellem sohasem.

Talán mindeddig Ézsaiás próféta fejezte ki a legvilágosabban azt, hogy Isten nagyon is közel áll hozzánk, ugyanis ő azt mondta, hogy Istent „látván látjuk”, de éppen az átlátszó tisztaságú szellemi mivolta végett „által nem láthatjuk”, „hallván halljuk”, de „nem értjük”.

Mindez azt jelenti, hogy Isten a Szellem olyan közel van hozzánk, hogy éppen hogy attól nem láthatjuk, amit a fizikai szemünkkel látunk, vagyis pontosan a fizikai természettől. A bennünket körülölelő fizikai természetben pedig a szellemi szemünk látását eltompító fizikai érzékszerveink miatt nem látjuk meg Istent, holott az is mind Isten, Istennek fizikailag megnyilvánult része. De ugyanígy vagyunk a természet hangjaival, és a Kozmoszból felénk jövő, illetve a Kozmosz szűrőjén átszivárgó isteni hangokkal, Isten „szózatával”, Isten szüntelen „beszédével” is. Mindez a fizikai jelenlét azonban Istennek csak másodlagos, vagy még pontosabban kifejezve közvetlenül közvetett megnyilvánulása.

Az eredeti természete, az elsődleges, a tiszta megnyilvánulása Istennek tehát kizárólag csak szellemi, annál fogva pedig végtelen. Isten ezért a másodlagos természetében különösen innen a fizikai világ oldaláról nézve csak részlegesen vagy kisebb arányokban képes megnyilatkozni, illetve teljes egészében csak kinyilatkoztatni (felvillantani) tudja magát. Ha ugyanis Isten a földi síkon a szó szoros értelmében megnyilvánulna, vagyis a fizikai szemek számára is láthatóvá tenné a legtisztább szellemi önmagát, mely ragyogva sugárzó „fehérsége” egyetlen pillanat töredékérsze idejétől kezdődően Isten akarata szerinti fizikai ideig lehet látható, akkor minden fizikai dolog ami a látókörében, vagyis a fókuszált figyelmében van, az azonnal és többnyire mind megsemmisülne. Isten megjelent rendkívüli tisztasága ugyanis futótűz gyorsaságával hatva mindent „fertőtlenítene”, vagyis minden Vele nem egyazon tisztaságú dolgot a fizikailag nem látható értelmi lángjának hevével azonnal porrá, hamuvá égetne. Ha tehát ez a folyamat a villanásnál vagy pillanatnál hosszabb ideig tartana, akkor Istenen kívül akár minden ami még van megsemmisülhetne. Istennek azonban remélhetőleg a mindenség totális megsemmisítése soha nem lesz a célja, de annak talán még csak egyetlen porcikájáé sem, legfeljebb csak látszatra, mivel igazán megvalósítva mindkét cél értelmetlen lenne, legalábbis a lényegének teljessége számára nézve.

Isten tehát nagyon is képes lenne ezen a szintén általa és magából létrehozott „durva minőségű” síkra lépve, vagyis akár még a föld felszínére állva is megjelenni. Mindaddig azonban, ameddig ez a lépése nem válik szükségessé nem akar, mert éppen a „nem megjelenésével” óv meg bennünket a biztos testi és lelki haláltól. Ezért küldi majd, ha szükséges lesz, maga helyett Krisztus Jézust, aki majd a nevében, vagyis talán még a nevének is „csak” a dicsőségével fog helyette eljárni.

Most talán már érthetőbb, hogy miért is láthatatlan Isten, és miért helyette történik majd Krisztus gyakorlati „színrelépése” (mindent felperzselő tűzoszlop-„lábaival” Krisztus az erős, a minden vonatkozásban „hatalmas angyal” ugyanis az óceánra és a szárazföldre fog lépni), ha az szükségessé válik. Azonban, ha ez a Jelenések könyvében leírt változat fog megvalósulni, az olyan döbbenetesen gyönyörű lesz, hogy eleve már a látványba is nagyon sokan nem csak testestől, hanem egyesek még lelkestől is bele fognak majd halni. Most képzeljük csak el, hogy mi történne, ha maga a Mindenható Isten lépne a földi színpadra! Igen, totális testi-lelki kipusztulás lenne az azonnali következménye. Igen, minden vonatkozásban, még a Föld vonatkozásában is.

Miért is akarna hát bennünket az egyedül csak fizikailag nem látható szellemi Isten akár még csak egyéneként is személyesen elpusztítani? Hogyan is gondolhatunk ilyesmire? Isten nem pusztító, a tiszta Értelme soha nem lehet pusztító, hanem inkább csak tisztító, „szeplőtelenítő” erejű lehet. A tiszta értelem a pusztítással csak „bepiszkitaná” magát, és máris nem maradhatna meg igazán tisztának. A tiszta értelem éppen hogy a vele nem egyazontól, a nem tisztától, a mindig csak sértést, kárt okozni, pusztítani tudó mocsoktól, szennyből, a csak mocskolódni és ártani tudóktól, az életellenesektől, az Istent megtagadóktól, és az őket mintázó készítményeiktől fog majd a dicsőséges eljövételkor remélhetőleg megtisztítani bennünket, a benne igazán, és nem pedig csak képmutatásból, a maguk egyéni érdekeiből hívőket. A szellemi világból nézve csak apró szennyfoltok eltávolítása tehát az igazi szeplőtelenítés. A tiszta értelem tehát eltávolít, eltávolítja magától az értelmetlent és

tudatlant, az ártót, illetve az ilyeneket teljességgel lehetlenné teszi, viszont maga sohasem pusztít, sohasem gyilkol, sohasem öl. Sajnos éppen az ember az, aki pusztítóvá, sőt gyilkossá vált, és hiába is csodálkozunk nem is történik más, mint hogy a saját pusztításaink és öldökléseink visszahatnak ránk.

Nagyot tévedünk tehát, ha azt hisszük, hogy Isten romboló, hogy közvetlenül Ő a „vesztő”, mert Isten egészen a végső pillanatig elmenően, sőt utána követően is csak „jó”. Isten ugyanis szerető, nagykegyelmű, hosszútűrő, békességes Isten, nem gyilkos Isten. A tehát mindig csak jó képét Istennek egyedül csak mi, magunkat elsősorban fizikaiaknak valló emberek torzítottuk el, és pedig a mindenkori érdekeinknek megfelelően. Nem Isten tette tehát az éppen a megóvásunk érdekében többségében csak szellemi úton végrehajtott cselekedeteivel magát igazságtalan „alakká” a mi szemünkben, hanem éppen hogy mi, a magunk keltette és meg is valósította, viszont Istenre „kent” hibáink miatt alkottunk róla igazságtalan azaz hamis képet. Már egyedül mi emberek alkottuk tehát meg a haragvó, a bosszúálló, az erőszakkal fegyelmező Isten képét. Ebbe az Istenről kezdetben alkotott hamis „állóképbe” aztán a nevére hivatkozva már minden itt létezhető, egyedül magunk alkotta, magunk tárgyiasította „rosszat” is igyekeztünk az életünk illetve életeink során egyre inkább belefoglalni. Ezt valószínűleg mind azért tettük, mert még e már igazán bűnösnek mondható tetteinktől (mivel Isten „Szent” nevét szennyeztük be velük) is egyre csak azt vártuk, és várjuk még ma is, hogy ezen tulajdon hibáinknak Istenre való áthárítása révén is majd még több és még további szépben és jóban legyen részünk. Mindig is arra törekedtünk tehát, hogy ha bármi rosszat, bármi nem megengedettet is cselekedtünk, akkor is, még azon tetteinkkel is csak jól járassunk, akár egyénileg, akár csoportosan követtük el azokat. Ezzel azonban éppen hogy magát Istent tettük, vagy inkább megint csak Őt a Teremtőt neveztük ki „bűnbakká”, mely áldozati szerepet Isten a végtelen jóságából, és az általunk tehát ki nem érdemelt kedvességéből fakadóan, Jézus képében még magára is vállalt. Isten a „báránnya” képében tehát „vágóhídra” lett hajtva, ez ma már szinte vitathatatlan tényé is vált. Nem inkább hálásaknak kellene lennünk ezért az „vér”-áldozatért Isten, és a „kéz műves fiát”, azaz Istennek a Teremtő mivoltát is megszemélyesítő Jézus irányában?

Igen szomorú, hogy a többség számára még e jézusi tett sem tükrözi eléggé azt, hogy Isten mindig, egészen az utolsó pillanatig csak jó indulattal, jó szándékkal, alázattal van az irányunkban. Éppen hogy mi emberek vagyunk azok, akik nagyon is helytelenül viselkedünk Isten irányában, hiszen mást sem teszünk, mint folyton csak rágalmazzuk Őt, az igazán ártatlant, a „makulátlan” tisztaságú Istent, az eddig személyesen talán még senkinek sem ártót. Az Istent számunkra megszemélyesítő Jézus sem bántott meg senkit sem, az árusok és pénzváltók asztalainak felborítása ugyanis teljesen más jelentőséggel bírt. Isten az egyetlen maga szellemi lényegében ugyanis még csak képes sem lehetne ártani, csak mi azt tévesen úgy hisszük, mert jelenleg a fizikai, a passzív befogadó oldalon élünk, és e helyzetünkben csak úgy tűnik vagy úgy látszik, hogy Isten, ha akarja, akkor árthat is nekünk. A látszólagos állítás azonban teljességgel soha nem lehet igaz, de igazán a részleteiben sem, mivel az akkor is csak látszólagos. A legtisztább szellemi Értelem, Isten, ugyanis maga soha nem lehet ártó, de még csak ártó jellegű sem, mert az igazán valóságos létezésű értelemnek még csak a „durva” fogalmi változatába sem férhet bele az ártalom (főképpen a fizikai nem), hát még a legfinomabb eszmei vagy tisztán elvi mivoltába.

Az Értelem vagyis Isten legfeljebb is csak okozhat ártalmat, de azt is csak a félreértése, a félreértelmezése esetében. Közvetlenül maga azonban sohasem árthat, mert azzal már az önmaga feddhetetlen tisztaságában is közvetlen kárt okozhatna. Megsérülhetne tehát a „makulátlan” tisztasága, vagyis megszeplősítené vele magát. Az Igaz Isten tehát ellentétben a tévhiedelmekkel mindeddig még soha semmiben sem ártott nekünk, és közvetlenül maga bizonyosan soha nem is fog, mert Ő örökkön örökké „szeplőtelen” azaz Makulátlan Isten!

Magunkban kárt okozni pedig még nekünk fizikai embereknek is értelmetlenség lenne. Az értelmetlenség értelem nélküliséget jelent, tehát pontosan azért nem sértegetjük folyton magunkat, mert az olyan lenne, mintha az értelemmel való együtt járásunkat a magunk részéről már meg is tagadtuk illetve meg is szakítottuk volna. Ezért sértegetünk a tiszta értelmet nélkülözve magunk helyett is gyakran másokat. Ez viszont már valóban nagy hiba, ugyanis, ha még mindig nem tudnánk, minden egyes sértésünk előbb vagy utóbb, de vissza fog ránk hatni!

Istennek az Értelmnek pedig még a racionális logika szerint sem lehet célja az értelmetlenség, hanem inkább az, hogy minden ami van, illetve folyamatosan még lesz, azt mind kivétel nélkül a lényegi tisztaságával, lényegében tehát a tiszta értelmével teljesen áthassa. Mégpedig ne csak a részleteiben, mint jelenleg a fizikai szférát, hanem már teljesen is, mert egyedül csak ezen egyetlen módon lehet minden ami van „makulátlanul tiszta”, azaz szent és sérthetetlen.

AZ UNIVERZÁLIS ISTEN

Lényegében a Megváltó Isten teremtett mindent ami van, ebbe tehát beletartozik Ég és Föld, vagyis a Mennyben látható, és a Föld jelképezte fizikai szférában látható és láthatatlan minden. A mindenben tehát benne vannak az égi és földi uradalmak, fejedelemségek, égi és földi trónusok, hatalmasságok is, így az egyetlen teremtés összetartó, azt hordozó vagy tovább előrevivő elemei, erői is, de ugyanakkor a csak feltételes és ideiglenes lehetőségű, az előrehaladást esetlegesen is csak akadályozható erők is. Mindez is, ugyanis Isten az igaz valójában még ennél is több, vagyis még mindezek együttesénél is hatalmasabb. Ő ugyanis az Ábrahám korabeli és egyben mindenkori Él-Saddaj is, vagyis a létezhető és nagyon is létező legnagyobb Élő Hatalom, azaz az Élő Isten.

Ezen Élő (Él) Istennek a lényéből adódó teremtő ereje révén az Ő legfinomabb mivolta és a leghatalmasabbságát biztosító teremtő ereje megnyilvánítása érdekében származtatott a „Szent” része, a Tiszta Tudata. Ez tehát az az átlátszóan tiszta Tudat, mely még mindig csak „lebeg” az Isten által egyenlőre még csak száraz azaz szikes értelmű tudattal ellátott földi vizek, vagyis az egész fizikai szféra fölött. (A szféra tehát egyenlőre még csak „kenődik” illetve „kenődhet” tőle.) Ebbe a szférába a jelen nézőpontunkból fakadóan, annak szerves részeként kell beleértenünk a Földet, és a rajta élő emberiséget a „mesterkél” azaz anyagi eredetűnek tartott értelmével. Valójában ez az értelem nem anyagi, hanem inkább csak „szellem-anyai” eredetű, és az emiatt javarészeiben csak okoskodásra, vagyis többnyire csak az ugyanezen ésszel, nem pedig a teljesen tiszta értelemmel való „együtt járásra” alkalmas. Az Élő Isten azonban azzal, hogy a Tudata által közvetetten maga lebeg vagy „libeg” a „vizek” felett, egyben fokozatosan tovább is formálja ezt a csak innét nézve tárgyinak tűnő fizikai mindenséget is. Ezt Isten elsősorban a szellemi „szava” révén éri el.

A maga beltartalmáról, és annak az általa választott központjából indítottan történő magán túli kiemelkedésének felépítéséről szóló, magából szüntelenül „folyó” értelmi gondolatai ugyanis le-le szivárognak még ebbe a vízből és szárazból egyaránt álló fizikai világba is. Azok a gondolatai illetve szavai pedig ha végül már betöltik az egész földet, akkor Isten akár a föld-területből, de akár csak a rajta élő emberiségből, még ki is hozhatja az eredeti, egyedül csak rá jellemző isteni beltartalmat és formát, miáltal azt egyben fel is emeli magához, mert az akkor már teljesen hasonlónak válik hozzá. Lényegében tehát ezzel az alkalmassá válik a vele való örök azonosulásra. Ezen oknál fogva pedig már természetszerűleg fér bele az igazán örök és finom minőségébe Istennek. Istennek tehát a tiszta értelmű tudaton keresztül bele lehet kerülni akár még a „csúcsmínőségű” létezésébe is!

A jelenlegi világnak és tagjainak ezen előbbi nemesítési illetve finomítási cél miatt történő újjáteremtése, avagy a teljes totális pusztulástól való megmentése magának a Teremtő Erőnek Jézusként, a „Fiúként” való megtestesülésével kezdődött meg a legfelsőbb isteni terv szerint.

A „Terv” első „lépése” az volt, hogy a világ felett lebegő „Magasságos” teremtő ereje vagy energiája új típusú embert formált Mária méhében. Mária volt tehát az adott korban a legalkalmasabb „partnere” Isten ezen irányú kibontakozásának, mellyel Isten egy Ádámét követő új emberi „prototípust”, egy testből és csak tiszta szellemi tudatból (méginkább azonban tudatos tiszta értelemből) álló embertípust kívánt megvalósítani. Egy olyan embert tehát, aki az állandóvá váló megújulásával a Teremtőjét mintázza, és addig marad fenn, míg az ezen új teljességével is teljesen alkalmassá nem válik az állandó és kedve szerinti változásában változatlan és megváltoztathatatlan Isten teljességének megismerésére. Az ilyen ember ugyanis, ha már megismerte az Isten valós teljességét, akkor akár még csak a földön kialakult teljességével (amit tehát a hibás nézetektől való megtisztulás adta újszerű földi teljesség jelent) is azonosulhat Vele. Persze mindig csak akkor, ha azt maga a Teremtő is úgy akarja, vagyis az addigi cselekedetei, azaz a helyes tudati mozgásai eredményezte fizikai jótettei végett Isten akár már végérvényesen is érdemesnek tartja rá.

A fölötté lebegő, majd egy bizonyos részével fehér galambnyi méretűre (valójában azonban az erős felsőtestű kiterjesztett szárnyú galambot csak mintázó „gömbölyített kereszt” alakúra) összesűrűsödő kedvelt formájában a vállaira „nehezedő” Lélek tette tehát Jézust a teljest jelentő mértékben, és az emberi teljes méretében (vagyis a földi méretarányainak megfelelően) is, az innét nézve két félből álló egész isteni természetnek, de a Jézusra egyénileg is jellemzőbbé vált kizárólagosan isteni természetnek is, a teljes és örökös jogú örök tagjává.

Krisztus Jézus tehát az egész teremtés központi személyes alakja, mivel az Ő személye testesítette meg nem csak az „Ígét”, azaz Isten szavát vagy beszédét, hanem magát a Teremtő Erőt is, mely által Isten az egész teremtést létrehozta, és hozza is folyamatosan tovább létre. A „kézműves” mellett tehát minden teremtésben részt vevő teremtmény, avagy tehát a teremtést továbbalakító egyén, mellékszereplőnek minősül. Természetesen Istennek, az eredeti Teremtőnek kivételével. Erre azonban a Biblia is nagy fontossággal utal.

Istennek tehát a legelső teremtménye, az „elszülötte” maga a teremtő ereje, vagyis a teremtő gondolati energiája, a teremtő gondolata avagy képzelete volt, van, és bizonyosan örökké lesz is. Istennek ugyanis még csak a nevének dicsősége is azt tükrözi előre, hogy Isten mindig is „lesz”. Így tehát teremtő ereje is mindig lesz.

Mindezen előbbieket miatt van az is, hogy „áldást” is csak benne, vagyis csak a megváltásra is képes teremtő erőben, illetve annak személyes képviselőjében, Jézus Krisztusban lehet nyerni a föld minden népének, tehát az egész teremtés eme kis részének vagy részletének is. (Az „áldás” a legfontosabb vonatkozásában itt azonban már az örök életet jelenti.)

Az eddig ábrázolt magasztos dolgok azonban mind arra utalnak, illetve mutatnak rá, hogy Isten a teremtő ereje „képében” bármikor képes a teremtésnek bármely pontján keresztül (még tehát egy egyénen keresztüljőve is) a teremtésbe akár még nyilvánosan is „belépni”, és abban mintegy onnantól illetve attól kezdődően újabb, számunkra azonban kezdetben, míg meg nem értjük, csak „újabszerű” hatást gyakorolni. Így az elkövetkezendő új, örökérvényű világ számunkra majd úgy fog tűnni, mintha az az égből, vagyis egyenesen az Istentől szállt volna alá, és a „miénk”, de csak a kimondottan is jó dolgaival, egyesül vele, vagyis egyszerűen csak magára „ölti” az eljövendő világot, mint egy magára éppen „passzoló” vadonatúj ruhát. Lényegében tehát egybeolvad vele és egyetlen új világot alkotnak a régiből, melyre, de legalábbis a régi rossz dolgaira, mi már még csak emlékezni sem fogunk az Isten ígérete szerint. Ahhoz azonban, hogy ezt az új „ruhát” magunkra ölthessük, tetőtől talpig meg kell tisztálkodnunk, vagyis teljesen, tehát a jelenlegi teljességünkkel, és pedig teljesen tiszta értelmű tudatokká kell válnunk, illetve azokká vissza kell tudnunk változnunk.

Isten tehát ez esetben ránk egyénileg, majd a már az ilyen tagokból álló közösségünkre is rá fog „szállani”, vagyis a tiszta fehér fénye erejével bennünket is be fog majd „árnyékozni”, mint ahogyan azt egykoron a szűz Máriával is megtette. Szűz Mária azonban, akárhogyan is nézzük, képletesen az egész emberiség nevében vállalta az „Istent-szülőséget”, vagyis Istennek emberi testben történő világrahozatalát, tehát az itt ismeretes szülés által történő megvalósítását avagy megnyilvánítását. Istennek tehát a rajta mintegy keresztüljőve történő előjövételét. Mária lényegében tehát vállalta az Istennek képletes, innét nézve azonban nagyon is valóságos „világrahozatalát”.

Istennek Lelke azonban egyszerre az egész emberiségre, de az emberiségre és az egész földre is „rászállhat”, miáltal ugyan először csak testi vonalon, de végül akár az egész emberiség a föld „színevel”, és a már az emberiség által megvalósított dolgokkal egyetemben is elpusztulhat. Viszont ez utóbbi esetben Isten a mindenhatósága révén azt is megteheti, hogy azt illetve azokat, de az emberek közül csak az igazán jókat, és csak a jó dolgokat, az ugyanezen Lelke által újjáteremti. Isten tehát képes rombolás nélkül, de rombolás mellett is újjáteremteni, mely rombolást viszont soha nem Ő okozza, és igazából nem is Ő hajtja végre, hanem, mint az esetünkben már látható is, többnyire mi magunk.

Az újjászületés részese pedig az emberi lélek egyedül csak akkor lehet, ha nem habozik tovább, és már itt és most befogadja magába a krisztusi megváltó illetve „megújító lelket”. Lényegében tehát a krisztusi szellemi tudatot, vagyis az Ő egyéni tudását Istenről, az egyetlen Atyáról, a Teremtőről, és a legnagyobb és legszentebb Lélekről, valamint természetesen a „Fiúról”, a Teremtő Erőről, aki végül is Jézusban testesült meg.

Mi emberek a megnyilvánító „Lélek-anyát” Máriában ugyan már látni véltük, de sajnos még mindig nem igazán, ezért valószínűleg Jézus Krisztusnak Isten teljes dicsőségének a maga teljességével arányos képében történő eljövele előtt még el kell jönnie hozzánk, a lényegében tehát gyermekeihez (tudatfiaihoz és lányaihoz), hogy bennünk is felébressze azt a szimbolikus értelemben vett „érett asszonyt”, aki már „kész” az Istennel való „házasságra”. Aki tehát kész már a valójában Istennel kötendő, Tőle többé már elválaszthatatlan együttlétre, a Vele való mindig együtt-létezésre, avagy tehát örök szövetségre vagy „frigyre”, ha így még mindig jobban tetszik.

Jézus személye azonban bizonyos értelemben kozmikus kiválasztásnak is mondható, akin mintegy keresztüljőve fog majd kiáradni az egész világra a mindent megújító tiszta Isten-Tudat, vagyis maga az addig igazán sosem látott Szent Lélek. A Lélek részleteiben ugyan már megjelent, és többnyire emberi arányokban, viszont a teljességével eddig még neki sem volt lehetősége megjelenni, mert Isten ezt nagyon is feltételezhetően így akarta illetve akarja is.

Isten tehát Jézus Krisztuson keresztül(jöve)lve fogja majd újjáteremteni, azaz végül is a végleges pusztulástól megmenteni a világot.

Így maga a Teremtő Isten lesz tehát egyben a Megváltó Isten is, aki bennünket, mint a szenvedő, „parázñaságuk”, az Istent mint szimbolikus férjet elhagyásuk miatt bánkódó lelkületű egykori parázna asszonyokat, illetve a részükre kiadott vagyont (a földet és egymást is) eltékozló fiúkat az „országába” visszahív, és vissza is fog venni. Isten visszafogad tehát bennünket, ha valóban bánkódunk a Tőle való egykori, sorozatos, vagy akár csak az egészen újkeletű elfordulásunk miatt, és igazán akarjuk is a Hozzá való végleges visszatérést.

A reménye a visszatérésre tehát mindannyiunknak meglehet, viszont még meg kell tanulnunk a reményt is életben tartanunk, különben a végén már csak arra jöhetünk rá, hogy valóban elvesztünk! Nos ez az, ami aztán már igazán borzasztó vagy iszonyatos lesz a jelenlegi „kényes-fényes” számunkra nézve!

Krisztus, a Megváltó Isten tehát az emberi tudatnak a „nemlétezéssel” is egyenlőnek mondható pusztabéli sivár magányosságában egyedül bolyongó állapotából való megváltásának is a szimbóluma, és egyedül ezért reménykedhetünk még magában az esetlegesen majd onnét történő megváltásunkban is!

Istenképiségünket itt e szférában is a cselekedeteinkkel (melyek itt egyaránt lehetnek mentálisak és tárgyiak) kell tudnunk bizonyítani Isten és ember előtt egyaránt, hogy még csak véletlenül se veszessünk el!

Az igazán nagy cselekedetek, mint például Jézusé, azonban egyszer és mindenkorra bizonyítják az alkalmasságunkat Isten igaz képének nem emberi kéz, hanem a tudatunk helyes viselkedése által megvalósuló, Istenre hasonlító képének magunkon hordozása általi megnyilvánítására, majd azt követően pedig már a magunkon keresztüli örök jelenvalóvá tételére.

Ha még mindig nem vált volna nyilvánvalóvá, az ember „dolga” egyáltalán nem a „másságnak”, hanem az egyetlen teremtés mindjobbani kibontakoztatása, vagyis a belső szellemi mélységeknek kifelé, a külvilág felé is történő mind jobb minőségű megnyilvánítása. A fő feladatunk tehát az igazi tökéletesség hű lemásolása, melyet úgy kell elvégeznünk, hogy a belső alapján létrehozott külső tökéletesség szinte már teljesen azonos legyen a belsővel. Olyan legyen tehát a „képmás”, mint a legértékesebb, azaz egy igen nagyon értékes képről készített, tőle azonban szinte már meg sem különböztethető „hamisítvány”!

A megváltás pedig a tévhiedelmekkel ellentétben mind a sikeres, mind a sikertelen „képzésítő” számára ingyenes, mert az kizárólagosan jó indulatból, a mindennek mindig csak jó indítást adó Istentől, a maga is mindig jó „Jóisten”-től jön. A jó indulatban nyilvánul ugyanis meg az Isten végtelen szeretete, és végtelen irgalma. Ezért kérünk az imáinkban is jó akaratot vagyis jó indulatot, és a már belőle származó jó indítást Istentől, embertől, de azt viszont Isten és ember számára egyaránt meg kellene adnunk nekünk is. Az ugyanis nem egyedül csak nekünk „jár”, hanem annak is kölcsönösnek kellene lennie. Ez tehát a kölcsönös áldás lényege, mely mindenütt érvényesülni képes, és hála legyen érte Istennek fog is érvényesülni!

Isten egyedül a jó indulatából, és az irántunk vagy az irányunkban is érzett szeretetéből és irgalmából öltötte magára Krisztus Jézus képében a mi földi emberi természetünket. Azonban ugyanakkor azért is, hogy bebizonyítsa nekünk, hogy az ember igen is képes állandó, de akár még örök jelleggel is az Ő ezen csupán és csodálatosan jó tulajdonságait magán keresztül megnyilvánítani. Ez ugyanis az örök élet valódi záloga. Jézus, a példaképünk, még a „megsemmisítését” is (!) vállalta, vagyis még a testi halálával, és még a halálakor is engedelmes volt Isten felé, hogy nehogy valami rossz tulajdonságnak (melyek Isten által soha nem eredeztetek) is a megnyilvánítója legyen, még tehát véletlenül se. (Most nézzünk csak magunkra vagy esetleg csak magunkba is, hol vagyunk mi még ettől a helyes Istenképtől?)

Jézus a sírással, a siralommal, a bánkódással, a szomorúsággal vetett gátat valamennyi negatív érzelm belőle történő hangos vagyis erőteljes előtörésének, mely aztán akár már tettleges cselekvésre is készítheti az embert. Egyetlen egy esetet ismerünk azonban a Bibliából, amikor is Jézus is elragadtatta magát, mely nem igazán helyes indulatot a pénzválóknak és az árusoknak az Isten dicsőségének házában, a templomban is végzett tevékenysége váltott ki belőle. Ez a megnyilvánulása azonban csakis azért volt, mert a tisztánlátása révén már előre tudta, hogy a pénz, és a mérhetetlen kapzsiság az, ami képes akár még teljesen is rombadönteni az ember világot, vagyis a földet, de vele együtt fizikailag az egész emberiséget is megsemmisíteni.

Az ember tehát az irigységből fakadó kapzsisága és mohósága révén maga is lehet az a „vadállat”, mely képes még a tulajdon fajtársait is magába bekebelezni, és ha azok mind elfogynak, akkor akár még magát is. Jézus tehát már előre látta, hogy az ember ezen egyáltalán nem Istentől származó, viszont éppen úgy magáévá tett káros, többnyire csak kárt okozó tulajdonságok révén végül még akár az önmagának teljes elpusztítására is képes lesz. Ez pedig már egyáltalán nem dicsőséges tett Isten előtt, ezért Isten az ilyen csak ártó, vagy akár csak ártó szándékot is eredményező tulajdonságok hordozóit előbb vagy utóbb, de mindenképpen el fogja (mégpedig örökre) távolítani magától. Tenni fogja ezt azért, hogy azok kárt többé már soha senkiben és semmiben se okozhassanak, hanem kizárólag csak maguknak és a magukhoz hasonlóknak, ugyanis ők minden ezt akarták, még ha mást mondanak is. Ők ugyanis ezzel a helytelen hozzáállásukkal éppen hogy az ártalmat akarták az ártatlanság helyett.

Jézus tanítása azonban nagyon is alkalmas arra, hogy az embernek mintegy tisztába tegye az előbbi helytelen tulajdonságok alkalmazásával „besározódott”, és vele egyben a földhöz hozzá is tapasztott értelmét. A jézusi tanítás ugyanis rávilágít arra, hogy legelőször is meg kell ismernünk Istent, hogy aztán már mi is igazán szeretni, és viszonszeretni is tudjuk Őt. Az ember ugyanis csak azt képes szeretni, amit igazán ismer, vagyis igazán létezőnek tart.

Az igazság az, hogy Isten igazságának azaz igaz létezésének ismerete automatikusan, és pedig teljesen szabaddá is tehetne bennünket, de mi valami oknál fogva mégsem akarjuk, vagy valakik a személyes érdekeik miatt nem akartatják velünk ezt a teljes és felhőtlen, vagyis minden „fel-hőt”, hevet, hévséget (eltúlzott forrongást) mellőző nyugodt szabadságot.

A megismert egyetlen azaz páratlan Igazsághoz pedig már nagyon is tudnánk viszonyítani. A szabad viszonyítás révén ugyanis akár máris szilárd meggyőződést

szerezhetnénk a jelenlegi valós helyzetünkről és tudatállapotunkról, vagyis még itt a földön is és pedig teljesen is megismerhetjük önmagunkat. Magunkon keresztül pedig már Istent, és Istennek szellemi mélységeit is. Legalábbis a teljességét adó legfontosabbakat, általuk pedig már az Isteni Teljességet is. Még ha itt kezdetben csak vázszerűen is.

Érdekes módon a föld négy „szegletéhez” szinte állandóan viszonyítjuk magunkat, viszont magának a Földnek mint szegletkőnek lerakójához, nem valami nagyon akarózik viszonyítani magunkat. Pedig az igazság az, hogy a Föld valami szilárd dologból (kőből) történő létrehozásának alapgondolatát is egyedül csak az Univerzális Szellem, azaz csakis a Mindenség Istene vethette fel elsőként, különben az hogyan is létezhetne? Talán bizony „tudósok” csinálták kőporból és vízből, vagy csak a véletlenül már eleve kész törvényszerűségek hozták létre ezt az egész világegyetemet? Ez ugyan még rendben is lenne, de akkor ki alkotta a tudósoknak még csak a fogalmát is, nem is beszélve többé már a véletlenről, a törvényszerűségekről, de a rendről sem, melynek megfelelően az egész „gépezet”, mint egy gigászi „észelet” működik, mert hogy „eszesen” működik, az biztos, mert azt nagyon is jól látjuk! Nos, a Láthatatlan Isten létezése is legalább ennyire, sőt még jobban is biztos, és szükséges is, különben nem csak Univerzum nem létezhetne, de még mi nagyravágyó, sajnos egyedül csak a hatalmi és gazdasági vágyaikkal a fellegekben járó emberek sem létezhetnénk. De ha így folytatjuk, akkor talán nem is fogunk, vagyis lesz majd olyan is, hogy nem leszünk majd mi se, és ez már nem csak mese, hanem szomorú valóság lesz a számunkra nézve!

FŐNIXMADÁR

A mitológiából ismert, önmagát ötszáz isteni évenként elégető, hamvaiból azonban azonnal újjá is éledő, a maga a tűz adta hévség „szárnya”, vagyis az „örök fennmaradásra (örök létezésre) törekvő vágy” lángjai hordozta kiterjesztett szárnyú „főnixmadarat”, mely valójában első fokon véd meg bennünket a Nap égető sugaraitól, valóban sem a föld, sem pedig a levegőég nem hordozza a „hátán”, vagyis egyik sem mintázza azt.

Ez a főnixmadárnak talán már általunk emberek által elnevezett madár tehát nem lehet más, mint az egységes „éteri lebegés”, mely a fennmaradása érdekében a számunkra már ésszel is felfoghatóan „eszi” az ég „mannáját” a levegőt, és „issza” a föld „harmatát”, a föld légköri illetve felszíni vizeit. Éppen úgy tehát, mint ahogyan a „nagy fekete kígyó”, a sötétség (valójában tudatlanság) kígyója is ebből a szintén az éter által, de az előbbi felszíneshöz képest már mélyebb értelemben megjelenített kozmikus tudat-óceánból iszik, hogy megakadályozza annak esetleges túlságos túlcsoordulását.

A tudatunk jelenlegi homályos látásmódja miatt „sötétségnek” látszó összesűrűsödött éter valóban képes a Napnak földre irányuló sugarait akár túlnyomó részükben is feltartóztatni, azaz visszatartani a Földtől. A főnixmadár a „védőszárnyainak” ránk eső felületével tehát akár teljesen és véglegesen is „megóvhatna” bennünket a Nap életet és értelmet egyben adó és biztosító fényétől.

A bennünket tehát a szárnya egyetlen részletével, de annak akár még csak az árnyékával is elsötétíteni képes főnixmadarat azonban szinte minden eddigi ábrázolásában szoláris glória, vagyis tüzes fény veszi körül, ami az isteni eredetére, illetve az Istennel való egylényegűségére utal. Isten tehát a Vele egylényegű főnixmadár révén valóban képes lehet a Napnak felénk áradó fénysugarait részlegesen, de akár még a teljességükben is „bevonni”.

Mi emberek főképpen az időszakonként újra meg újra felerősödő engedetlenségünkkel hozzuk magunkra az ilyesfajta „büntetések”. Igazából azonban nem is büntetéseket, hanem a bennünket minél hamarabb hibátlanná tehető, avagy tehát büntetleníteni illetve szepülteleníteni képes események bekövetkeztét.

A teljes körű elsötétítést követő fizikai vég késedelme, a Bibliából ismert „késés” azonban azért létezik még ma is, mert valószínűleg még mindazoknak a tudatoknak meg kell születniük fizikailag is, akiknek a végidőkori földi létéről és az akkori (véltetőleg a jelen) létben betöltendő szerepéről Isten már eleve azaz megváltoztathatatlanul határozott. Nekik tehát meg kell születniük még talán számszerűleg is, és pedig azért, hogy valamennyi Isten által ihletett, és ettől teljességgel hiteles prófécia maradéktalanul beteljesedhessen. Eközben azonban készül vagy megteremtésre kerül, helyesebben kifejezve azonban a megteremtés folyamatában van az a hely illetve „ház” is, ahol az „élve élők”, a mindig csak élve létezni akaró érdekes tudatok a kedvükre tovább élhetnek, vagy ahová mint az „élet forrágába” a fejlődésbeli mindgyorsabb előrehaladásuk érdekében a „vadatúj” tudatok először, és valószínűleg egyben utoljára is belekerülhetnek. Addig viszont egyetlen már meghalt teremtmény sem kelhet újra életre illetve új életre, ameddig az elrendelt szám, mintegy isteni prófécia vagy eleve elrendelt dolog be nem telik, azaz be nem teljesedik.

Az embernek egyedül csak azért van illetve lehet meg a képessége az Istennel szembeni engedetlenségre, mert Isten a szeretetétől vezérelten az embert a magából részére pluszként is juttatott akaratával még külön is „felruházta”. E „felruházás” által az angyaloknál, a tisztán csak szellemileg létező (az Isten által megszabott 40 napot meghaladó földi időn túli továbbiakban már kizárólag csak szellemileg létezhető) lényeknél nem sokkal alacsonyabb tudat vagy tudásszintre helyezte. Az angyalokat Isten mint szellemi nagyköveteit vagy követeit küldi az emberekhez. Nekik jelenleg az a szerepük, hogy az életterüknek a földet választó emberi tudatokat visszavezéreljék az isteni jósághoz, mely eredeti jóságot Isten

szintén a túlcsonduló jóságából, mint szintén a legfontosabbak közé tartozó isteni tulajdonságából adományozott, és adományoz ma is, minden értelmes tudat részére.

Az egész teremtésben a legfőbb tulajdonságok eltékozlása végett keletkezett „hiba” vagy torzulás tehát elsősorban soha nem lehet a minden teremtménye irányába kizárólag csak jó szándékkal, jó indulattal, jó akarattal forduló Istené. A „hiba” inkább lehet az emberi kettős élet, a szellemi és fizikai élet fizikai részét előtérbe helyező változatának megtapasztalását a szabad akaratukból választó tudatoké. A „hiba” elsősorban tehát egyedül a mienké, a magunkat még mindig csak földieknek valló embereké. Ezért hiába is próbáljuk ezt a teremtésbe végül is végettünk becsúsztatni, illetve túlnyomó részében általunk becsúsztatott hibát Isten felelősségére áthárítani, mert az úgy sem fog sikerülni. A tulajdon hibáinkért ugyanis legvégül mindig magunknak kell vállalnunk a felelősséget, még ha az az örök lehetőségű életünkbe is kerül, akkor is.

Istenre azonban, még a hibás választásunk ellenére is, inkább jellemző a végtelen irgalom, a könyörületeség, és főképpen a „hosszútűrés”, mintsem a hibák vagy vétkek, az esetenkénti félrelépések miatti valójában csak hibátlanná tevést jelentő, általunk azonban tévesen „büntetés”-nek elnevezett szellemi cselekedeteknek fizikai úton, azaz végesen is történhető gyakorlása.

A jó érzésű, helyes indulatú, engedelmes, vagyis Istennel egy akaratban lévő emberek (de talán más értelmes, vagy Isten által rendhagyóan azaz hirtelen azzá tett lények is) azonban nem csak szellemi, hanem fizikai úton is közbenjárhatnak Istennél az engedetleneknek a legvégén már elkerülhetetlenné váló önpusztításának megakadályozása érdekében.

Azért vagyunk mi „erőtlenek”, vagyis a jelen tudatállapotunkban teremtő hatalommal nem rendelkező emberek még jelenleg is elválasztva az időközben már megújulás folyamatában lévő „Paradicsomtól”, hogy az isteni teljes egységben a mostaninál nagyobb kárt még csak véletlenül se tehesünk. Ha ugyanis így folytatjuk, akkor az előző civilizációkhoz hasonlóan mi mai emberiség is az önpusztítás „szélére” fogjuk sodorni magunkat, illetve nagyon sokan még az egyéni önmagunkat is. Hogy az igazán teljes rendszer egyszerre össze ne omolhasson, van tehát szükség erre az egymáshoz képest csak látszatra különálló kisebb-nagyobb univerzális rendszerekre a fizikai Világegyetemen belül, de még a mellette és fölötté elhelyezkedő tisztán tudati illetve szellemi alapú, az anyagi Világegyetemnél jóval nagyobb kiterjedésű, és még nálánál is főbb vagy fontosabb rendszerekben is.

Minden fizikai rendszer a szellemi rendszerek, illetve a minden rendszert átfogó szellemi rendszer azaz Isten rendszere példájára „születtek”, és amint a mai csillagászati technika révén már a saját szemünkkel is láthatjuk, még ma is születnek fizikai rendszerek a fizikai világegyetem minden tájékán. Azonban azt is jól láthatjuk, hogy pusztulhatnak is. Erre viszont ma már nagyon is oda kellene figyelnünk!

Mi, az előbbieket fényében tehát egyedül csak magunkat kárhóztatható, csak magunkat hibáztatható, esendő fizikaivá változott emberek hogyan is kaphatnánk meg az isteni örökséget, az örök életet, ha mindent, ami fölött a földön Isten „úrrá” tett bennünket, azt mindent ilyen „galád” módon elkótyavetyéljük, még a mai szintű intelligenciánk mellett is?

Az Istentől „alánk” rendelt adományokat, a földet, és a rajta élő tőlünk „más” lényeket „fel-használásra”, vagyis a minél hamarabbi tudati feljebbjutásunk érdekében, illetve egyszerűen csak általános használatra megkapva, a bőség láttán megzavarodva, és a bőség révén látszatra megvalósíthatóvá is válható saját tulajdonlás érzete miatt váltunk hűtlenné azaz „hibásakká”. De nem csak hibásakká, hanem vele egyben elidegenedtekké is Istentől, a Teremtőnkől, aki a tulajdonlás megvalósíthatóságához szükséges saját akaratának túlcsondulásából az egész emberiség részére, de még az egyéni részünkre is önzetlenül adott. Isten tehát az irántunk érzett szeretetétől vezérelve szinte mindenét, minden fölöslegét nekünk adta, viszont mi megkapván ezeket a plusz juttatásokat elfordultunk még Tőle is. Lényegileg azonban szembe fordultunk az akaratával, és ebből fakadóan hűtlenné, és nem pedig az

eredeti, Istennel közös idea szerinti egyre hívebbekké, a korábbinál még jobban hűségesebbekké váltunk Hozzá.

A mindezen előbbieken ellenére is hozzánk hű maradó Isten „bizonyossága” (örök és igaz létezésének bizonyítéka) pedig még mindig abban rejlik, hogy változatlanul felügyeli és kiegyenesíti, és nem pedig „fegyelmezi” az igazak útjait. Azokét tehát, akik Őt igazán szeretik, akik Hozzá minden körülmények között hűek maradnak. Az igazak tudják is, hogy a nem a saját akaratukból elkövetett vétkeik Isten előtt mind megbocsátást nyernek, és hogy a hibás cselekedeteik őszinte megbánásával elérhető javulás, az „igazodás” vagy „igazulás” útja mindig nyitva áll, illetve tárva nyitva marad előttük.

Az ilyen emberek a teljes megigazulással, a tökéletesedéssel együtt járó szenvedést Isten gondoskodó, őket inkább, mintsem magát óvó intézkedésének tekintik, mely a negatív hajlamaik felerősödésének elősegítésétől tartja vissza őket. Ezért inkább örömmel, mintsem keserűséggel fogadják azt. Tudják ugyanis azt is, hogy egyedül csak ezen helyes hozzáállásuk mellett bízhatnak Isten végtelen kegyelmében, és a végső, már örök időre szóló jóvátételében.

Tudják azonban még azt is, hogy ha az Istenhez vezető helyes utat járják, akkor a meséből valóságossá is válható „főnixmadár” majd Őket is a nyakába veszi, és átszállítja, ha ugyan egyenlőre még nem is az Isten „várába”, de az „udvarába” vagy a „kertjébe” már biztosan.

A HIBA

Mi földön élő emberek szinte valamennyien azt a hibát követjük el, hogy az általunk elképzelt anyagi világot az igazán valódi szellemi világ, az igaz valóság fölé, illetve bizonyos értelemben elé is helyezzük. Pedig az igazság az, hogy az Igaz valóság az elsődleges, és az ott van a mi képzelt valóságunk fölött. Az ugyanis magával a „magasságos” Istennel azonos, így a mi valóságunk az isteninek csak a hasonlatossága lehet. Valójában tehát a „tulajdonunknak” tartott valóság az Isteni Valóságnak csak egy durva szintű hasonmása.

Ugyanezt az előbbi félreértést tükrözi az értelmünket jelentő tisztán szellemi szívünk, és az agyunkat kifejezővé tevő fejünkben „székelő” eszünk helyzete is. A szívünkben elhelyezkedő tiszta értelmünknek kellene tehát uralkodnia az eszünk fölött, ugyanis a szellemi értelmünknek jóval nagyobb a valósága, és az igazsága is, mint a romlandó jelleggel is bíró, és éppen emiatt múlandó lehetőségű, de mindenképpen kisebb valósággal rendelkező eszünknek.

Krisztus Jézus feltámadásának is az a jelentősége, hogy az isteni szellemi elmének teljes uralma van a lényegében általa eszközlött test illetve testi forma fölött. A feltámadás tehát azt példázta, hogy az ember akkor lesz az erejében teljes, akkor lesz ura magának, ha az esze a szellemvilágban való utazgatása során egyszer végre már keresztre feszül, ugyanis annak hatására a tiszta szellemi elméje felemelkedik a testi sírjából, mely halandó forma addig őt mintegy rabságban tartotta.

Az aura az egyén vagy csoport élő testét mintegy gömbalakzatra boruló palástként is beburkolja. E „palást” is tiszta értelemről áll, melynek belső mikrokozmoszi központja az egyéni szív vagy a „közösségi szív” tájéka képezte centrumban helyezkedik el. Az ezen tiszta értelemmel mintegy egyben felülről is és magába is ölelően „körbefogott” színes felhők pedig az egyén vagy közösség érzelmi tartalmának, az eddig elért tapasztalatainak, azaz az egyén vagy közösség milyenségének megjelenítői. Az érzelmi tartalomra azonban minden egyén szintén csak az értelem révén tesz illetve tehet szert.

Sajnos mi eszes emberek még mindig csak a színeket tartjuk fontosnak. Az érzelmeket azaz az érzelmi szinteket folyton a láthatatlan fehér színű azaz „színtiszta” értelem fölé emeljük, holott a legnagyobb jelentőséggel az értelem bír, ugyanis nélküle a színeket lehetetlen lenne még egyáltalán csak meglátni is, de ugyanúgy ezeket a színes (változatos) érzelmeket használni is.

Valószínűleg azonban a közeljövőben sor fog kerülni az értelmi és észlányek szétválasztására, de legalábbis a kétféle létezési „légkör” egymástól való elhatárolódására. Ez lényegében a mindmáig még egységesnek mondható kör alakú asztrálfelhő vagy körsáv két külön, de egymástól nem teljesen különálló, hanem csak elkülönített rezgési területre való szétválasztásának fog megfelelni. A két terület között pedig valószínűleg majd átmeneti rétegek illetve szintek fognak kialakulni.

Előnye viszont ennek a történések, hogy kiterjeszti a tiszta értelem körét, mely értelem a szétválasztódást lényegében az előretörése révén fogja majd eredményezni.

Mi földi emberek jelenleg a kettő még együttes térből „táplálkozunk”, vagyis mindkét asztrális térből nyerjük az életerőnket, és az egyéb más energiáinkat. Az egyik pillanatban ugyanis a felemelkedésre kerülő légkörből merítjük meg az „edényünket”, míg a másikban a földi természet légkörében merülünk el. Folyamatosan változtatjuk tehát a hovatartozásunkat, de előbb vagy utóbb (és lehet, hogy már véglegesen is) el kell döntenünk, hogy melyik légkörhöz is akarunk majd tartozni. Isten bőven hagyott időt a választásra, nem panaszkodhatunk.

Az asztrális létterület elválasztódása azonban az eddigi tévhiedelmekkel ellentétben természetes folyamat, melyet végül is az igen erős csillagközi mozgások fognak majd a gyakorlatban is kiváltani, és eredményezni is. A nagy változást tehát egy nagyon magas

rezgésszámú csillagászati „erő” beavatkozása fogja majd okozni, mely Istentől a leghatalmasabb Szellemi Naptól származó „erő” Istennek a közvetlenül második nézete, a Fiú, a Teremtés, a Teremtő Erő nézete, mely lényegileg azonos az Igazsággal azaz a Szent Szellemmel is. A Krisztus Jézus által megszemélyesített Teremtő Erő fog ebben a most tehát igazán még csak kettős, és nem pedig kettő szférában a teljes dicsőségében megjelenni, és Ő fogja az asztrálsíkoknak megfelelően az emberiséget is két csoportra osztani. A Biblia ezt a két csoportra való osztást a mindig szelíd, egymást szerető juhok, és az egymást folyton csak öklelő kecskék csoportjára való felosztásként ábrázolja.

Mindezt az elválasztást, amelyből talán még szakadás is lehet, az előzte, illetve előzi még most is meg, hogy Isten, a legtisztább Értelem megismerésének lehetősége mindig is létezik a teljes asztrális légkörben. Az Isten itt legelőször azonban maga is az éhező képében jelenik meg, aki az emberrel való kapcsolatfelvételre éhes, aki maga is keresi az emberrel való közvetlen kapcsolatfelvétel lehetőségét. Amennyiben erre az Istent kereső ember helyesen reagál, akkor szimbolikus értelemben megtörténik Isten viszonttetése, viszont ezzel még a közvetlen érintkezés nem, vagy nem igazán valósul meg. Bizonyossá válik azonban az, hogy az ember maga is szeretne, maga is vágyódik érintkezésbe lépni Istennel, illetve az istenivel, a Szellemi Jóval.

Az Isten tehát maga is az ember szolgálatára szomjazik, az emberiséget szeretné szolgálni, ezért igen nagy kegyelem éri azokat, akik „enni” és „inni” adnak Neki. Ez a Bibliában gyönyörűen le is van írva: „Éheztem, és ennem adtatok, szomjúhoztam, és inni adtatok...”

Az ember részéről a viszonzás azért fontos, mert a viszonzás eredményeképpen növekszik illetve újul meg az isteni vágy heve is, mely végül aztán lángoló tűzként terjeszkedik el az egész légkörben, vagyis tehát ott is kinyilvánítja a teljessége pompáját. Lényegében tehát kinyilatkoztatja magát.

Jelenleg a növekedés fázisában vagyunk, és a vágy heve már egyre jobban kezd megnyilvánulni. Ez azonban nem csak a mi jelen erőfeszítéseinknek köszönhető, hanem minden múlt és mai korban élő istenszerető emberek együttes erőfeszítésének az eredménye.

Mostantól fogva azonban talán már nem is igazán a mi reagálásunktól növekszik Istennek a Fiú nézete, hanem Isten „Kegyelem fiának” érvényesülése érdekében javarészeben már magától. A fizikai világegyetem tehát most már egyedül csak magától tágul, hogy minél több részének kegyelmet, azaz örök fennmaradást nyerhessen. Az Isten Fiú nézete ugyanis maga az egész teremtés, így annak a fizikai teremtés csak egy része, mely a szellemi teremtésszel együtt illetve egybefonódva is képes lenne a folyamatos növekedésre.

Ha tehát a teljes teremtést, mint maga is éhező tudást vagy tudatot, az Igazságról azaz Istenről szóló helyes tudással, vagyis a fizikai úton szerzett pozitív tapasztalatainkkal etetjük, akkor az növekedik tőle. Amikor pedig a növekedése már eléri a teljes kinyilatkoztatáshoz szükséges kellő szintet, akkor az mindenhol láthatóan is meg fog nyilvánulni, vagyis minden létező számára egyszerre fog jelen lenni.

Most vagyunk tehát a megnyilvánulás fázisában, most válik majd az eddig csak jövendelvekből kinyilatkoztatott igaz valóság.

Ha jó megfigyelők vagyunk, akkor könnyen észrevehetjük, hogy a legtöbb irodalmi mű, így például a Gilgames eposz is a két asztrális létsík közötti harcot, a szétválást, majd az azt követő egyesülési folyamatot írja le. A kétharmad részben isteni Gilgamest Aruru a sorsistennő arra ösztönzi, hogy Uruk falát a népet zsarnoki módon kihasználva megépítse. Az istenek válaszképpen létrehozzák Endikut, Gilgames ellentétpárját. Az ő teremtésének célja, hogy legyőzze a zsarnokszerűleg is fellépni képes kettősteremtésű Gilgamest. A sorsdöntő párviadal végül azonban nem az eredeti tervek szerint sikerül, mivel a két ellenfél nem bír egymással, mint ahogyan Isten és Jákob egymással való küzdelme is ugyanezt eredményezi. Ezért aztán mindkettőnek a vége örök (áldott) barátság lett.

De vajon mi lesz majd a most falat építő Izraeliták és a falon kívülre rekesztett Ismaeliták jelen harcának a vége? Vajon ők ahelyett, hogy Isten és Jákob példájára végérvényesen kibékülnének egymással, nem követnek-e majd el végzetes hibát, mely aztán végül is már nem csak elkülönülést, hanem szakadást fog eredményezni, melyet a Biblia is említ mint lehetőséget? Vajon ez esetben nem akár még véletlenül is az Isteni Egységről leszakadó körsávba kerülhetünk, ha nem vigyázunk?

VISZONYULÁS AZ ISTENI EGÉSZHEZ

Mivel mi emberek magunk is az isteni egész része vagyunk, a teljes egészet egyszerre nem láthatjuk meg, esetleg csak akkor, ha az „feláll” vagy „felkél” a nyugalmából. A felállás vagy felkelés valójában azt jelenti, hogy az egész, vagy annak egy bizonyos őt képviselő illetve képileg mintázó részlete vagy részegysége „más” megvilágításba kerül, mint ahogyan azt mi részai a magunk választotta jelen helyzetünkéből vagy nézőpontunkból (lényegében azonban az eddig elért tudati állapotunknak megfelelően) megszoktuk. A számunkra jelenlegitől „más” megvilágítás azonban éppen az eredeti, az abszolút kinézetet jelenti, és egyben jelöli is. A szokottól eltérő megvilágítás ugyanis az isteni egészet az igaz valójában időlegesen „teszi” vagy helyezi „jel” értékűvé, azaz időben és térben láthatóvá.

Az igazság az, hogy éppen a mi jelenlegi helyzetünk viszonylagos a valóban teljes egészhez, az Isten teljes egységéhez képest, ugyanis pontosan mi, az egész részai képezünk viszonyítási pontokat az egész, illetve az „Abszolút” számára. Ha azonban megismerjük, megértjük, és ki is nyilvánítjuk az egységünket az egészszel, akkor a viszonylagosságunk, a korábbi feltételes (korlátokhoz kötött) és emiatt csak ideiglenes vagyis időleges lehetőségű létezésünk akár állandóvá azaz időtlenné (örökké) is válhat. Az esetben pedig már az egész egységhez, illetve az egység irányítójához Istenhez hasonlóan már mi magunk is képezhetünk (mert ez esetben már egyénileg is meg lesz hozzá a képességünk) akár magunkból is újabb viszonyítási pontokat. Pontosán olyanokat, mint amilyen az állandósággal (örök létezéssel) már bíró belső énünk, vagy még inkább az igazán teljes önmagunkvalója számára az általa Isten közreműködésével teremtett külső egónk. Az igazi belső énünknek mi egók tehát egyszerűen csak a fizikai kivetülései vagyunk.

Végre rá kellene már jönnünk, hogy nem az egész egység viszonyul mihozzánk. Elsősorban tehát nem az egésznek kellene hozzánk apró pontocskákhoz, a földgömb hátán izgó-mozgó „férgesekékhez” viszonyulnia, hanem éppen hogy (mi) nekünk kellene helyesen viszonyulni, azaz tökéletesen „hozzáigazodni” az Isteni Egészhez, végül is tehát az egyetlen igaz valóságú Istenhez.

Mindennemű isteni tiltás is tulajdonképpen nem más, mint elsősorban a saját érdekünkben történő megóvás a helytelen cselekedetektől. A tiltás tehát megóvás az olyan lényegi tudati mozgásoktól, melyek az egység, illetve az egység egészét alkotó kisebb-nagyobb részegységek, például az egyének (egók), az emberiség, vagy együtt a Földdel az egész emberiség számára ártóak, ártalmas (erő)hatással vannak. Ami hatás ugyanis a részegységek számára káros, az az egész egységre nézve is káros lehet, mivel az láncreakciószerűen akár még a Teljes Egységre is kiterjedhet.

Hogy mi emberek magunk is ne váljunk az Isteni Egység „kártévőivé”, kell előbb vagy utóbb, ameddig még nem lesz késő, „kiábrándulnunk” ebből a jelenlegi irányban „fejlődő” világból. A kiábrándulás lényegileg a formai világtól, az ábrák ezen jelen durva (tárgyi) világtól való elfordulás. Erre amiatt van minden tudatnak szüksége, hogy az elfordulást követő továbbiakban a teljes tökéletesen szabadon is történhető szárnyalásával egy örök fejlődésében még csak véletlenszerű látszólagos megtorpanás se alakulhasson többé ki, azaz kifelé, mert az esetlegesen a tudat belső fejlődésére is hasonlóan hathat vissza. Ez az elfordulás lényegében azonban csak visszafordulás a tudat eredeti belső világa felé. A lényegi világ felé, ahol is a tudat a külső világban megszerzett tapasztalataitól mintegy végérvényesen helyreigazodva, és ezért újlag nekilendülve folytathatja az egyre magasabb és tisztább tudatszintek felé történő, onnantól vagyis innentől kezdve már korlátlan lehetőségű felemelkedésével egyazon fejlődését. Minden létrejött tudatnak a fejlődése közben azonban egyetlen dolgot mindenkor, tehát az időben élve, de időtlenül is, a „szeme”, az értelmi tisztán látása előtt kell tartania. Mégpedig azt, hogy a Legfőbb Értelem és Értelmes Tudat, vagyis tehát a lényegi Isten minden szempontból mindenekfölöttiségét mindenkor és minden

körülmények között el kell ismernie, és Istennek ezen szuverenitása ellen semmikor sem szabad támadnia. Nem szabad azonban ellene lázadnia, vele szembeszállnia még csak gondolatban, de még csak feltételesen, azaz megvalósítható lehetőségként sem. Istent illetve a szuverenitását pedig még csak irigyelni sem szabad. Istent irigyelni tehát még csak szándékozva sem szabad.

Mi földi emberek azonban nem csak elfordultunk Istentől, hanem mondhatjuk azt is, hogy mára már Isten előtt járunk. Mi ugyanis a tükörképünket illetve az árnyékképünket nézzük és tartjuk is hamisnak, valamint „fejére állítottak” azaz fordítottnak, holott éppen a mi tudatunk van a saját akaratóból „fejreállítva”, vagyis magából kifordulva, lényegében tehát mintegy 180 fokkal elfordulva Istentől, a tudatunk Teremtőjétől.

A fizikai kezdetkori ép, „egészséges” állapotból előállni képes lett romlottság, mint a tudat számára megtapasztalható létforma (eredetileg azonban csak fogalom, amely ideiglenesen hozzákapcsolódott az itteni élethez) elsősorban tehát az irigység, valamint az eltúlzott kéjvágy vagy gerjedelem miatt lett és van jelen a világban.

Ahhoz tehát, hogy az Istentől való elfordulás miatt romlandóvá vált tudatunk is végleg meg ne romolhasson, van szükségünk Isten igaz azaz szellemi belső, itt a földön pedig külső és belső együttes úton is elérhető helyes ismeretének megszerzéséhez.

Az Istenhez való helyes viszonyulást biztosító igaz ismeretek megszerzéséhez azonban legelőször is nagyon komoly szándék, igen erős és intenzív akarat, vagyis rendületlen törekvés szükséges a tudat részéről, különben a tudatnak az életében nem fog adódni igazi, azaz tudatosan is észrevehető alkalmi Isten igazságának megismerésre.

Az ismeretek megszerzéséhez elengedhetetlenül fontos még a szilárd, állhatatos, minden kétséget elutasító, mindennemű kettősséget mellőző hit, valamint az erény. Igen az „erény”, melynek származtatója a szeretet, mivel az erény a helyes, a mindenki számára egyaránt, tehát egyetemlegesen jó dolgok szeretetének nyílt formában történő kinyilvánítása. Szeretet hiányában azonban nincsen erény. A szeretet ugyanis úgy van viszonyban mindennel ami erény, mindennel ami kiválóság, mint ahogyan a lét vagy a létezés van viszonyban minden létezővel. Rendkívül szorosan, szinte már egyenrangú kapcsolatban állnak egymással.

Istennek minden fizikai úton megszerezhető ismeretét azonban nem elég megszerezni, hanem mindet el is kell sajátítanunk. Az itt elérhető valamennyi helyes Isten-ismeretet tehát a magunkévá kell tennünk, amihez viszont már jelentős önuralomra is szükségünk van.

Mindezen előbbiek mellett pedig még kitartás vagyis állhatatosság, minden körülmények közötti Isten iránti önzetlen odaadás, testvéri vonzalom, és tehát nem utolsósorban önzetlen szeretet is szükségeltetik Isten helyes ismeretének megszerzéséhez.

Azt pedig, hogy az ember mint egyén hogyan viszonyul Istenhez, illetve az Isteni Egységhez, azt minden magát embernek tartó vagy valló értelmes éntudat az Istentől megkapott szabad akaratánál, vagyis a tudati teljes szabadságánál fogva egyedül csak maga döntheti el. Döntése meghozatalában a tudattársai ugyan jelentősen befolyásolhatják, de a legvégső döntést a további mozgásainak irányáról vagy irányultságáról mégiscsak magának kell magában elhatároznia vagy meghatároznia, majd itt szükségszerűen a külvilág felé is kimondania, azaz e szférában is megnyilvánítania.

Egyedül tehát csak magunkon múlik, hogy milyen viszonyt alakítunk ki Istennel, a Teremtőnkkel, és az általa létrehozott minden létezőt magába foglaló Isteni Egységgel, melybe nekünk embereknek mára már magát az Abszolút Istent is bele illene már értenünk. Mi is ugyanis egyedül csak Istentől, az Övéből, az Ő „értelmi bőségszarujából” részünkre adományozott értelme által válhattunk értelmessé, intelligenssé. Istent tehát, ha másért nem is, az egyedül csak Tőle kapható értelemért mintegy viszonzásul imádnunk illene illetve kellene, nem pedig az összes Tőle eddig kapott értelmünket arra fordítanunk, hogy minél jobban elfordulhassunk Tőle, vagy általa magunkat, a mi emberi „nagyságunkat” eléje helyezzük, vagyis Istennek mindenben mintegy hátat fordítva, minden téren előtte járjunk.

Az ember azért merészkedik Isten előtt járni, mert Isten láthatatlan Isten. Isten mellőzését, vagy az esetleges megtagadását azonban minden ember csak addig meri megtenni, ameddig meg nem látja Istent, illetve meg nem tapasztalja Isten valós létezését. Isten Tiszta Tudata (ismertebb nevén Szent Szelleme) a „képhordozó részegysége” Istennek, tehát a Tiszta Tudat mintegy a maga „hátán” hordozza a képet Istenről, ezért Ő (lényegében tehát magának Istennek ezen lényege vagy lényegi eleme) nem látható. A mi tudataink is, mivel valamennyien az isteni tudatból származnak, az Isten-Tudathoz hasonlóan képhordozók. Mi azonban a szabad akaratunknál fogva mindig olyan képet nyilvánítunk meg Istenről amelyet éppen akarunk, nem pedig olyat, mint amelyet Isten akar, illetve amelyet eredetileg velünk együtt akart.

Nos, ha az Istenétől elkülönült egyéni akaratunk újra közös lesz az Istenével, vagyis újra egy akaraton, azáltal pedig újra egységben is leszünk Istennel, akkor mondhatjuk el magunkról, hogy helyesen viszonyulunk Istenhez, és mondhatja Isten is el rólunk a nagynyilvánosság azaz minden létező előtt, hogy a helyeselt tudatfiai vagyunk. Törekedjünk tehát ezt a „címet”, méltóságot, vagy még inkább dicsőséget mi emberek együtt is elérni, mely cím elérése még a jelen földi helyzetünkből sem lehetetlen, hiszen Jézus mindezt a személyes példáján keresztül, és pedig nagyon is közérthetően már megmutatta nekünk!

HÁROM „VARIENS”

Az abszolút létezését követően Istennek három fő változata, azaz három lényegi birodalma van. A cím tehát három variációval rendelkező lényeket jelent, illetve egyben jelöl is.

Isten abszolút létezése előtt, vagy inkább alatta közvetlenül a létezés tökéletesen tisztán történő átélésének birodalma helyezkedik el. Ez a birodalom a „dolgozók” és formáikkal, a dolgokkal és formákkal, illetve a dolgokkal mint formákkal kedv, kívánság vagy vágy szerint való, minden jelentősebb korlátozás nélküli azonosulás birodalma. E „helyen” egyedüli „korlátozás”, mely korlátozás szó is kizárólag csak az érzékeltethetőséghez használható, a Valóságos Isten „Istenség” mivoltának nyílt jelenléte. Ez a birodalom azonban még a nem létező, helyes, kellemes, jó és szép, azaz kizárólag csak mámoros örömet okozó finom dolgok, és a sugárzóan szép és finom formák előállításának birodalmával is azonos.

Az „Abszolúttól” számított második birodalom az elsőben lévő dolgoknak, a tisztán létezés dolgainak és formáinak az elsőnél kevésbé finomabb érzékelhetőségét biztosító tiszta érzelmek általi érzékelés és „benyomás” birodalma. Ez a birodalom azért nevezhető a benyomás birodalmának, mert abban az elsőben levő dolgok, már csak mintegy hiteles lenyomatokként vagy másolatokként jelenülhetnek meg. Minden jó és szép dolog „prototípusa” tehát az első birodalomban van, viszont azoknak a második birodalomban található „első másolatai” vagy még inkább tökéletes másolatai is lenyűgözően szépek és jók.

A harmadik birodalom viszont már a kibeszélés, kimondás, az előbbiekhöz képest már csak a „durva” fizikai érzékelés útján szerzett fizikai és szellemi érzékek, azaz a létezés és a létezéssel kapcsolatos dolgok fizikai érzés, esetleg még „megérezés” útján történő megismerésének birodalma.

Ez a három fő birodalomra való felosztás is azonban egyedül csak a mindjobb megérthetőség érdekében érvényes, és csakis addig, míg a teremtés valamennyi résztvevője igazán meg nem ismeri és meg nem érti az egyetlen teljességű Isteni Egységet, vagyis végül is magát az Egyetlen Igaz Istent. Hogy azonban az isteni teljes egység abszolút szinten is megvalósulhasson, ahhoz a teremtés minden egyes résztvevőjének el is kell ismernie az abszolút Istennek egyedül igazán valós létezését és mindenekfölöttiségét, azaz a mindenbeni szuverenitását, és az isteni egyetlen magának a teljes tökéletes szuverenitását.

A három fő birodalom valójában tehát nincsen egymástól éles határokkal elválasztva, legfeljebb csak látszatra, mely inkább elkülönítést mintsem elválasztást is Isten egyedül annak érdekében teszi, hogy valamennyi létező teremtménye minél jobban és hamarabb, és pedig teljesen, az igaz teljességében is megismerhesse magát, a teljes önmagavalóján keresztül pedig Őt, mint Teremtő Istent. Ez a látszatra elkülönítés azonban még arra is lehetőséget ad a teremtményeknek, hogy az Isteni Teljességben benne állva is megszemlélhessék az isteni valóban teljességet, vagyis magát a Teljes Istent, az Abszolút Istent.

Nekünk embereknek a harmadik birodalom szélén állva a homályos fizikai látásunk miatt egyedül csak a szűkebbnek inkább, mintsem tágabbnak mondható közvetlen fizikai környezetünkre van rálátásunk. Mi fizikai emberek az első és második birodalmat szinte egyáltalán nem láthatjuk. Az Isten által elhomályosított látásunknak tisztulgatása során ugyan a második birodalomba esetleg igen rövid pillanatokra még bele is pillanthatunk, azonban az ott látott képeket a legtöbbször csak homályos értelmű látomásoknak illetve értelmetlen vízióknak, vagy egyszerűen csak fantáziaképeknek, „hallucinációknak” tartjuk a szinte már teljesen fizikaivá vált gondolkodásunknak köszönhetően. Többnyire tehát még ekkor sem a fő birodalomba nyerünk bepillantást, hanem csak valamelyik köztünk elhelyezkedő „átmeneti” birodalomba. Ugyanez az elv azonban egyenlőre még érvényes az első és második fő birodalom között is.

Mi emberi tudatok azonban mindamelllett, hogy a „legalsó” (ami az igaz valójában a legkülső, az Igaz Istentől „legtávolabb eső”) birodalomban helyezkedünk el, különleges

helyzetben is vagyunk. Amikor ugyanis eljön majd az „igazán megvilágosodásunk” pillanata, akkor majd innen a „Létezés pereméről” nyerhetünk, ha a jelen fizikai állapotunkban ugyan csak egyetlen pillanatra is, de valós rálátást Isten igazán létező teljességére, melynek azzal már mi magunk is az örök jogú részei és egyben a részesei is leszünk. Helyesebben csak lehetünk, ha igaz szívvel és helyesen megismerjük, megértjük, és persze örökké fölöttünk lévő szuverén hatalomnak el is ismerjük Istent.

Isten teljességének azonban „szellemi nyomása” is van, melyet ha az ember befogadóan vesz magára, akkor az semmi sérelmet nem okozhat benne. Nem okozhat tehát sem szellemi, sem pedig mentális sérelmet. Kérdemelt esetekben azonban még fájdalommal járó testi azaz fizikai sérelmet sem. Ha tehát mi emberek az igazán gyönyörűséges, az Istenről tudatlanul maradottak számára viszont iszonyatosnak tűnő látványt, mely majd csupán csak egyetlen pillanattig tart, a Vele való feltétel nélküli azonosulás folyamatával fogadjuk be magunkba, akkor az eggyéválás az Isteni Teljességgel a részünkről már abban a szent pillanatban meg is történik. A lényeg tehát az, hogy Istennel megbékélve, minden Vele való ellenszegülés nélkül fogadjuk be magunkba a fölénk kimondhatatlanul magasra tornyosuló látványt, vagyis végül is az egyedül Igaz Isten teljességét. Esetünkben azonban nagyon is valószínűleg a Teljesség megjelenítőjét, az Őt képviselve megjelenítő Krisztus Urunkat. Minden ugyanis ami van, az mind Isten, így tehát tulajdonképpen e hármasság teljességének vagyis Istennek mi is a részei illetve tagjai vagyunk. (A rajunk „kívüli” rész fog tehát majd az esetben fölénk tornyosulni!) Sajnos azonban úgy néz ki, hogy többségünknek ahhoz, hogy ezzel a kifejezhetetlenül hatalmas Egységgel való egységét igazán is észrevegye, igen komoly, vagy egyenesen már iszonyatosan nagy „megrázkódtatásra” van szüksége. Mégpedig elsősorban azért, hogy nehogy aztán ezen az Egyetlen Teljességen végleg kívül maradjon, vagy a hibásan kialakított önakaratával maga helyezze magát rajta kívülre. A „Világ Pereméről” tehát valóban is le lehet esni! Meg lehet ugyan próbálni, de nem nagyon érdemes, mert az már valóban maga a pokol lesz azok számára, akik az Isten megtagadását választják majd a döbbenetes erővel ható „látvány” ellenére is.

Igen nagyon öntelt és ostoba tehát a sokak által hirdetett avagy terjesztett „hiszem, ha látom” elv. Az igaz helyzet ugyanis az, hogy a mára már tömérdek információ ellenére is rendkívül keveset tudunk a világunkról, és keveset is látunk a valóban egész világból. Mi azonban öntelt emberek mégis azt hisszük, hogy mi már szinte mindent tudunk. A milliméter mikrorészétől kezdődően néhány kilométer „messze” látunk, a mikrosecumduktól az életünk vége-hosszáig terjed a személyes fizikai időérzékelésünk, mégis úgy érzékeljük, hogy végtelenek ezeken a területeken is a lehetőségeink. A Napot és a Holdat például jól látjuk, ha a síkbeli képet egyáltalán már jónak nevezhetjük, viszont a tőlünk való távolságukat igazából nem érzékeljük, de a jelen tudatállapotunkban valószínűleg nem is érzékelhetjük. A végtelen térből és időből a tévesen a tulajdonunknak hitt hatókörünk tehát tulajdonképpen csak eddig terjed illetve terjedhet ki, igazán csak ennyit mondhatunk magunkénak fizikai értelemben.

Ha a világról mi, még csak az egész fizikai világhoz viszonyítva is csak parányi „férgécsek”, vagy egymás rovására, és nem pedig igazán azaz egyazon fontosságunk tudatában együttműködő, egymáson is „élősködő” vírusok csak ennyit tudunk, és tévhitünknek köszönhetően ennyit is birtokolunk, illetve ennyi fölött uralkodunk, akkor hogyan is hihetjük magunkat jogosan isteneknek? Hogyan is hihetjük magunkat mindenre ami van (kivéve persze a Magasságos Istent) hatni képes értelmes avagy értelmi lényeknek? Vajon ez már nem egy olyanmértvű túlkapás a részünkről, mely inkább már csak a totális kipuhtulásunkat, mintsem az örök fennmaradásunkat szolgálhatja?

A KURTA FARKÚ MALAC IGAZ MESÉJE

A mesebeli kurta farkú malac hiányzó végű, tehát se vége, se hossza farka tulajdonképpen Istennek a Szellemnek a végtelen szellemi lágyágát, a szellemi puha-finomságát jelenti. A megfoghatatlan szellemi finomságot igyekszik tehát hatásosan kifejezni, azaz érzékelhetővé, elképzelhetővé tenni.

A „kurta fark” tehát hiányzó végű farkat, azaz hiányzó végességet jelöl, de akár csak a fark végének hiányára utaló jelként is felfogható. A hiány e nézőpontból tehát lehet akár a végtelenségre, vagy a végtelenségre is utaló láthatatlan jel is.

A kurta fark azonban elsősorban a rendkívüli (láthatatlan) finomsága révén végtelen farka végét szakadatlanul kereső, a keresés miatt mindent „feltúró” valakire, vagyis lényegében e titokzatos fark tulajdonosára utal.

Isten tehát maga is egy folyton folyvást kereső, kutató folyamatban van, mely során a számára még elérhető lehetőségeit kívánja mind maga, mind pedig minden egyes Őt felépítő tagja számára egyaránt feltárni, melyek révén azok mégjobban megismerhetik a teljes önmagukat. Azon megismert önmagukon keresztül pedig már Őt, az Igaz Istent, a Lényegét, az Ősvalót, és Neki minden kiterjedését, melynek ők az egyéni, de Vele mindannyian egylényegű részei. Isten pedig mindez illetve mindezek által ismeri meg mégjobban az egyetlen avagy páratlan önmagavalóját, illetve önnön teljességét.

A Legfelsőbb Úr lényegében tehát maga is „túr”, azaz örök folytonossággal csak keres-kutat, és ezért mindig talál is valamit. Mindig újabb illetve újabbnál is újabb lehetőségeket talál ugyanis ki arra vonatkozólag, hogy hogyan is tudja a teljes önmagát minél jobban megismerni, melynek révén mi egyéni tagjai is megismerhetjük önmagunkat, mint Neki részeit. Azáltal pedig már Őt magát is, mint ezen mi képviselte részeinek a jogos tulajdonosát.

A „malachia” előtag tehát nem is véletlenül jelöli a szellemi kifinomodást. Maga a „malachia malaca” is tehát elsősorban a szellemi lágyágát, a szellem pihe-puha finomságát igyekszik minél jobban kifejezővé tenni.

Az egyszerre kurta farkú és orrú malac pedig már a se vége se hossza szellemi finomságot szándékozik megjeleníteni, mely rendkívüli értelem szüntelenül kutat minden érdemleges után, mely méltó hozzá, és azt kegyesen mind maga mellé is emeli.

A „mese” ó-per-enciális (a mesében „óperenciás”) tengere azonban mindig az Abszolút Lényeg, az Ősvaló vagy Ő-való „per”, azaz a belőle való, a tulajdon lényegéből származó lényegi valók összességét jelenti, mely egyéni lényegi valók (az értelmi „én”-ek) éppen amiatt egyek Vele, mivel mind Belőle származnak.

Az „Ó” per vagy osztva „ens” avagy „enc” mint lényeg pedig az „-ális” utótag révén a valaki illetve valami igazán lényeghez, igazán lényegeshez való hozzátartozást fejezi ki. Az „óperenciális” kifejezés lényegében tehát a lényegi valók összességének a legelsőbb és emiatt legfelsőbb Lényeghez való szerves tartozására utal. Ez a lényegi összetartozás pedig olyan szoros, hogy igazából csak a Lényeg által bontható fel, illetve szüntethető meg.

Az óperenciális kifejezés azonban akár még a Lényeggel, az Ősvalóval való össze illetve egybetartozás érdekében létrejött jellemző tulajdonságot kifejező melléknévként is felfogható.

Az „óperenciás tenger” átfogó értelmű megfejtése tehát egyedül csak a következő lehet: „Az örökké létező „Ó”, „Ős(öreg)”, a megdönthetetlen „Erő”, avagy tehát az „Abszolút Isten”, (esetleg még az „Eredeti Isten” vagy Elsődleges Isten”), és alatta az ezen mindenek fölött fölöttes Lényeghez szervesen tartozó Vele egylényegűség tengere. Ez a „tenger” tehát nem más, mint a mindenek Fölöttéséhez képest alacsonyabb szintű értelmek és tudatok értelmes tudattengere vagy óceánja, illetve egyszerűbben kifejezve a tudatok végeláthatatlan azaz végtelen tengere. Az „óperenciális” igazi jelentését a továbbiakban már minden fölösleges „csavargatást” és „kiforgatást” mellőzve legalábbis csak erre lehet vonatkoztatni. Mi egyszerű emberek éppen ezért, mint a többi hasonló isteni (tisztán szellemi) fogalom

estében is, a további fölösleges boncolgatásának elkerülése, és egyben az eredeti értelmű jelentésének hű megőrzése érdekében „mesét” csináltunk belőle, illetve mesét körítettünk köréje. Így ezek az isteni fogalmak leginkább csak a „szájhagyomány” útján terjedtek el, és mint láthatjuk, még ma is léteznek.

Visszatérve a „meséhez”, az „üveghegy” pedig még e végeláthatatlan tudattengernek is az innét nézve meghatározhatatlan távolságú közepén helyezkedik el, melynek még a csúcán is túl „túr” a „malacunk”. (Nos, „malacunk van”, vagy nincsen „malacunk”?)

Ez a mesebeli „üveghegy” tehát nem más, mint maga a művi folyamat során megalkotott vagy megteremtett ég, ami az átlátszó tisztaságú tudattengerrel lényegileg azonos, mivel belőle emelkedik ki. A kiemelkedő hegy lényege azonban a még annak is föléje mintegy kupola vagy sátorszerűen tornyosodó csúcsa, mely tulajdonképpen már egy „rejtjelezett” azaz rejtett értelmű kifejezés. (Az azon is „túl” található Isten pedig egyenesen már kifürkészhetetlen, Őt tehát emiatt már még csak rejtjeleznünk sem kell.)

Az üveghegy csúcsához hasonlóan a bibliai Hóreb hegy vagy „Hóreb hegye” elnevezés is rejtett értelmű, ugyanis az „izzó Nap hegyének csúcsa”-t jelentő kifejezés is a minden létező napok Napjának, vagyis az Istennel egyazon láthatatlan tisztaságú, legmagasabban elhelyezkedő Szellemi Napnak a már nem is csak létezhető, hanem nagyon is, és egyedül igazán létező legfelső és egyben a legelső helyen való elhelyezkedését igyekezett a kor nyelvezetén, illetve azon belül is a „tükörszerkezete” miatt erre legalkalmasabb „zsidó” nyelven keresztül megérthetően kifejezni.

Nos, a magyar nyelv ezt a felülmúlhatatlan magaslatot, a „csúcsok csúcsát”, az „üveghegy” tetejétől vagy csúcsától is túli, szinte már elérhetetlen, de ugyanakkor mégsem elérhetetlen messzeségnek nevezi. A mi kifejezésünk különlegessége az, hogy a mi kifejezési módunk egységben ugyan a többi más nyelveken megalkotott kifejezési módokkal, de mintegy pluszként még azt is kifejezi, hogy a körvonalaiban valójában tudunk róla, hogy Isten létezik, és hozzánk képest hol helyezkedik el, hol is van, viszont az Isten iránt érzett feltétel nélküli tiszteletünkből azt még csak meg sem próbáljuk konkrét fizikai szavakkal meghatározni, de egyáltalán még csak meghatározni sem.

Ez tehát a „kurta farkú malacról” szóló mese igazi igazsága, és aki pedig nem hiszi, az járjon maga is utána! Itt van tehát a mese vége, fuss el véle, ha tudsz! (Cáfold meg, ha szerinted nem így igaz a „mese”.)

A NYUGALOMBAN REZGŐ, DE AKÁR MEG IS RÁZKÓDTATHATÓ TUDATI VIZEK

A fizikai testünk rezgések azaz rezgő energiák speciálisan rendezett mintázataként is felfogható. E testmintára hatni képesek a fény és hanghullámok, a színek, de mindenfajta más földi, kozmikus, valamint a tisztán szellemi eredetű sugárzások illetve hatások is.

Tulajdonképpen maga a gyógyítás is hatás, éppen ezen előbbiekkal, vagy valami „más” módon történő nyomásszerű ráhatás a szervezet egy részére, vagy pedig az egészére, az egészség vagyis az „épség”, az eredeti teljesség helyreállítása érdekében. Még tehát akár maga a hangrezgésekből álló hangos „beszéd” is lehet gyógyító hatású.

Az embernek az az egyik legnagyobb hibája, hogy nem kívánja, de nem is akarja tudni, hogy az „egek”, vagyis a csekély számban fizikailag is érzékelhető dimenziók is, Istennek, a Legfőbb Értelemnek a fénye, valamint a tulajdon önmaga számára szüntelenül mondott „hangos” beszéde, tehát az együttes fény és hangrezgése által vannak azaz léteznek.

Az egész fizikai szféra, így tehát maga a Föld is, lényegében Istennek a magából való „kibeszélése”, a tiszta értelmétől adódó fényhatással együtt járó hanghatása, azaz a kettő „keresztződése”, és a róla való képletes leválasztódása révén lett.

A szféra nagyobb részében valójában nem is földből, hanem a világos értelmet fizikailag megnyilvánító sós és édesvízből áll. Ezen vizekben tehát benne, vagyis azokból csak látszatra kimagasodva avagy csak ideiglenesen kiemelkedve létezik a „szikes” azaz csak mesterkélten értelmet megnyilvánító szárazföld. Az a szárazföld tehát, mely az ugyanezen előbbi vizekkel való egykori elborítottatását az „özönvizet” (valójában özönlő értelmet) követően a súlyos megrázkódtatástól több kisebb-nagyobb részre szakadt, és ezért mára már több egymástól teljesen is elkülönült darabból vagy tagból áll. Éppen úgy tehát, mint ahogyan mára az eredeti hitvallás is több főbb részből áll. Talán ezek után már bátran lehet állítani, hogy az egymástól eltérő nyelvek is ennek a szétválásnak illetve elkülönülésnek hatására alakultak ki az addig egységes (szintén egyöntetű) nyelvből, majd az így kialakult főbb ágakból váltak aztán tovább szét a mai változataikra. Mindez tehát a vallásoknál is ugyanígy megfigyelhető.

A szárazföld tehát csak ideiglenesen magasodik ki a vízből, mint ahogyan a józan vagy sokszor nem józan eszünk is csak ideiglenesen emelkedhet vagy magasodhat föléje a tiszta értelmünknek. (Mindezt viszont többnyire a makacs akaratosságunknak köszönhetjük.)

Igaz valójában azonban az átlátszó tisztaságú Legmagasabb Üveghegy, és a hozzá hasonló üveghegyek illetve halmok, vagyis a Legmagasabb szintű Értelmek és a Hozzá hasonló magas szintű értelmek, illetve a tiszta értelmű tudatok magasodnak a többi belőlük származó tudati vizek fölé, így tehát az alattuk elhelyezkedő lenti alsóbb illetve magasabb szintű vizek fölé is. Az igazság azonban az, hogy a jelen hibás nézőpontunkból a mesterkéltté tett, és ezért maga is „művivé” lett eszünk az, amely nagyobb fontossággal bír számunkra a tiszta értelmünknel, de a tiszta értelmű szellemi tudatunknál, vagyis tehát a lelkünknel is. Pontosán az ezen eszünknek, és nem pedig a tiszta értelmünknek avagy a tiszta értelmű tudatunknak az egyre jobbani kibontakozása miatt nem vesszük észre, hogy az, mint a tiszta értelemnek a megfogható agyon keresztül előjövő származéka csak „úszik” a tudati vizekben. Úszik tehát, mint ahogyan az agyvízben úszik az agyunk, avagy mint a szárazföldek úsznak a végül is csak egyetlennek mondható óceánban, belőlük az egész fejüket, vagy csak a fejük „búbját” mintegy kidugva illetve kidudorítva.

A nagyobb és ennél fogva magasabb szintű értelmi illetve tudati vizek létezése tehát jóval fontosabb a náluknál kisebbeknél, és természetesen az azok származékainál is, de nélkülük azok még csak nem is létezhetnének. Mi emberek azonban helytelenül a kisebb eszünknek, mintsem a tiszta értelmű (a teljes mindenségről tiszta tudással rendelkező) szellemi tudatunknak illetve a tiszta értelmünknek, aki a Legtisztább Értelemnek, Istennek a közvetlen értelmi szikrája, tulajdonítunk nagyobb fontosságot, holott tehát az eszünk a jelenlegi tudása szerint az isteni hierarchia egyik legalsóbb fokán áll. Sajnos ugyanígy, és

sajnos mondhatni, hogy többségükben a vallási illetve szellemi vezetők is nagyobb fontosságot tulajdonítanak az eszes maguknak, és a szerintük nélkülözhetetlen „közvetítő” szerepüknek, mint magának a Mindenható Istennek, az egyedül igaz Istennek, az Igaz Istennek. Ez tehát a gyökeres hibájuk, mely hibájuk a többi hibájukkal egyetemben többnyire az elődeiktől, illetve a személyes hatalomvágyukból, és persze az anyagi érdekeik miatt is származik, mely fő és többi hibájuktól úgy néz ki, hogy már csak egy igen nagy megrázkódtatás révén fognak tudni majd megszabadulni, és ez a súlyos megrázkódtatás valószínűleg már nem is várat sokat magára!

A NYELV

Mi emberek a leglényegesebb kapcsolatban egymással a nyelv révén vagyunk. A nyelv tehát a lényegi azaz az értelmi kapocs közöttünk.

A nyelv vagy beszéd azonban nem csak az észrevett, vagyis az eszünkkel felfogott valóság elsajátításának avagy magunkévá tételének az „eszköze”, hanem ugyanezen valóságnak egyben a „teremtő eszköze” is, valamint a már megteremtetteknek „továbbalakító eszköze” is.

A szavakból álló beszéd tehát szoros, szinte elválaszthatatlan kapcsolatban van a bennünket körülvevő világgal, és észrevehetően még „(fel)állító” jelleggel is hat rá. Ha ugyanis nem jelentenénk ki, vagyis ha a hangunk révén nem adnánk „erőt” a körülöttünk elhelyezkedő anyagi világnak, akkor a világ ebben a jelenlegi formájában nem is állhatna fenn, vagyis biztosan másképpen „nézne ki”. Valószínűleg másképpen is látnánk, ha a világ az esetben egyáltalán még látható lenne a számunkra.

A nyelv vagy beszéd az ember mindenirányú „teremtő tevékenységéhez”, de ugyanúgy a valamit még csak ideiglenesen vagy feltételesen felállító képességéhez is nélkülözhetetlen.

A gondolkozást illetve a fantáziálgatást pedig a nyelv nélkül már el sem lehet képzelni, nem hogy azokat megvalósítani lehetne.

A nyelv magát, vagyis az önmaga lényegét a külvilág számára egyedül csak hangokon illetve jeleken, valamint még a jelenségeken keresztül képes igazán kifejezni. Ezek a lényegében tehát jelek lehetnek egymástól eltérőek, viszont az eredeti jelentéstartalom csupán csak egyetlen töre, egyetlen eredetre vezethető vissza. Ez pedig ha tetszik a tudósoknak, ha nem, minden nyelv esetében így van, még az eredeti alapján létrehozott mesterséges nyelvek esetében is. Az eredeti nyelv pedig nem más, mint az Isten által az állatok fölé helyezett emberiségnek közös nyelve.

Mindennemű emberi kommunikáció tehát egyedül csak az eredeti egységes nyelv valamilyen szintű ismerete alapján lehetséges azaz képzelhető csak el.

A „nyelvfilozófia” azonban bármekkora erőfeszítéseket is tesz, teljesen hiába boncolgatja egymástól esetleg már csak árnyalatokkal különböző szálakra is szét az eredeti nyelvet. A szétforgácsolás ugyanis csak még bonyolultabbá teheti annak a megértését, hogy valamennyi nyelvnek egy az eredete. A legnagyobb hibája ennek a tevékenységnek azonban az, hogy lassan szinte már lehetetlenné teszi ennek az egységes nyelvnek a mindeni számára egyaránt megtörténhető újbóli elérhetőségét, de az elérhetőségének még csak a biztosítását is. Az egyénileg illetve egyaránt elérhetőségnek azonban más egyéb okai is vannak. Ezen ma még nem, vagy nem igazán ismert okokat inkább kellene és illene keresgélennie a tudománynak, mintsem azoknak hátat fordítva az eddig „felfedezett” nyelveket mindennemű valós vagy koholt szempontok szerint mégtovább boncolgatnia.

A nyelvfilozófia a fontossági szerepét tehát egyedül csak akkor tölthetné be, ha az ember mint társas lény számára nélkülözhetetlen élő nyelvi kommunikációnak a létező legjobb és legvilágosabb leegyszerűsítése érdekében „fáradozna”, nem pedig azzal terhelné az embereket, hogy az egyre több ágra, mellékágra, és már róluk „lehulló levelekre” is szétzilált területekről alkotott valós, vagy inkább még csak ködös, ne adj Isten koholt elképzeléseiket az agyukban rögzítsék, más, sokkal nagyobb fontosságú „dolgok” ott tárolása helyett. Mindez azonban ugyanígy vonatkoztatható a mára sajnos már „istenített” tudomány többi „ágára” is.

A tudományágak „tudósai” által máig kialakított bonyolult, szálaikkal már-már egymásba gabalyodó rendszereket tehát inkább sorra le kellene egyszerűsíteni, és nem pedig azokat még bonyolultabb, „sarkosabb” és „még sarkosabb” formákba illetve keretekbe „önteni”, melyek aztán végül már lehetetlenné teszik az átláthatóságát esetünkben tehát az ezen egész nyelvi „problémának”.

Előbb vagy utóbb azonban valószínűleg még az is ki fog majd derülni, hogy a nyelv kérdésének a Bibliából már jól ismert kerek egészéből, mint ahogyan még az élet számos más „területeiből” is, már mi, magunkat földi és anyagi eredetűnek valló emberek csináltunk magunknak mára már szinte megoldhatatlan „Problémát”. A Bibliában ugyanis teljesen egyértelműen le van írva, hogy eredetileg egyetlen nyelv létezett, és az volt használatos az eredetileg egyetlen egységből álló földterület minden részén. Az egész Földet megrázó iszonyatosan nagy földrengést követően, melyet a Földnek egy igen nagy aszteroidával vagy kisbolygóval való összeütközése okozott, válhatott tehát szét a földterületekkel együtt az addig egységes nyelv kezdetben hét főágra, majd abból aztán már még több oldalágra.

A szimbolikus értelemmel inkább, mintsem igaz valósággal rendelkező „babiloni torony”, mely az égbe nyúló egyetlen nyelvet jelképezte, ekkor dőlt tehát össze, és esett a darabjaira szét. Egyébként nem csak a babiloni toronyépítmény volt az egyetlen a világon. Egy talán később épített ilyen tornyot például keletről Amerikába is szállítottak, és ott újra felállították azt. A mai modern világ összes toronyépületei is eredetileg mind ezekből az „emlékművekből” ihletődtek.

A „nagy földrengés” révén azonban az addig egységes földterület kezdetben valószínűleg csak ketté „repedt”, majd onnan már háromfelé, a végén pedig már hétfelé szakadt. Ahogyan pedig lassú folyamat során kialakult a hét földrész, úgy alakult ki az egykor tehát még közös töről a hét nyelv, a hét vallás, majd a hét világi királyság is, melyek aztán a nagyobb földterületek kivételével maguk is tovább osztódtak, illetve szaporodtak, sokasodtak. Az eredeti tizennégy nemzetséget tehát a hét vallási, és a mintájára kialakult hét világi királyság tagjai képezték.

A földterületek közül azonban három mégis egybefüggő egységet alkot, ugyanis Európa, Ázsia, és Afrika, a közös találkozási pontjuk révén még ma is összefüggő, ugyan valószínűleg már nem „egyöntetű”, de lényegében mégis egyetlen földterületet képez. Érdekes módon azonban mégis a három legnagyobb szigetországnak közös a nyelve. A Biblia által „szigeteknek” elnevezett földterületeken ugyanis a ma angolként ismert nyelv az „úr”, mely nyelv azóta is igyekszik az egész világban teret hódítani magának.

A „szárazföldön” és a tovább töredezett kisebb szigeteken viszont földrészenként módosult, illetve sok esetben át is alakult a korábban egységes nyelv, viszont sok így kialakult nyelv a hódítólag fellépő angol, francia, német, és spanyol nyelv hatása alá került, melyek még ma is érződnek rajtuk. A mai úgynevezett „amerikanizálódás” is elsősorban az angol nyelvnek illetve kultúrájának köszönhető, mely kultúra egyedül csak nyelvi alapra épülhet fel. Nyelv nélkül, illetve nyelvi kommunikáció nélkül ugyanis nincsen, nem létezhet kultúra. Még csak állati sem. A kultúra kifejezés alapjaiban ugyanis társas viselkedést jelent, mellyel tehát még egy kísérleti baktériumtenyészet is rendelkezik.

Nos, mi emberek is egy bizonyos élősködő fajta baktériumtenyészetet alkotunk a Föld hátán vagy bőrén, melynek tagjai elsősorban a közös eredetből fakadó nyelvi kommunikáció révén vannak kapcsolatban egymással, függetlenül tehát attól, hogy a földterületek közül most éppen a szigeteken, vagy pedig a szárazföldön helyezkednek el.

Függetlenül tehát attól, hogy vízinek vagy szárazföldinek, éginek vagy földinek érezzük az eredetünket, be kellene végre már látnunk, hogy mindez itt csak egy érzés. Az érzelemmentes, viszont éppen emiatt tiszta értelem révén nagyon is érzékelhető igaz valójukban közösek tehát a gyökereink, mert ennek igaz valósága nélkül még csak meg sem érthetnénk egymást, még csak a legalacsonyabb szinten sem. Még csak nem kommunikációs szinten sem.

Igazán még nem tűnt fel egyetlen nyelvfilozófusnak sem, hogy a „nyelv” kifejezés, melyről itt most nyelvi úton kommunikálunk, minden nyelvben ugyanazt az értelmezést tükrözi vissza? A közös értelmezést ugyanis egyedül csak a közös értelmi lényeg, a közös eredet eredményezheti, és egyben biztosíthatja is. Ne is próbálják tehát megoldani a

megoldhatatlan problémát, melyet maguk csináltak maguknak, mert nincsen, nem is létezik a „Probléma”! Mindez ugyanis, amiről mi most éppen itt értekezünk, az már mind nyilvánvaló, és már évezredekkel ezelőtt le is lett írva azaz rögzítve. A feltételezgetéseket, és a véletlen elméletét pedig jobb, ha örökre elvetik maguktól a többi tudós kutatóval együtt, ugyanis éppen ők maguk állapították meg, hogy a „véletlennek” elkeresztelt történés megvalósulásának valószínűsége a nullával egyenlő. Nullával pedig még a leghíresebb matematikusok szerint sem lehet semmit sem elosztani. Akkor viszont mi értelme van az egyetlen eredetet, több, vagy ne adj Isten számtalan eredetre szétboncolgatni? Mi jó válik abból az egész emberiségre nézve? Talán a még erőteljesebb széthúzás? Ez lenne tehát a „nemes cél”?

A VÍZEN ÉS SZÁRAZON EGYARÁNT ÉLŐ „VIZIKÍGYÓ”

Az eredetileg szellemiből lett fizikai, és ezért nem kettő, hanem csak „kettős” természetű „vizikígyó” nem más, mint az eredeti szellemi Értelem egyenesvégű ág, nyílvezzőhegy, vagy oszlopszerű nyelvként előretörő nyílt vezetésének a nyelvezet (nyelvek, mit kifejezési eszközök) kifejeződését követően megvalósíthatóvá vált szimbóluma. Az Értelem tehát egy átlátszó tisztaságú vízből álló kimondhatatlanul nagy siklónak vagy kígyónak is ábrázolható a nyelvek révén. Ennek a „kígyónak” a jelenlegi emberábrázatú fejével egyazon jelentőségű előrenyúló vezető nyelve vált csak szét két fő ágra, nem pedig a „kígyó” egész egysége, mint ahogyan azt mi emberek többnyire tévesen hisszük az eddigi félrevezetéseknek köszönhetően.

Az első, bonyolultnak csak tűnő megfogalmazás így egyszerűen csak azt jelenti, hogy az eredeti szellemi tiszta értelem, mint kimagasló hegyként előálló avagy oszlopszerűen felálló értelmi tudás (innen tehát, és nem pedig máshonnan a phallosz-imádat!) az egyetlen önmagától indítva, a magából mintegy nyelvszerűen előrenyúló vagy előreugró részének bizonyos részével egy fizikai alapúnak csak tűnő ágra vált szét. Ezt egyedül csak az önmaga mindjobb megismerhetősége érdekében tette, mely ág aztán mintegy képletesen önállósodva mégtöbb oldalágra vált szét. Ez a törzság az oldalágaival egyetemben egyben a szintén csak szimbolikus értelmi lehetőségű „tudás fája” is, csak az az ezen nézetből még nem igazán ismert.

Ez az egyedül csak a lényegi törzsoszlop csúcán elhelyezkedő lényegi fejből kiindult szétágazó nyelvű „vizikígyó” azonban a kettős nyelve révén bármilyen tevékenységet is folytathat, a két nyelv együtt vagy akár csak külön-külön is bármit is tesz, bármennyire is törekszik, tekeredik, kanyarodik, esetleg cikázik (ide-oda inog) is, akkor sem tud mást tenni, mint hogy legvégül a körvonalakban történő előrelátása révén fontosabb „első végén” szellemire és fizikaira kettéágazó nyelvvel letapogatva is csak a tulajdon se vége se hossza, igazából tehát végtelen farkába fog beleharapni. Ha pedig az éppen nem fog ízleni neki, akkor talán be is kapja, leharapja, és az izmaival (erőivel) összetöri, és megemésztve azt újra a tulajdon részévé teszi. A javarészből talán új farkat növeszt magának, míg a még erre is alkalmatlan részt pedig, mint értéktelen salakot eltávolítja, messzire eltaszítja magától.

Mindezen előbbieket tehát azt jelentik, hogy az Értelem így mintegy saját magát fogja, magát mintegy megízelve (megértve) megismerni.

A jelenlegi értelmes „végpontja” pedig ennek az értelem illetve értelmi kígyónak, vagy erre a vége fele már csak értelmes tudatfolyamnak, mely végpont a „kútfőjéhez” avagy a forrásához hasonlóan, még ha csak alacsony szinten is, de szintén képes magából, mint értelmes végpontból kiindulva önmagán keresztül megismerni ezen szavakkal kimondhatatlan nagyságú értelem teljességét, jelenleg mi földi emberek vagy emberiség vagyunk. Mi emberek vagyunk tehát az Isten képzeletébéli, számunkra azonban nagyon is valóságos végpont a Föld nevű, szintén értelmes életre kelt bolygóval együtt. A Földdel együtt tehát, aki maga is egy hatalmas értelmes tudat, vagyis a lényegét nézve szellemiség, aki egykoron a fizikai kezdetekkor a teljességével (az addig elért egészével) változott át fizikaivá.

Ez a „végpont” azonban újra azonosulva (ami megtörténhet az önszántából is) az igaz teljességgel, az igazán teljes mindenséggel, abban állandóvá válva, már képes lesz magából egy magához, lényegében azonban az ő eredeti eredeztetőjéhez, Istenhez hasonló, de a korábbi látszatra elkülönültsége révén szerzett fizikai tapasztalatoknak köszönhetően már emelkedettebb szintű újabb lehetséges avagy csak ideiglenes végpontot kialakítani. Ezzel pedig már a mind-összesség terjedelmét, és annak az egyaránt ki és beteljesedésének minőségét is tovább növelni fogja, és mindez pedig így halad tovább előre szakadatlan azaz végtelen folyamatossággal. Az egykori végpont pedig ezáltal egyre közelebb kerül az egyetlen legnagyobb, végtelenségbe nyúló körvonalon belül mindent látó illetve érzékelő, igaz lényegében tehát nem kettő, hanem csak „kettősen” látó egyetlen szemből és vele egy

szájából álló (innen a háromszögben egy szem szimbólum is!) „fejhez”, és végül majd végighaladva a testen végleges jelleggel is beleépül abba. Mindeközben a mindig megújuló végpont, melyet már az ő leszármazottai képeznek, egyre távolabb kerül tőle, de vele, rajta keresztül pedig Istennel, mindig egyik maradnak. Az egy test elve lévén maradnak tehát mindig kapcsolatban egymással, de az örök fejlődés révén egymást már mindig csak más és más módokon keresztül elérhetően, mint azelőtt.

Maga a jelenlegi fej a megtévesztő két szemével és a közöttük kapuként elhelyezkedő száj, valamint a nyelv 12 szellemi, és a 12 fizikai identitású törzsének „fői” (vezető fejei) szelleminek valószínűleg már örökre megmaradtak. Az egykori „összülők” azonban már csak igen bonyolult egymásra épülő szimbólumrendszereken keresztül képesek velünk kommunikálni. Ők tehát a 24 vének a Bibliában. Viszont a tiszta értelmükkel, ránk tehát már csak értelmeként visszanézve, a Napon és Földön, mint közvetlen tudati szülőapánkon és testi szülőanyánkon keresztüljőve vagy hatva bármikor ránk „tekinthetnek”. Ezt úgy kell értenünk, hogy akár egyenes úton is hozzánk kapcsolódhatnak, mégpedig kívülről illetve belülről jövően is, és ezen fókuszált (oszlopszerű) tekintetükkel magukhoz akár fel is emelhetnek bennünket. Kezdetben csak rövid pillanatokra, később pedig már hosszabb időre, esetenként azonban még véglegesen is megtehetik ezt velünk. Ott „fenn” azonban már nem rövidnek illetve hosszúnak számítják az időt, de talán nem is számítják, mert ők az időt ott valószínűleg már nem is időnek nevezik, mivel ott már a fizikai idő is jelentéktelenné válik. A végleges felemelés viszont a számunkra már, míg azt az innét nézve ismeretlen valamit is igazán meg nem ismerjük, örökkévalóságnak fog tűnni.

Az égbolton látható végtelen számú (számmal már nem meghatározható) álló és mozgócsillagnak, azaz a már időtlenül tündöklő értelmeknek, és a boltozat alsóbb régióiban elhelyezkedő napoknak (melyek szintén tüzes csillagok, de még nem igazán megállapodottak), és az értelmi vonzerejük révén hozzájuk kapcsolódó, emiatt pedig már hozzájuk tartozó bolygóknak (a többségükben szintén volt, de már kihűlt egykori csillagoknak) tehát egyetlen központi „fejük” van. Ennek a mindent magába foglaló teljes „tudás-test”-nek pedig az örök folytonosságú növekedése végett szintén csak egy, de a mindig csak felszínes lehetőségű tudása végett csak ideiglenes jelleggel létezhető „farka” van, melyet a tehát az egyetlen fej mintegy folyton megújuló csóvájaként vonja maga után.

A szüntelenül az öröklétre törekvő tiszta vágy is tehát mint egy tűzfolyam van kapcsolatban a vízfolyammal, de ugyanígy van szoros kapcsolatban a „fehér tűz” azaz a tiszta értelem folyama is a nála csak egy árnyalattal sötétebb víz folyamával. Ezt az utóbbit ábrázolták az egykori mágusok egyetlen bot elejére (és nem pedig végére!) tekeredő fehér és fekete kígyóként. Az ugyanezen mágusok leszármazottai viszont már elhagyták a „fehér kígyót”, és attól fogva az ábrázolásukban is már csak a sötétebb képű kígyót jelenítették meg gyógyító szimbólumként is. A csak a körvonalaival ábrázolt átlátszó tisztaságú kígyót tehát elhagyták. Így tették egyértelművé, hogy ők a tiszta értelem helyett a „szikes” értelmet, azaz az ész irányítását választották. Sajnos mára már nagyon is sok követőjük akadt.

A fejből kinyúló kétágú nyelv azonban mégiscsak egyetlen értelmi élőlény tulajdona, mely élőlény a rendkívül gyors „tekeredése”, vagyis a kimondhatatlan sebességű körforgása révén bármikor képes bármely alakot, de természetesen még az eredeti, vagyis a „születés kori” önmaga egyetlen „pontot” képező alakját is felvenni. Istennek ez az alakja tulajdonképpen körkörös körök hossz és keresztirányú átmeneti körökön keresztül egybe illetve egymásba is olvadó sorozata, vagyis tehát valójában egy, a tulajdon értelmi „anyagával” finom fonalszerűen (az értelmi fénye rendkívül finom fonalaival mintegy sűrű pókhálószerűen) behálózott, és ezért a külső felületén lángolva fénylő, azaz szikrázóan ragyogó, vagy még inkább sziporkázva tündöklő „fény”-gömb. Ez a legelső értelmi élőlény tehát az Élő Isten, azaz az Igaz Isten. Isten azonban képes magát ebből a pontnyi állapotából

akár végtelen nagyságúra is felnagyítani, és abban az állapotában, de akár egyszerre mindkettőben is örökre is megmaradni.

Nos, ha Isten egyedül csak a legkisebb állapotát választaná, mert arra lenne kedve, akkor minden teremtett dolog (még tehát mi emberek is) abban a szent pillanatban megszűnne nem csak hogy élni, de még létezni is. Ő tehát az a bizonyos, tudósok által sokat emlegetett ismeretlen és láthatatlan „háttérsugárzás” illetve „vákumenergia” is, ami képes még az egész fizikai világegyetemet is magába szippantani. A „Kis gömböc” mesénk is ezt a folyamatot vetíti előre, csak nehogy aztán valóra is váljon ez a mese is!

Ez az Isten tehát az egyetlen igazán élő Isten, akitől Mózes az eredetiből felvett oszlopszerű mivoltára (oszloptest, tetején az eredeti, eleve adottá vált gömbbel illetve gömbformával) való emlékeztetés végett „botot” mint vezéri pálcát avagy „vesszőt” kapott, melyet mindig maga előtt tartott. Mózes azonban Istent egy bot végére tekeredő vörösréz kígyóként (Isten lángoló „tűzkígyó” szimbóluma) is ábrázolta, amikor is egyénileg, azaz földi személyként élve is megértette az Isteni Teljességnek valós mibenlétét, vagyis Istennek az igaz és nagyon is tevékeny örök létezését. Megértette, hogy e létezés öröksége, avagy a létezés örök fennmaradása egyedül csak az oszlopszerű törzsön álló, mindent amit létrehozott egyszerre, de akár csak külön-külön is látni és átlátni képes fej függvénye, nem pedig a maga után vont „farok” végén elhelyezkedő icike-picike, folyton csak „zörgő” (hamis azaz megtévesztő zörejeket adó) gömböcskéé, vagyis a mi mesterkélrt értelmünket azaz az eszünket kifejezővé tevő emberi fejünké. Ez a mesterkélrt értelem ugyanis egyedül csak a könnyebb és gyorsabb szüntelen előrehaladást segítő szimbolikus „kereke” lehet csak az örökké elsődleges, és ezért örökké jogosan is legfölül elhelyezkedő legtisztább értelemnek. Még tehát akkor is, ha az itteni és mostani látszatra a kétféle értelem másként, vagyis fordított pozícióban is helyezkedik el! E szférában ugyanis a művi értelem a fejben, míg a tiszta értelem a törzsben a hús-vér, de könnyen akár még kövületté is válható szívben „lakik”.

Az „I”-re tehát mindig, és még ha egyelőre még nehéz is, akkor is magunktól tegyük fel a „pontot”, vagyis magunk helyett mindig Istent emeljük és helyezük az első és legmagasabb helyre, ameddig még nem lesz későn!

Istent mint értelmet azonban, ha másképpen nem megy, úgy kell felfogni, mint egy minden irány felől áradó „szelet” vagy „szélkígyót”, mely bármely formát magára venni képes. Ha tehát Isten ebből áll, és annál fogva ebből is „állt fel” örökös jelleggel, akkor az ugyanezen anyaggal „bélelt” emberek is ebből illetve ezáltal állanak fel, vagyis tőle lesznek felállott azaz élő állapotúak. Lényegében tehát maga az ember is egy „széllel bélelt” élőlény. „Az ember” a legnagyobb élőlénynek Istennek, a mindenség alkotójának az ezen jellemző alapvető természete e l l e n é r e mondható tehát csak emberi azaz földi származásúnak. Ez tehát már eleve ellentmondás Istennek, ezért ha a „Mindenség” vagyis Isten, mint mindent alkotó úgy akarja, akkor akár egyetlen fuvallatával is szanaszét szórhatja az előbbi, a csak fizikai származást „állító” ezen legkisebbik élő értelmes egységét, de akár az ezekből kitevődő egész emberiséget is. Ezt azonban megteheti nem szándékosan is, ugyanis akár még véletlenszerűen is szétillanthatja, vagyis fizikai szemekkel nem is látható parányi darabkákra is szétzilálhatja az ezen összes teremtményeit.

Jó lenne mindezt végre már mindannyiunknak tudomásul venni, és a helytelen nézeteinket, köztük a „fizikai anyag”-centrikus gondolkodásunkat helyesre megváltoztatni. Istennel pedig többé már soha semmiben, és semmivel sem (!) ellenkezni!

„MESE” AZ IGAZ TEREMTÉSÉRŐL

Ha szilárd meggyőződéssel hisszük, hogy Isten szellemileg már eleve van, és hogy Ő már valami módon örökké tette magát, akkor máris jobban megérthetővé válik számunkra, hogy miért is nem tarthatjuk magunkat örök fennmaradási lehetőségű lényeknek. A teljes igazság ugyanis ebben a részünkről még mindig csak a lehetőségesség szintjén felmerülhető kérdésben az, hogy mi emberek azért nem tudjuk, és egyénileg talán soha nem is fogjuk megtudni az igazán „örökkétevés” módját, mert ezt egyedül csak az örökkön örökké élő Isten tudja és tudhatja, ez tehát már az Ő megtámadhatatlan privilégiuma.

Ez az örökké élő Isten tehát az, aki folyamatosan teremt. Elsősorban tehát teremtő Isten, mert valószínűleg még magát is úgy teremtette, ha már egyszer „van”, különben hogyan is lehetne Isten, azaz a mindenek előtt és fölött létező, tehát mindenben, még az eszmei avagy csak a fogalmi szintű létezésében is a legelső értelmes lény, de akár csak legelső élve létező értelmes lény is.

A teremtés fogalma a végletekig leegyszerűsítve nem más, mint semmiből semmi fizikai cselekedet nélkül létezővé tevés. Mi emberek például hiába mondogatjuk, hogy „rendet teremtettünk” a szobánkban, az állításunk e síkon soha nem lehet igaz, ugyanis mi a rendet ott csak fáradtsággal járó munka révén érhetjük el, ha ugyan a „rendet” egyáltalán képesek vagyunk elérni. A „rend” ugyanis egyáltalán nem érinthető, nem megfogható a jelenlegi számunkra, mint ahogyan Isten sem fogható meg az eredeti szellemi formájában kézzel. Viszont a rend is, és Isten is felfogható tiszta értelemmel. Lehet, hogy Isten valami számunkra még ismeretlen módon mégiscsak egyazon a teljesen tökéletes avagy abszolút renddel is?

Minden tehát ami „van”, azt eredetileg és alapjaiban Isten a számunkra semmiből teremthette, illetve teremtette és teremti is, remélhetőleg örök folyamatossággal. Mi emberek ezen számunkra használható vagy akár magunkon is viselhető teremtett dolgok javarészét már „készen” kaptuk, illetve kapjuk meg a születésünk után, azért nehéz megértenünk, hogy azok is mind teremtett dolgok. Ezeket a teremtett dolgokat így mi már csak továbbalakíthatjuk. A dolgok, mint „javak” a többségükben tehát már itt voltak a Földön (még maga a termőföld is) a szűkebb illetve tágabb fizikai környezetünkben amikor felelősségteljesek, vagyis amikor öntudatra ébredtünk. Az tehát vitathatatlan bizonyosság, hogy fizikailag már előbb léteztek nálunknál. Ez azonban nem jelentheti azt, hogy a fizikai szemekkel nem látható szellemi formájukban nem léteztek már mégkorábban is, és hogy talán abból a szellemi „matériából” váltak az egészükkel vagy csak egy bizonyos részükkel fizikaiakká, illetve fizikaivá is.

A jelen számunkra üres semmit jelent a nem látható szellemi valaki vagy valami, főképpen akkor, ha a fizikai anyag elsődlegességéből illetve kizárólagosságából indulunk ki, vagyis ha szilárd meggyőződéssel anyagi eredetűnek tartjuk magunkat. Ezt váltig állítjuk is, viszont anyagból mégsem vagyunk képesek „üres semmit” azaz szellemit, sem semmiféle mesterséges „munka” révén, sem pedig szellemi úton előállítani. Azt ugyanis nagyon jól, sőt „betéve” tudjuk, hogy az anyag nem vész el, hanem csak átalakul „más” energiává. Így tehát azt is be kellene látnunk, hogy a semmiből teremtés nem azt feltételezi, hogy a szó szoros értelmében semmiből is lehet valamit teremteni, bár Isten számára még ez sem lehet kizárt, számára ugyanis semmi se lehetetlen. Ez a feltételezés valójában inkább teszi bizonyossá azt, hogy a jelenlegi fizikai világ innét nézve igen is volt a „semmi” állapotában is, vagyis semmi szilárd anyagnak mondható dolog, ami alatt mi elsősorban fizikai dolgot értünk, nem volt az anyagi világ létrejötte előtt. Ez pedig igaz, vagyis vitathatatlan állítás. Mindez együtt viszont már egyértelműen utal arra, hogy az anyagi világ előtt minden ami volt, az a mi jelenlegi nézőpontunktól nézve mind semmi, vagyis tehát a semmi állapotban volt, viszont onnét nézve nagyon is szellemi volt és maradt is. Nem történt ugyanis semmi más, csak annyi, hogy azon szellemi egésznek egy bizonyos része, amit mi fizikai világnak nevezünk, egy kicsit

„összetöpörödött”, és még ha az innét nézve rendkívül nagyoknak is látszik, ez akkor is így van. Ez tehát a teljes igazság ebben a kérdésben, ha igazán tudni akarjuk.

A Biblia Teremtés könyvét olvasva is csak ugyanezen igazságokról győződhetünk meg. Isten a Szellem tehát már volt, már javában létezett mielőtt a fizikai teremtésbe belekezdett volna, és semmi de semmi utalás nincsen sehol sem arra nézve, hogy Isten eredetileg fizikai lény lenne. Az eredetére nézve még a legrégebbi mítoszok is szelleminek illetve szellemnek tartják a Legfőbbet, vagyis tehát az Igaz Istent.

Annak ugyan értelme sem lenne, hogy Isten fizikai eredetű legyen, ugyanis az esetben már a testi személye létrejötte előtt kellett volna léteznie fizikai „dolgok”-nak, amelyekből az anyagi testét maga összeállíthatta volna, akkor meg mitől lett volna Isten? Testekből testet ugyanis mi „tudós” emberek is tudunk „csinálni”, de valószínűleg mi még azt is csak az Isten áldásával illetve jóváhagyásával tehetjük meg.

A teremtett világ kezdetben azonban vélhetően csak „állt”, mielőtt azt Isten és a főbb szellemi erői be nem indították, mint egy örökmozgóra tervezett gépezetet. A világnak tehát valami erőtől neki kellett indulnia, valamitől vagy valakitől indító-lökést kellett kapnia, hogy az aztán már folyamatosan „pörögjön”, egy ideig esetleg még magától is. A kérdés ezután feltételezhetően már csak az lehetett, hogy hol is pörögjön, és hogyan is haladjon előre körbe úgy, hogy az esetleges lakói ne is vegyék észre, hogy szinte vég nélkül csak körbe és körbe járnak. Nos, Isten, mint mára már egyre jobban érzékeljük is, erre a téridő aspektusát választotta, melyet aztán feltételezhetően már mi magunk választottunk szét térre és időre. Lényegében tehát mi emberek a dolgokkal együtt nem is annyira a térben, hanem inkább az időben forgolódunk, avagy csak sürgünk-forgunk. Mindezt azonban mi azért nem vesszük észre, mert az időt hitünk szerint magunk „felfedezve” egyre csak számlálgatjuk, a térrel pedig nem sokat törődünk, mert azt már eleve és kizárólagosan a magunk tulajdonának tartjuk. Sajnos mára már az idővel is ugyanígy vagyunk.

Az idő számlálható része is tehát a fizikai teremtés elindulásának a pillanatától indul. Nincs és nem is létezhet rá más magyarázat.

A szellemi teremtés minden bizonnyal tehát isteni azaz szellemi tevékenység, mivel az idő, de a tér is, kizárólag szellemi, esetlegesen is egyedül csak a „mérőpálcájuk” lehet fizikai. Az idő esetében legyen az a pálca maga a fizikai ember, avagy akár csak egy általa „teremtett” óramutató pálca, az idő maga akkor is mindig szellemi marad. Az ember illetve a mutató pálca tehát mindig csak rámutathat a szellemi időre. Mindez viszont már arra is utal, hogy az ember, illetve a már általa gyártott „eszköz” vagy dolog még esetlegesen is csak rámutathat a szellemi dolgokra. Igazán, főképpen pedig a teljességükben meghatározni a szellemi dolgokat az ember és az eszköze soha nem tudja, de soha nem is lehet képes rá. A tudósok tehát hiába is kísérletezgetnek, mert a Szellemet megfogni sohasem fogják tudni, mert az mindaddig ki fog siklani a kezük közül, mint a sikamlós vízből álló sikló, míg esetleg azt Ő maga nem akarja, hogy valamilyen rendkívül finom szinten is, de valahogyan „megfoghassák”, azaz inkább csak megérinthessék. Ha ezt valaha is megteszi, akkor már bizonyosan „nyomós” oka is lesz rá!

A teremtés bibliai leírásából az tűnik ki, hogy nagyon is sok szellemi „dolog” (ebbe beleértve a szellemi tevékenységeket is) létezett már a fizikai teremtés előtt. Mivel tehát a fizikai teremtés előtt még nem volt semmi fizikai, abból teljesen egyértelművé válik, hogy minden ami addig már volt, az mind egyedül csak szellemi úton teremthető meg, és csak szellemileg létezhetett. Még tehát a valószínűleg közülük a legértelmesebb által személyessé, illetve személyessé is tett vagy lett hatalmasságok is. A személyes szellemi hatalmasságok tehát lényegében, de a közös lényegüket nézve is a szellemi mélységek kifejezői. A személyes kifejeződés ugyanis jobban megismerhetővé teszi magukat maguk, egymás, de az egységük számára is, melyet közösen alkotnak. Tulajdonképpen ez a személyessé tett közösség alkotta egység az Egy Isten, akit mi emberi teremtményei is mindjobban megismerni szándékozunk.

Jelenleg azonban a fejünket a szellemi mélységből kidugva éppen a felszínen tartózkodva, hogy ezzel a sajátosan és sajátosra is kialakított illetve kialakítható nézőpontból is a teljes egység (aki tehát szintén Isten) még jobb megismerhetőségét szolgáljuk. Ezen hatalmas szellemi mélységek egyöntetű felszínét vélhetőleg a létezésről való tudatlanság szellemének szellemi dolgai, vagyis lényegében a szellemi, és a mindig szellemi alapú, de nem tisztán (nem az egész teljességükkel) szellemi dolgok rendszereiről való tudásának alacsony szintje tették, illetve teszik még ma is sötétté. E „zavaros”, vagy inkább csak „tajtékos” (szellemi alapját vesztett) felszín fölé emelkedett Istennek, a legnagyobb szellemi hatalmasságnak és egyben a legtisztább értelmű Szellemnek a Lelke azaz a Tiszta szellemi Tudata, és ezen Isten legtisztább szellemiségének lényegi része „lebegni” kezdett ezen felszínes tudati vizek fölött, majd világosságot teremtett ott is. Ezt úgy valósította meg, hogy értelmi nyilait, vagyis a számunkra teljesen fizikainak tűnő valamennyi napot, és esetünkben pedig a Napunk fényét visszaverő Holdat (mint a Nap kis kedvesét) is kilőtte a tudatlanság sötétjébe, hogy azok mint világító illetve megvilágítva világító testek kívülről is árásszanak fényt azaz értelmet a sötétségre vagyis a tudatlanságra, melyet itt elsősorban a kopár szikes föld jelképez.

A földünk helyzete nagyon is sajátos, ugyanis a középpontjával éppen a mélység „színén” helyezkedik el, amit az tesz nyilvánvalóvá, hogy a tengelye körül való forgása végett az egyik felével folyamatos periódikusan ezen világosságot, azaz tudatos értelmet adó, jelen tudatállapotú számunkra elsősorban csak világító (égi) testek felé fordul, míg a másik felével a sötétség vagyis a tudatlanság szimbolikus tengere felé. Nos, ugyanígy vagyunk ezzel mi emberek magunk is. Mi is hol ide, hol pedig oda hajolgatunk az értelmes tudatunkkal. Talán most már világosabb lett ez a „dolog” is, a mi egyéni önmagunk számára is. Semmi más ok miatt nincsen tehát este és reggel a mi egyéni viselkedésünkben sem. Jó lenne ezt végre már mindnyájunknak, az egész emberi nyájnak egyszer és mindenkor megértenie! Mikor értjük már azt is meg, hogy nem (!) az örök szellemi fény, illetve annak számunkra tárgyi érzékelését is biztosító közvetítője, a Nap fordul el tőlünk, hanem éppen hogy mi magunk vagyunk azok, akik elfordulunk Istentől, a leghatalmasabb Szellemi Naptól! Mi fordulunk tehát el Istentől a szellemi eredetunktől, és helyette a testi vagy tárgyi formánkat, azaz magát a szellemihez képest „durva” testiségünket inkább tartjuk az eredetünknek.

A Biblia egyértelműen írja le azt a szellemi örvendezést a szellemi világban, melyet a szilárd anyagi látszatú világnak, közte a mi világunkat jelentő földnek a tehát köztes szellemi világban benne, és nem pedig rajta kívül történő teremtési folyamata jelentett. Erre a legalábbis az alapjaiban, és egyedül csak Isten szellemének nyomása, a „borsajtolójának préselése” hatására összeteremtődhetett, vagyis tehát mégiscsak teremthetett Földre bocsáttattak aztán le az Isten oszlopai, a föld négy „szelét” jelző „szegletkövei”. Ezek a földön való tájékozódást, de egyben a szélirány meghatározását is lehetővé tevő viszonyítási pontok tulajdonképpen tehát a négy égtájat jelölő hatalmas csillagoknak az oszlopszerű fényrúdként ránk szegeződő fényei. Ezen állatalakzatszerű illetve közülük egy emberalakzatszerű fényoszlopokat a légkörünk „átlátszó „üvegburka” azonban megtöri, és ezért látjuk azokat egyszerűen csak jelentősebb, illetve kevésbé jelentősebb, viszont igen nagy fényességű csillagok kisebb-nagyobb halmazának a többi csillaghoz illetve „csillagképhez” képest. Közülük is az általunk Vénusz bolygóként megismert esthajnalcsillag bír a legnagyobb jelentőséggel, ugyanis ő a földön mozgó, és a közülük éppen a földi vizeken mozgó emberek legbiztosabb támpontja az éjszakai sötétség kezdetén és végén egyaránt.

Mindezen előbbiek arra mutatnak rá, de maga a jelen világ is azt mutatja, hogy nagyon is tevékeny szellemi létezés folyhatott a fizikai világ megteremtése előtt, mely biztosan folyik még ma is, hogy a világ ebben a jelenlegi formájában megjelenülhessen. De mindezek az előbbiek ugyanakkor arra is rámutatnak, hogy a tisztán szellemi létezés jóval magasabb rendű volt, és nem csak valószínűleg, hanem biztosan van ma is, mint az általa és belőle létrehozott szilárd anyagra alapozott létezés, melyet mi „életnek” nevezünk. De vajon ki, mely

Legfelsőbb Intelligencia adhatta akár csak ezt az igen nagy jelentőségű „élet” elnevezést is? Nem minden értelem fölötti Valakinek kellett lennie Istennek, hogy még magát is el tudta nevezni a szintén önmaga létrehozta tulajdonságai alapján?

Isten, ez a legmagasabb szintű Értelem tehát nem is csak feltételezhetően, hanem minden bizonnyal mindent jónak, mindent kiválónak (sőt, képesre még a „kiválásra” is!) teremtett. Ő tehát mindent, és ebbe elsősorban beleértve az elsődleges szellemi személyeit, valamennyi dolgait, és még a dolgainak rendszereit is kizárólag jónak, helyesebben „jóra-valónak” teremtett. Ő tehát már nem csak a fizikai kezdetektől fogva, és pedig biztosan tudja, hogy minden jó valamire (még a semmi is), így tehát még az általunk teljesen rossznak véltben is van még valami, ami jónak mondható. A kimondott vagy gyakorlatilag elkövetett rossz ugyanis nagyon is jól szolgál okulásként, vagy figyelmeztetésként. Végül is tehát jót is „tesz”, nem csak kizárólag rosszat, mint ahogyan azt mi sajnos még mindig változatlanul hibásan hisszük.

Jó lenne végre már a hibás nézeteinken is javítanunk, nem pedig mindig csak a figyelmünk fókuszában lévő kinézetünkön, és a többnyire mesterkéltséggel, és nem pedig a tiszta értelem által irányított viselkedésünkön. Higgyük csak nyugodtan el, megérné a fáradságot! Akkor ugyanis többé már mi sem mesének hinnénk az igaz valóságot!

A LÉLEK „ÖNMEGVALÓSÍTÁSA”

Az értelem közvetlen érintésétől tisztán szellemivé lett tudat, illetve ismertebb nevén lélek, a teljességében szavakkal csak nagyon körülményesen határozható meg. A lélek Isten, a legtisztább avagy abszolút Értelme általi értelmi indíttatásra mozgásba lendített, és a továbbiakban már többnyire önerőből és folyamatosan mozgásban maradt tisztán szellemi minőségű tudat. Olyan szellemi tudat tehát, mely további segítséggel, vagy az egyedüli önmagától, illetve az eredeti indíttatásától önfenntartóvá vált, létezéséről az őt elindító értelem révén már tudó, és e tudásánál fogva valamilyen szinten már „értő” is. Az értelmi szint azonban mindig a melléje, a felállításához mintegy „támasztékul”, vagy őt „segítőül” adott tiszta értelem, avagy a másik tudatok ezen értelmének megfigyelése útján szerzett szintén tiszta értelem mennyiségétől függ. Az értelmével az őt körülvevő dolgokat, vagyis a tulajdonnak hitt környezetét már megismerni és megérteni képes szellemi tudat nevezhető tehát léleknek. A lélek vagy tudat mindig az adott pillanatnyi tudásával egy, azaz a mindenkori tudástartalmával azonos. Ha azonban a lélek nem „táplálkozik”, vagyis nem szerez újabbnál újabb ismereteket, akkor mozgásában megtorpan, fejlődése lelassul. A fejlődésében megtorpanó lélek esetenként akár még pangó állapotba is kerülhet.

A „mozgásban lévő” tehát élő tudat mindennapi kenyeré, vagyis az éltető és egyben tápláló energiái, erői, e szférában mind szellemiek, mind pedig fizikaiak lehetnek, mivel e síkon a szellemi tudat egy bizonyos részével fizikaivá változik át.

A mindenképpen szellemi eredetű tudatnak lényegében azonban az „éter” az élő azaz szerves szellemi „éteke”. Az éterből vagy úrból folyamatban, folyókban, patakokban, „erekben” folyó, valójában azonban benne, de belőle a felszínre is feltörő áramlatokként áramló szellemi eledel, mivel állandó mozgásban van, nagyon is élő. Ez lényegileg azt is jelenti, hogy a bennünket körülvevő „éter” az értelmes egyéni tudathoz hasonlóan, ámde alacsonyabb szinten szervezett, vagyis az Isteni Teljesség egységébe Isten által már eleve „beszervezett” szellemi (alap)elemek összességének is mondható illetve definiálható. Ez az élő „eledelalmaz” tehát valamilyen szinten maga is tudatos, de igazán vagy tökéletesen teljes öntudattal a hozzá való, még elégtelen értelme végett nem rendelkezik, illetve egyenlőre még nem rendelkezhet. Önállósággal az egységnyi azaz elemi részei tehát egyáltalán nem, viszont a teljessége valószínűleg részint (részlegesen), vagyis az egészet mintaképeként vagy példányképeként példázó rész szinten rendelkezik. Nagyon is vélhetőleg ő a mítoszokból, regékből és mesékből jól ismert éles és messzelátással bíró hatalmas „sasmadár”, fönixmadár, albatrosz vagy turulmadár, aki az éteri óceán (valójában tehát a maga egésze) túlpartjára, ha sokszor csak megpihenésekkel is, de képes átszállítani a „hős” egyéneket. A fizikaivá lett tudatú ember e célra a már maga alkotta fizikai anyagú ürrepülőgépet illetve űrhajó „járművét” próbálja használni. Jól láthatólag hasztalan, azonban ennek teljes hiábavalóságát nem akarja tudomásul venni, olyannyira bízik az anyag elsőbbségében illetve mindenhatóságában. Ez tehát a létező legnagyobb tévhitünk, mely sok mindent lehetetlenné tesz számunkra, értelmes emberré már felfejlődött tudatok számára.

Az egyéni lélek azonos azzal a tudattal, azzal a valakivel vagy valamivel (pl. állattal) is, aki az önmaga létezéséről már bizonyos szintű értelemmel tudó. Az ember például tudatos értelemmel bír, tehát az ember értelmes tudat. Ez valójában azt jelenti, hogy az ember nem egyszerűen csak tud a létezéséről, mint az állatok, hanem világos azaz tiszta értelemmel is tud a létezéséről. Tiszta értelemmel tudja tehát, hogy „van”, vagyis éles képzeleti képekben érzékeli, hogy létezik, él. Mindemellett azonban az állatokhoz hasonlóan érezni is képes, hogy él. Az ember tehát csak az Istentől kapott ezen plusz értelme révén válhatott egyénileg is öntudatosá avagy személyessé. Éppen ezért e mintegy „spiritusként” kapott értelmével, a tiszta értelemmel, azaz végül is Isten révén, Vele mintegy szorosan együtt járva lehet csak igazán öntudatos. Ha tehát én élek, vagyis a tiszta értelem révén (hála Neki érte!) tudatában

vagyok az emberi létezőmnek, és igaz emberként folyamatosan fenn is akarok maradni, akkor soha nem mellőzhetem a tiszta értelmet. Vele valamilyen szinten tehát szüntelenül „együtt kell járnom”, ezt a „fajta” értelmet teljesen nem utasíthatom el magamtól. Legfeljebb csak ideiglenesen, és csak látszólagosan, vagyis többnyire csak tettetve, különben máris megszűnnék (értelmes) ember lenni. Úgy pedig már nem is lenne értelme a további létezőmnek, így tehát a jelenlegi életemnek sem. Értelem nélkül, az értelem teljes hiányában ugyanis már még csak a létezés fogalmának sem lehetne értelme, nem hogy az én bármilyen szintű létezőmnek. Az értelem jelenléte nélkül tehát létezés, így annak a válfaja az élet sem létezhetne. Akárhogyan is nézzük, a lét „létfeltétele”, elengedhetetlenül fontos, vagy legfontosabb „szüksége” az Értelem, vagyis a lényegi Isten jelenléte. Különösen „szükség” van az Értelem jelenlétére ott, ahol a révén már valami van, mivel ha onnan Isten ezen Vele egy lényegét kivonná, akkor az mind mintegy egyetlen csapásra megszűnne lenni, azaz nem létezővé válna.

A lehetőségem mint értelmes tudatnak azonban még itt e szférában is meg van arra, hogy örök fennmaradásúvá válhassak. Az örök létezés vagy élet (mivel e látszólag kettő is egy) egyik elérhetési módja az önmegvalósítás, melynek módozatait mára már számtalan „kókler” nem is kis pénzért árulgatja, és pedig mind eredménytelenül. A szerintük tévedhetetlen módszereiktől ugyanis még egyetlen egy ember sem világosodott meg illetve valósította meg önmagát.

Az igazi önmegvalósítás a szellemi tudat vagy lélek által látszatra egyedül elért ki vagy beteljesedés, vagyis a számára az adott helyen elérhető teljes tökéletesedés. E folyamatot mi e síkon kibontakozásnak, szárba „szökkenésnek”, virágba borulásnak, és az így kiteljesedett önmagavalóból származtatható újabb termés, „gyümölcs”, lényegileg azonban őt követő utód hozatalaként foghatunk fel a legkönnyebben.

Az önmegvalósítás tehát önmagunknak, az öntudatos éntudatunknak folyamatos fejlődés útján történő igazán valóssá válása, vagyis a „lényegünk” örökérvényűvé, örök fennmaradásúvá tétele. Még helyesebben megfogalmazva: a helyes irányú fejlődése eredményeképpen „igazzá” válása avagy változása.

Az önmegvalósításnak a legmagasabb szintű tudati hatalom, Isten, valamint a szintén Tőle származó magas szintű tudati hatalmak által egyénileg (de előtte biztosan Istennel közösen is) már bejárt, és ezért Isten által illetve általuk közvetve felügyelt vagy „örzött” útjai, lényegében tehát lehetőségei vannak. Az élet útjának, tehát az élet útján történő önmegvalósításnak az „örzői” például a számunkra még mindig rejtélyes Kérubok. Számunkra ismeretlen szellemi hatalmak tehát, akik nem csak voltak, hanem vannak is, akik a legmagasabb szintű szellemi tudati hatalomnak, Istennek a közvetlen megjelenítői, illetve személyének, nevének, legfőbb tulajdonságainak képviselői.

Az önmagunkat jelentő szellemi tudatunknak igazán valóssá történő válása azonban megtörténhet „szent olajjal” végzett „felkenés” által is. A „drága olajjal” történő felkenés azonban soha nem, illetve elsősorban egyáltalán nem fizikai olajt, védő és egyben takaró vagy fedő finom olajréteget jelent a régi hiteles írásokban, hanem az isteni dicsőséggel azaz a legtisztább értelemmel (értő tiszta tudással) történő „felruházást”. Az „Úr dicsőségének olaja” tehát a mindenségről, elsősorban azonban a létrehozójáról, az alkotójáról, azaz magáról Istenről szóló tiszta értelmű tudást jelenti. Ennek a „színe java” tudásnak hatalmával azaz a cselekvő erejével is való „felkenés” pedig már felhatalmazást is jelent, vagyis a szellemi tudás adta hatalomnak egy bizonyos, vagy több, esetleg minden szférában (kivéve Isten legigazabb magánszféráját) való alkalmazására, használására való jogosultságot. A közvetlenül Isten által történő felruházás, meghatalmazás vagy felkenés igaz valójában tehát a teremtő hatalom átruházását jelenti. Lényegében tehát Isten nevében, de sohasem helyette, hanem a mindenkori és mindenholi jelenlétében történő eljárást teszi lehetővé, vagyis elvi teremtést („elő-teremtést”) és dologi megvalósítást, ami e síkon tehát lehet tárgyi is. A tárgyi

megvalósulás azonban itt a földön a „nem igazán felkentek” számára mindig csak később, időre rá követheti az elvi teremtést. Azért csak időre rá, mivel az e szférában Isten által korlátozott hatalom a fizikai teremtést egyedül csak így, csak ezen feltétel mellett teszi lehetővé.

Minden itt élő emberi tudat azonban rendelkezik e „felkenésnek”, a tudatunknak tehát Isten értelmével történő „megilletésének” (megérintésének) azon szintjével, amely két szférában, két isteni világban, a fizikai síkon, és a fantázia világában bizonyos szintig egyaránt lehetővé teszi az elvi előteremtést és megvalósítást. Ha azonban a megvalósítást azaz a teremtést maga Isten végzi, vagy a miénknél magasabb szinten élő tudatok végzik a jelenlétében, akkor ez az innét nézve két folyamat egyszerre történik meg, vagyis lényegében csak egyetlen folyamatot jelent. Innét nézve tehát csak úgy látszik, hogy az „egyetlen” kettő! Az igazán teljes valóság azonban csak egy lehet, viszont lehet egyetlen, azaz abszolút mivoltú is!

Itt a földön hatalmunk van tehát fantáziaképek alkotására, ami szintén egy bizonyos szintű megvalósítás, lényegében tehát mentális teremtés. Hatalmunk van azonban azok egy részének fizikaira is történő lefordítására, vagyis a képzeletünkben elkészült kép későbbi, tehát nem a képalkotással egyidejűleg történő anyagi lemásolására, végül is tehát fizikai teremtésre is.

A teremteni képessé vált szellemi tudatunk e szférában azonban csak részint válhatott fizikaivá, és az a valódi egészéhez nézve csekély rész is egyedül csak azért, mert annak egy részét a tiszta szellemi tudatunk révén szintén lefordítottuk fizikaira. Lényegében tehát annak egy részét önmagunkból, de Isten észrevétlenül hozzájáruló engedélyével és segítségével anyagivá változtattuk át az e szférában csak részleges lehetőségű előteremtő és megvalósító hatalmunk, a teremtő erőnk révén. (Hála Istennek, amiért itt fizikailag jelentősen korlátozza a teremtő képességünket!)

Most aztán még a fizikai szemeinkkel is megnézhetjük, hogy a „két” világban, a fizika és a fantázia világában egyszerre benne élve mindaddig miket is sikerült alkotnunk, előteremtenünk, vagyis lényegileg valamilyen szinten megvalósítanunk. Megnézhetjük tehát akár még magunkat is, mint önmagunk (tovább)alkotását, de a magunk körébe és köré, a külső környezetébe már nem közvetlenül Isten jelenléte mellett, hanem a tiszta isteni értelem nélkülözésével létrehozott dolgainkat is. Ezen dolgaink létrehozását ugyanis a fizikai szféra és a szabad akartunk együttese, együttes jelenléte tette, illetve teszi még ma is lehetővé.

Bárunk könyvének 14. része nagyon is jól rávilágít arra, hogy mit is kellene tennünk a helyes önmegvalósításunk érdekében : „Tanuld meg, hol az eszeség, hol az erő, hol legyen az értelem: Hogy egyetembe megtudjad, hogy hol légyen a hosszú élet és Ő maga az Élet, és a szemnek világossága, és az békesség.”

Isten azokon a „szent helyeken”, az emberek által kizárólag erre a célra kiválasztott eleve tiszta, vagy ember által készített de tiszta, vagyis minden nem közvetlenül isteni eredetű dologtól közvetlenül isteni eredetű dologgal pl. vízzel, tűzzel vagy az e kettőt egymagában ötvöző vérrrel megtisztított felületeken (ilyen felületek voltak az ősi oltárfelületek, de a csak faragatlan kőből épített emelvények, sőt egész templomok is), azaz valami módon közvetlenül a „felszínen” is folyamatosan megmutatja a dicsőségét. Megmutatja tehát a rajtuk vagy közelükben fizikailag ugyan többnyire csak rendkívül finom ízként vagy illatként érzékelhető, valójában azonban finom olajszerű (és itt csak a „szerúségen” van a lényeg, nem pedig az olajon, ami csak a drágaságát, a felbecsülhetetlen értékét, az értelem megfizethetlenségét igyekezett a kor nyelvén kifejezni) „sűrűségű” bevonatot képező, azokat mintegy „olajosan” fénylő leheletfinom felhőszerűen körbefogó vagy inkább körülölelő értelmét. A legtöbbször láthatatlan finomságú, bársonyosan fehér csillogású felhőt, a rendkívüli ízt vagy illatot azonban csak akkor lehet látni illetve érzékelni a templomokban, a szent helyeken vagy (oltár)felületeken, ha a bennük vagy közvetlenül mellettük, esetleg rajtuk tartózkodó, Istenben feltétel nélkül hívó emberek egy adott pillanatban egyazon jó szívvel, jó indulattal, jó

akarattal viseltetnek elsősorban Isten, egymás, de minden ott nem jelenlévő teremtmény iránt is. A „jóillatú” és boldog Istent tehát nagyon is meg lehet tapasztalni. Egyes apostolok már Jézuson is érzékelték ezt a csodálatos illatozást, de némely meghalt szentnek teste közelében is éreztek hívő emberek ilyesfajta illatokat. Rózsaiillatot például nem is egy meghalt szent közelében éreztek az emberek.

Az ilyen előbbi templomokban, mely tehát lehet akár a mi fizikai testünk is (az eddigi szenteknek teste, illetve egyeseknek a testrészei ugyanis nagyon jól rá is mutatnak, illetve maguk is utalnak erre az egyben romlatlanságot is biztosító „olajozottságra”), Isten fizikailag is érzékelhető feleletet ad a benne teljes szívből és teljes elméből hívő emberek könyörgő kérdéseire és kéréseire, illetve meghallgatja azokat és tudomást vesz róluk.

Nos, mindezek után talán már közérthetőbbé vált, hogy az ilyen „szent”, vagyis az Isten értelmének közvetlenségétől tisztává lett tárgyakat miért is csókolgatják rendületlenül az állhatatosan hívő emberek. Igen, azért, hogy általa még ha egyenlőre csak képletesen is, de a legforróbb szeretetet itt legjobban kifejezővé tevő csókjukkal illethessék a teljes szívükből, azaz a tiszta értelmükkel, nem pedig csak a maguk fizikai elméjéből szeretett Istent, vagy az Ő személyének, személyes nevének, esetleg szavainak valamilyen szintű hiteles képviselőjét. Jézust tehát éppen emiatt illették gyakran csókkal a szeretett tanítványai. Még Júdás „az áruló” is egy utolsó csókkal, a létezhető legfinomabb érintéssel, Jézus „leheletének utolsó érintésével” árulta el a „tanítómesterét”. (A csóknak tehát igen nagy jelentősége van, illetve lehet, viszont csak igen kevesen ismerik a legfontosabb jelentését, mint ahogyan az ártó jelleggel is lehetséges használatát sem sokan ismerik. Hála érte Istennek!) Jézus ugyanis a földi megdicsőítését követően mint Isten személyes képviselője Istenhez hasonlóan magából már úgy „lehellette” ki az értelmet, vagyis Isten belőle már belülről jövően is kiárasztotta az értelmét. Isten értelme tehát még a Jézusból kijövő levegőt, a kiáramló lélegzetét is értelmessé tette. Mindez bizonyosság arra nézve, hogy a tiszta értelem (Isten) képes a levegőn, de a többi elemén, a vízen, a tűzön, a földön, azoknak bármekkora egységet kitevő részén, de akár a teljességükön keresztülhatolva is kiáradni, azaz magát kiárasztani. Akár tehát még a testünkön keresztül is, mivel annak a túlnyomó része is vízből áll. Isten előtt ugyanis nem létezhet semmiféle akadály sem.

A Szent Lelket, a Tiszta Értelmet, vagyis az Istenről szóló tiszta értelmű tudást Jézus tehát már „lehellés”, az akkoriban még csak „semmiként” számontartott levegőhöz való hozzákapcsolása révén is képes volt átadni a tanítványoknak. Ez a tiszta értelem azonban egyedül csak a maga is már eléggé tisztára tapad rá, és ez az igazi „kenet”, nem pedig annak a nagyon durva másolata, a fahamú, amit „bérmáláskor” először, a testi halálunkkor pedig már utószor, ún. „utolsó kenetként” kennek a püspök urak vagy a pap urak („atyák”) kereszt alakban a homlokunkra.

Lényegében a földön az egyik legtisztább valaminek ismert tiszta víz is kenet illetve „kenethordozó”, ha az közvetlenül az Isten, és nem pedig ember által van „megáldva”. A legtöbb pap ott követi el a hibát, hogy a „szenteltvizet” ők maguk áldják meg, áldásszerű szavakat mormolnak rá, nem pedig Istent kérik hangosan könyörögve a víz, vagy más tárgyak, köztük az emberi testek, mint „mozgó vizek” megáldására.

Azért „szentek” azaz tiszták egyes folyók, folyamok, még a szemmel látható nagyon nagymérvű mocskosságuk, szennyezettségük ellenére is, mert Isten a „szájára” vette őket, vagyis az általa adott nevéükön beszélt róluk. A beszédébe foglalta, értelmével tehát teljesen, a lényegi teljességükben fogta át őket, vagy valamelyik fizikailag is látható személyes alakjában avagy formációjában, esetleg személyes képviselője révén fizikai formájukban is megérintette őket. Ez az oka annak, hogy az Istenben igazán vagy őszintén, minden kételkedés és feltétel nélkül hívőket nem fertőzi meg a kórokozótól hemzsegő víz, de többnyire semmiféle ártalmas eledel sem, mert ők mindent az Istentől eredő adományként, és pedig mindig hálával vesznek magukhoz. Az igazán hívőkre, az igaz emberekre azonban még

a kígyómarás, vagy más eredetű méreg sem hathat, persze csak ha Isten is úgy akarja. Erre is van nem is egy példa.

Az előbbiekből talán már egyre világosabban láthatjuk, hogy a mai világban magunkat megvalósítani már nem is olyan egyszerű, mint ahogyan azt eddig gondoltuk. Amit mi ma önmegvalósításnak nevezünk, az igen nagyon távol esik az igazi önmegvalósítástól. A helyes önmegvalósítás a teljes önmagunkvalójának itteni valóságossáételének lehetőségét jelenti. Lényegében tehát azt, hogy mi magunk is Jézushoz hasonlóan igazán valóságossá tehetjük e szférában is az örök fennmaradással az értelmének az Istenéhez teljesen hasonlító, kegyelméből az Övével már azonosnak is mondható tisztasága miatt már rendelkező, Jézusnak krisztusi önmagavalójához hasonló teljességünket, akinek mi a fizikai alakban megnyilvánult része, vagyis e földi síkon „időző” (fizikai időben élő) része vagyunk. Jézus is ugyanígy „része” tehát a megjelenült, a fizikai szférában, a felszín sík-felületén állva is megnyilvánult krisztusi teljes önmagavalójának, aki vele tökéletesen beteljesedett, és ezért lett képes itt a földön fizikai szemekkel is láthatóan megjelenülni. Magasztos szelleme tehát a hozzá visszatérő Jézussal teljes tökéletesen kiegészült, azaz beteljesedett. Jézusnak a „beteljesedett” vagy „meglett” utolsó szólása a keresztfán tehát ezt, illetve ezt is jelentette. Első hallásra bizonyára hihetetlennek tűnik, de a fizikai magunkon „keresztüljőve” mi is megjeleníthetjük a teljes önmagunkvalóját. A földi tiszta lelkületű teljességünkkel átszellemülvén tehát mi magunk is beteljesíthetjük, teljes tökéletessé tehetjük a tiszta szellemiségünket, vagyis minden szférából láthatóan megnyilváníthatjuk magunkat, egységben a teljességünkkel. A szellemi teljességünk révén pedig már maga az isteni önmagavaló is megnyilvánul, mint ahogyan Krisztuson keresztül meg is nyilvánult, csak sajnos ezt mi emberek még máig sem vettük igazán észre. A szellemi teljességünk ugyanis örök egységben van Istennel, ezáltal pedig a megjelenülése Isten megjelenülésével egyenlő. Mivel tudjuk, hogy Krisztus egységben van Istennel, nyugodtan mondhatjuk tehát azt is, hogy a betániai mennybemenetel során maga Isten szállt vissza a magasságos égbe.

Egyedül csak magunkat kárhoztatjuk, csak magunkat hibáztathatjuk, csak magunkat tehetjük felelőssé azért, hogy mindaddig miért is nem sikerült magunkat Jézushoz hasonlóan örökkévalóvá tennünk vagy átváltoztatnunk. Jézus ugyanis a példájával bebizonyította, hogy mindnyájan egyaránt alkalmasak, képesek vagyunk erre a már igazán önmegvalósításnak mondható, mint most már láthatjuk valójában nem is csodára, hanem inkább dicsőségre, a dicső állapotnak már itt a földön történő elérésére. A dicső állapot pedig, mint most már remélhetőleg érthetjük, egyenlő az átszellemülésünkkel is. A Jézuséhoz hasonló dicsőség tehát egyedül csak akkor és azzal illethet meg bennünket, ha önmagunk emberi erejéből érzük el Isten személyes üdvözlését amiatt, hogy az Ő itteni megdicsőítésével, nevének minél több embertársunk előtt történő mind dicsőségesebbé tétele által sikerült magunkat örökké valóságossá tenni. Ez tehát azt jelenti, hogy igazán és örökre megvalósítottuk magunkat, mert az Isten dicsőítése (dicsérése) közbeni „átérzés” vagy inkább „átélés” révén örök fennmaradásúvá átalakult, azaz szellemivé a teljességével visszaváltozott itteni önmagavalónkkal teljes tökéletesen beteljesedett szellemünk velünk együtt szellemileg és fizikailag is, tehát egyaránt, egyként, illetve egyszerre is láthatóvá vált Istennek valamennyi szférájából, vagy ahogyan mi mondjuk: minden létező dimenziójából.

Az önmegvalósításunk tehát egyenlő, egy és azonos az üdvözlésünkkel is, mely mint most már tudhatjuk, egyszerűen vagy leegyszerűsítve azt jelenti, hogy Isten üdvözl, illetve újra üdvözlölni fog bennünket az örökkévalóságban, a Hozzá e vagy hasonló módon való megtérésünk vagy visszatérésünk alkalmából. Akkor pedig remélhetőleg már mi is személyesen is láthatjuk Istent, de nem csak az általunk elvárt valamelyik alakjában vagy formációjában, mint itt a fizikai szférában, mely szféra a korlátai miatt csak ezt teheti lehetővé a számunkra, hanem „egy az egyben”, azaz szemtől szembe is.

Szívből kívánom, hogy mindenkinek hamarosan része legyen ebben a számára már örökké felejthetetlen jelentőségű személyes üdvözlésben!

MEGÚJULVÁN VISSZATÉRVE A FORRÁS RENDJÉHEZ

A tudati megújulásunkhoz fel kell készülnünk Isten magunkba-fogadására. A felkészülés legelső mozzanata az Isten felé való feltétel nélküli visszafordulás. Ezen igen nagy jelentőségű „lelki fordulatnak” az eddigi életmódunknak a következetes, de nyugodtan mondhatni azt is, hogy a végén már „gyökeres” megváltoztatását kell eredményeznie. Az életmódnak helyesre való megváltoztatása aztán már mintegy magától jövően, és pedig fokozatosan fogja majd megvalósítani a tudati teljes megtisztulásunkat. A tudati megtisztulásunk azt jelenti, hogy a tudatunkról fokozatosan leválasztódnak az addig rajta hordozott „sallangok”, a tévhitek és téveszmék, vagyis a hozzá kapcsolódó helytelen tartalmak. Legvégül pedig már egyenesen a tudatunk központja szabadul meg a „szeplőitől”, azaz a helytelen nézeteitől és szemléletmódjától. A tudatunk ezzel tehát mintegy helyre, illetve vele egyben az őt ezután már jogosan megillető helyére is „igazodik”, mely igazodás maga is egy folyamat.

A megtisztulás vagy megújulás azért mintegy már magától jövően történik, mivel egyenesen magától az Istentől jönnek a Róla szóló helyes ismeretek, melyek aztán végül is megtisztítják a tudatunkat az addigi tévhiteinktől illetve tudatlanságunktól, melyek akadályozzák a mindenben való valóban tisztán illetve helyesen látásunkat.

Az „alámerítő” Jánosnak is nevezett Keresztelő János által egykoron végzett folyóvízbe azaz mozgásban lévő vízbe való „alámerítés” éppen ezt a lelki teljes megtisztulás folyamatát, illetve magát a megtisztulást szimbolizálta, míg az örvénylő víz mélyéről történő „felmerülés” pedig a már vele egyben megvalósuló tudati újjászületést jelképezte.

Az életerőhöz avagy az élet forrásához vezető út azonban egyedül csak a rendezettségben található meg. Az életünk során tehát rendet, azaz egyensúlyt vagy kiegyensúlyozottságot kell teremtenünk a nem anyagi és anyagi, a láthatatlan és a látható dolgok között. Ehhez elsősorban az érzelmeink káoszát kell rendeznünk. A szellemi és a fizikai érzelmeinket kell tehát egyensúlyba hoznunk, mint ahogyan ahhoz is, hogy magában az érzelmi életünkben is rend honoljon. Attól fogva pedig már végérvényesen hagynunk kell, hogy ez a kialakult új rend, az örök egyensúly rendje legyen a vezetőnk. A „Rend” aztán egy bizonyos idő eltelte után hallhatóan is eljuttatja hozzánk a Mindenek Forrásának avagy Eredetének a „Szavát”, vagyis az Örök Forrásnak önmagán keresztül egyszerre önmagához és minden egyes tagjához intézett folyamatos „beszédét”. Ezen beszéd hallása révén megszerzett tudás pedig előbb vagy utóbb már belőlünk is Hozzá hasonló forrást csinálhat (teremthet), vagyis mi magunk is a az Egyetlen Forrás Őt mintázó forrásaivá, avagy tehát az Eredeti Forrás tökéletes napjainá válhatunk. Meg kell tehát hallanunk a „hangot”, mely a kifejezést (megvalósítást vagy megteremtést) biztosító szóhoz vagy beszédhez elvezet bennünket, melynek tehát egyetlen forrása van, mely forrás a „mindenek” származatója és egyben Ura, vagyis az Igaz Isten. A „rendet” pedig, mely a „törvénnyel” is egy, attól fogva már szüntelenül magunkban és magunkkal is kell hordoznunk, hogy az azzal már magunkkal együtt örökre fennmaradjon. Nekünk is tehát szimbolikus napokká, a rendezettség örökös hordozóivá, és vele egyben árasztóivá is kell válnunk, hogy nehogy véletlenül is a rendezetlenséget és törvényteleniséget jelentő „káosz” lehessen valaha is az „Úr”. Az esetben ugyanis Istenen kívül mindennek csak vége lehet, végtelen nem lehet semmi sem. A rend illetve rendezettség biztosította „örök kezdet” pedig, mint ami most jelenleg is folyamatban van, a káosz előretörése esetén már soha többé nem lehetne, nem létezhetne.

Az isteni beszéd tehát akár mindig csak értelmet árasztó „rendezettségként” is felfogható, mint ahogyan az Egyetlen Isten egy „Istenségként” is felfogható illetve megérthető.

A kimondott isteni szóból, lényegileg tehát a rendezettségéből lesz avagy teremtődik az „élet”, de minden más is, ami vele együtt szintén létezik. Ezek a „dolgok” legelőször azonban minden esetben csak szellemileg avagy tisztán eszmeileg valósulnak illetve teremtődnek meg,

és csak azután válhatnak mentálisan illetve fizikálisan is megvalósíthatóvá. (Le kell tehát őket mintegy „fordítani” tudatiakká illetve fizikaiakká, hogy azok aztán már tudatiak illetve fizikaiak is legyenek.)

A bennünk belül levő szellemi életet az általunk belülről kifelé mondott (kifejezett) „beszéd” nyilvánítja tehát a leghatásosabban illetve legjobban meg, legalábbis fizikailag.

Az „élet” a szellemileg mindig folyamatosan lángolva fehéren izzó, itt e fizikai sík felől nézve azonban csak kékes fényű lánggal lángolva lüktető létvágy „szava”, vagyis a létváagnak és a létezés szeretetének többnyire hangos, azaz hangerővel is ellátott beszéd általi kifejezése. E „létvágy szava” kézzel is megfoghatóvá pedig az emberi test forró vörös vérében kerül.

Az életerő a világban megfoghatatlanul tehát az élő, nyílt, azaz hangos hangerővel ellátott „Szó” avagy „beszéd” által nyilvánul igazán meg. Nekünk emberi tudatoknak ehhez a számunkra még mindig rejtelmes életerőhöz vezető utat kell az életünk során megkeresnünk és megtalálnunk, hogy az életerő örökre is nálunk, velünk, azaz lényegében valóban a „mienk” is lehessen! Ez ugyanis az örök életünk illetve létezésünk „záloga”! Ez tehát a megváltoztathatatlan „Rend”, melyet szintén a Mindenség Forrása, a Teremtő Isten teremtett!

A MEGNYILVÁNÍTÁS MINT AZ ÜDVÖSSÉG ESZKÖZE

A tudatunk az igaz valójában csak szellemi lehetőségű értelemnek a lényegi megnyilvánító élő „eszköze”.

Az értelmes tudat a tiszta szellemi, azaz eszmei vagy elvi (már maga az értelmes elme szülte) gondolatok mozgatója, vagyis az eszme illetve elmefuttatás révén, és az aközbeni fölöttük való mégtovábbi elmélkedés, mélézés (álmodozás), ábrándozás vagy fantáziálgatás által és során nyilvánulhat meg önmagában. Ezt a tudati csak önmagában való megnyilvánulást, ha jó megfigyelőképességre „teszünk szert”, akkor akár még észre is vehetjük mi magunk, még önmagunkat figyelve is. (A „szert tenni valamire” kifejezés ez esetben egy bizonyos valaminek, a figyelem „technikájának” az elsajátítását jelenti.)

Isten igazán valós létezését egymaga (egy szem magában létezve) egyedül csak a tiszta értelem képes igazolni, míg a lélek, az eszmei értelmi eredetű szellemi tudat, valamint az „ész-lény” (a szellemi tudat tárgyivá lett részegése) elsősorban csak nyilvánvalóvá, nyilvánvaló bizonyossággá tudja tenni Istent. Lényegében tehát az utóbbi „kettős egység” csak „tanúskodni” képes az Isten igaz létezése mellett. Mindezt úgy tudja megtenni, hogy Istent a személyes önmagán mintegy „keresztüljőve” mutatja be, azaz mutatja meg kifelé a külvilág felé, de viszont befelé a szellemi világ felé is egyaránt megmutatja az Istenről maga alkotta (elfigyelte és lemásolta) és általa hordozott képét, vagyis végül is magát mint Isten képmását.

A tiszta értelem a lényegénél fogva, ami maga az értelem, produktív, azaz mindig csak előrevivő, egyaránt mindenki számára értéket jelentő alkotásra törekvő értelem.

Amit pedig az értelem legelőször is megalkot, az a fogalom, mellyel az értelem azt foglalja magába, illetve azt teszi a tulajdonává, amit már jól ismer. (Mindig kérdezzük is egymástól, hogy: „Van róla fogalmad?”) Ez az ismert, vagy megismertté vált, illetve megismertté folyamatosan váló valaki vagy valami a legelső értelem számára lehet akár a saját maga is, ha az neki úgy tetszik, hogy legelőször is magát, a teljes önmagát ismeri meg.

A tiszta értelem a létélményeit azonban csak a magából származtatott tiszta tudata révén tudja vagy képes képekbe, vagyis az értelemmel a legtisztábban érzékelhető formációkba „öltöztetni”. Ezek a képek tehát a már eleve létező tiszta értelemnek, Istennek, valamint a Tiszta Tudata révén, rajta átjőve, rajta mintegy tudati vizeken „áthajózva” létező értelmek mélyén történő avagy lejátszódó események, eszmei mozgások jelképei. E jelképeket, vagy a már azokból származtatott szimbólumokat a tehát ugyanazon eredetű értelem, a tudatos értelem révén lehet igazán értelmezni. Az értelmezés szellemileg történő tudatosítás, vagyis a tudatosítás azt jelenti, hogy valamely képet a szellem előtt, annak mintegy az előterében a tudat által valamilyen szinten megnyilvánítani, és a szellem aztán azt a döntőképessége révén már képes akár fizikailag is megnyilvánítani, de meg vagy ledönteni, azaz megsemmisíteni is. A szellem ezenkívül képes még a képet csak tárolni (memorizálni) is, és majd csak egy későbbi alkalmas pillanatban megnyilvánítani.

Az ember az értelmes tudat és az emberformáció egyenrangú, helyesebben megfogalmazva, vagy egyenesen már „ki is fejezve”, egyensúlyi alanya. Ezért az ember egy olyan szellemi lény, mely a szellemi tudati fejlődése során képes lehet akár az Istenség szellemi csúcsa után elérhető legnagyobb illetve legmagasabb csúcsra is felemelkedni, vagy azt esetleg elérni, de azt akár csak megérinteni is, viszont ugyanúgy képes az isteni hierarchia legalacsonyabb avagy legsóbb fokára lesüllyedni, sőt „leesni”, lezuhanni is.

Ha a lélek vagyis a tiszta értelmű szellemi tudat maga is tudatosul, akkor az azt jelenti, hogy egy részével személylé válik, személylé válik. A lehetőség viszont megvan rá, hogy a teljessége a közös akaratuk alapján visszaváltoztassa ezt a részt akár egy megújult belső személyiséggé is, ha Isten erre alkalmat ad nekik, mint az Ő tökéletes teljességébe az „újdonsült” teljességével, és persze már véglegesen visszatérni szándékozó közös egységnek.

Azt pedig már szintén a szellemi akarata, a mindig szabad akarata révén dönti el az emberi tudat, hogy az innét nézve két megnyilvánulási lehetőség közül (ami igaz valójában, vagyis a tisztán szellemi lehetőséggel együtt végül is három lehetőség) melyiket is választja. Választhatja ugyanis a lelkit avagy a fizikait, vagy esetleg a már az ismertebb kettősségből adódható harmadik mégújabbyszerű lehetőséget, a kettőnek Isten jelenlétében alkotott együttesét, mely által Isten jelenlétében a tudat már maga is, de kívánságára isteni segítséggel is megnyilvánulhat.

Az emberi lélek, az emberré már felfejlődött „én vagyok” szellemi öntudat tehát mindamellet, hogy tisztában van vele (már mindig tudja) hogy él, hogy maga is az Élő Istennek a része, hogy bizonyos szinten már képes egyénileg is megnyilvánítani magát, mint egy élő lényt, a tiszta értelme révén arra is képes, hogy ezen személyes formáján keresztül ha akarja, akkor magát Istent is megjelenítse. Isten valós megjelenítéséhez azonban fel kell áldoznia, illetve fel kell ajánlania Istennek az egész itteni önmagát, vagyis nem csak a testét, hanem vele együtt az értelmes személyes tudatát is. Azt a személyes tudatát tehát, melyet a fizikailag is történhető megnyilvánulása végett hozott létre isteni segítséggel a teljes önmaga, ugyan értelmével tudatosan talán az egóval együtt nem is tudván erről a teremtő segítségről.

Ahol és amit tehát megnyilvánítunk, az lényegében mind áldozat, illetve áldozati felajánlás Istennek. Még tehát az önmagunk, a személyes énünk és testünk Istennek történő visszaadása is áldozat a mi részünkről. Egyedül csak így érvényesülhet ugyanis a kölcsönösség elve a szakadatlanul folyamatos azaz örök létezés érdekében.

Az egykoron még az „Ég királynéja”-ként is szimbolizált anyai természetű fizikai világnak tehát mindenképpen vissza kell adnia az itt vezéri pálca, pallos, kard vagy jogar szimbolizálta lényegi hatalmat az eredeti szellemi teremtője kezébe, hogy egy időre (véltetőleg 1000 földi évre) igazán magában élve is megtapasztalhassa az örökséget, azaz az örök fennmaradás állapotát.

Maga az önmegváltás viszont az egyéni tudat számára nem lehetséges, azonban a megváltás „beindítása” nagyon is lehetséges önerőből. Még azonban ezt az egyénileg is fejleszthető személyes önerőt is tulajdonképpen úgy kapjuk, mintegy ajándékként vesszük át a létrehozatalunkkor Istentől, amellyel aztán az adott dimenzió korlátai között szabadon rendelkezhetünk.

Egyedül a tiszta értelemről tiszta, vagy újra tisztává lett tudat az, ami aztán már maga önállóan is képes a külvilág felé nyitni, vagyis a belső dolgokat magából kibontakoztatni, majd azokat ott is egyre inkább csak felékesíteni, diszítani, dicsővé (örökértékűvé) tenni, végül pedig betöltve, azaz képletesen betérítve velük az egész földet, azt mintegy egyetlen díszé, ékes koronájává tenni az egész mindenségnek, azaz magának Istennek. Ezért kellene tehát itt a földön is elterjednie, végül pedig kiteljesednie a mindenféle szintű tisztaságnak, de mindig elsősorban az igazi szentségeknek. Ehhez azonban legelőször is nekünk értelmes emberi tudatoknak kellene szentekké azaz tisztákká változnunk, amire mi sajnos még mindig nem vagyunk elegenden képesek. A reményünk azért talán még meg van rá, hogy mi magunk egyénileg is elnyerhessük az „üdvösség koronáját”, mielőtt esetleg még véglegesen is eltűnnénk a „süllyesztőben”.

AZ EMBERISÉG

Nem csak az egyéni ember, hanem emberiség alkotta egység is Isten teremtményének fogható fel.

Az emberiségre tehát nyugodtan el lehet mondani azt is, hogy az Istennek a „fiú gyermeke”, azaz a hatalmi származéka, hatalmi utóda, akit Ő magából teremtett, és a fizikai szférán belül ideiglenesen a Föld nevű bolygóra helyezett okulásból való tanulás céljából. Mindeközben a folyamat közben Isten új lakóhelyet, új „öröklakást” és örök életteret, de egyben új célt is készít a „külhonban” igazán „megértelmesedett”, Őt a hatalmát és szentségét adó jó tulajdonságaiban helyesen mintázó emberi teremtményeinek, hogy azok az egységükkel abban már örök jelleggel létezhesenek.

Istennek tulajdonképpen az a célja, hogy mind magának, mind pedig ezen teremtményeinek minden kétség nélkül bizonyítottá tegye annak tényét, hogy az ember Istennek a jó értelemben vett képe, illetve hogy az ember valójában az Isten hasonlatossága. Hogy mindez minél hamarább nyilvánvalóvá is, és a teljes teremtés részére is elfogadhatóvá váljon, van Istennek, de ugyanígy az embereknek is szüksége az egymással kölcsönösen megkötendő „szövetségre”.

A szövetség igaz valójában szerves összetartozásról szól, mintegy egyetlen közös test képzéséről, mely testnek tagjai illetve felei szavatolják egymás számára a feltétel nélküli bizalmon és alázaton alapuló sértetlenséget, az egységük számára pedig a sérthetlenséget. Az isteni szövetség tehát egy olyan szoros kapcsolat Isten és ember között, a természetfölötti és a természeti között, mely egyre közelebb hozza, végül pedig egyenesen egyéforrasztja, illetve legvégül pedig már tökéletesen egymásbaolvasztja a „forrasztás” révén már csak „kettős” és nem pedig kettő világot. (Mint már magunktól is rájöhettünk, esetünkben a „forrasztóanyag” Krisztus Jézus volt.)

Isten az örök szövetség bármikori létrejöhetősége végett a maga részéről soha nem hagyja magára az emberi teremtményeit, hanem inkább mindig „felkarolja” őket, és igyekszik azokat minél hamarabb és minél nagyobb számban magához felemelni. Inkább az ember az, aki ellenáll Isten ezen nemes és kegyes szándékának vagy akaratának. Minden esetben tehát az ember az elsődleges „szövetségszegő”. Istennek éppen emiatt kell mindig újabb és újabb szövetséget kötnie az „elavult” helyett.

Isten a maga részéről tehát újabbnál újabb módokat keres a Hozzá való felemelkedés elérhetésére, ugyanis a kialakult helyzet mindig azt mutatja, hogy ezt az ember szinte mindenáron az önerejéből kívánja elérni.

Az ember azonban nem tévedhetetlen mint Isten, és ezért a célt többnyire el is véti, ugyanis a legtöbb esetben a számára elérhető térségben maga akar az „Egyetlen Isten” lenni. Isten azonban ezt nem engedheti meg magának, mert ezzel, ha csak részlegesen is, de elveszítené a szuverenitását a teljes „mindenség” fölötti egyeduralmában.

Isten az emberiséggel még hál’ Isten ma is meglévő apaság és fiúság kapcsolatát, a Hozzá a földön eddig leghívebb népre (valójában azonban csak „nyelvre”) „vetítette rá”, melyből a többi népnek csak példát kellene merítenie, nem pedig bennük az irigység miatt ellenséget látnia.

Ezt a helyes Apa-fiú képet azonban nem egyedül csak a zsidó nép rontotta el. Az óriási hiba a többi néppel kölcsönösen illetve közösen lett elkövetve. Istennek ugyanis a szövetséggel az volt a célja, hogy nehogy véletlenül is az emberi egyeduralom, hanem a „minden ember testvér” illetve „minden ember barát” nézet terjedjen el a földön, majd az gyakorlatban is valósuljon meg.

Az isteni terv azonban módosításra szorult, ugyanis az általa elvártak helytelen értelmezése miatt még a testvérek is egymás ellenségeivé váltak. Isten ekkor vélhetően azt feltételezte, hogy ha az emberek Őt egyaránt csak a barátjuknak tekintik, és ugyanígy az

embertársaikat is, akkor majd változni fog a helyzet. Hogy tudassa az emberekkel, hogy részéről már a baráti szeretet is elég, küldte el követeként és egyben hírnökeként, a megváltásról szóló „jó hír” hozójaként Jézus Krisztust.

Az Ószövetség tehát mintegy előképe csak az Új szövetségnek. Előtte azonban voltak az Ószövetségen kívül más szövetségek is, melyek viszont már szintén „ó”-kká, régiekké, elavultakká váltak.

Jézus Krisztus lényegében tehát csak megerősíteni jött ezt az Atya-Fiú kapcsolatot, de a felebaráti szeretet hirdetésével bizonyos fokig már túl is lépett rajta, mert vele egyben már mintegy előre is mutatott. Vele ugyanis látható-érzékeltetően mutatta meg, hogy mire is számíthat az ember, ha Istennel és minden emberrel egyaránt jó barátságot alakít ki. Világosan, minden kertelés nélkül mutatta meg tehát, hogy ha Isten ezen utóbbi elvárásának megfelel, akkor mire is lesz képes az ember. Ha mindebből még mindig nem értettük volna meg, Krisztus ezzel a megnyilvánulásával a számunkra elérhető csúcspontot mutatta meg, mégpedig az „önerőből” történő felemelkedést Istenhez! Krisztus Jézus így lett a számunkra elérhető Igazság csúcsa! Ezt az egyéni számunkra is létező csodát bemutató Krisztust nem fogadta tehát el a zsidóság vezetősége a várva várt „Messiásnak”, és azóta sem hajlandó annak elfogadni, hanem helyette még mindig „mást” vár, „másra” vár. Az Igazság a teljes valójában ott állt az akkori zsidó vezetőség előtt, de a vezetőség tagjai a maguk egyéni igazságának megtartása végett, azon hamis igazságaik maguktól való elvetése helyett inkább elvetették és megfeszítették Őt, az igazi Megváltó Istent. Krisztusban tehát tulajdonképpen magát az Istent feszítették meg! (Részint azonban már önmagukat is, mivel Jézus maga is zsidó származású volt, de ezt mindmáig még csak észre sem vették, vagy ha észrevették, akkor nagyon is jól palástolják!)

Minden szerződés, így az Istennel kötött szerződés is, a két fél közötti feltétlen bizalmat és barátságot, de legalábbis egymást meg nem támadást kell hogy feltételezzen. A zsidóság akár még egyéninek is mondható hatalmi érdekből azonban az addig szinte maradéktalanul betartott isteni törvények ellenére, és még a nyíltan felkínált barátság elfogadása helyett is, a további harcot, a harcos ellenszegülést választotta Isten ellen. Az gyilkolást tiltó parancsolat ellenére meggyilkolta ugyanis az Isten közvetlen „követét”!

Eme óriási gyilkosságban azonban nem egyedül csak a zsidóság volt a hibás. Az értelmetlen gyilkosságot nem helyeslő többi embercsoport részéről megnyilvánított kollektív hallgatás ugyanis egyenlő volt az értelmetlen emberölésbe való beleegyezéssel. Ezzel a hozzáállásukkal pedig lényegében ők maguk is az Istennel szembeni harcot, mintsem a tökéletes megbékélést választották. Pilátusnak, az ottani főembernek a viselkedése példázta a legjobban az ő helytelen viselkedésüket. Ő ugyanis a hozzá legközelebb álló felesége tanácsa ellenére is úgy tett, mintha nem ismerné a történetek és Jézus igazságát, Jézusnak az Igazsággal vagyis Istennel való lényegi azonosságát. Pilátus tehát maga is tudván, hogy előtte áll az Igazság, mosván kezeit, ártatlan arccal, vagyis képmutatóan azt kérdezte, hogy: „Mi az igazság?” Ezzel tehát ő maga is ugyanazt a képmutató farizeusi arcot vette fel magára, mely az akkori vallási, de világi vezetőkre, és az általuk vezetett tömegekre is jellemző volt. A tömegek ugyanis a vezetőik példáját akkoriban többnyire még habozás nélkül, azaz szinte minden gondolkodás nélkül követték!

Vajon nem képmutatóak-e azok a mai „valláskutatók” maguk is, akik ezeket az egyszerű és nyilvánvaló igazságokat a dogmatika, a fundamentális teológia, és a krisztológia szerteágazó, és ezért egymásba is gabalyodó szálainak már egyre újabb-szerű (modern) szövevényébe belezavarodva, már talán maguk sem világosan látva elhallgatják a nagynyilvánosság előtt?

Egyáltalán mit kell azon kutakodni, ami még ma is nyilvánvalóan fennáll? Erre ugyanis kizárólag csak a teljes igazságnak a minél további elleplezése adhat okot!

Nem teljesen mindegy, hogy ki, mikor, miért, hol és hogyan nevezte a mindenki Atyját Atyának, és a fiait, élükön az első számú fiával Fiúnak? Az Atya és fiú kapcsolat Isten és köztünk ugyanis mindazon akkori körülmények ellenére is fennáll, vagyis változatlan és általunk megváltoztathatatlan, mert Isten ezt egyenlőre még így akarja. Ha pedig majd nem így akarja, akkor majd Maga fog tenni róla, és legyünk nyugodtak, valami módon bizonyosan majd az értésünkre is fogja adni. Csak egyesek számára a tudomásulvétel nehogy majd nagyon is „megrázó” legyen!

Nem teljesen mindegy az is, hogy az Isten által küldött „követ” zsidóként vagy nem zsidóként született, nem mindegy, hogy a zsidók zsidót vagy nem zsidót feszítettek meg? Mit változtat mindez a lényegen? A lényeg ugyanis az, hogy Istennek megint csak valamennyien ellenszegültünk!

Igen helytelen tehát az a nézet a nem zsidók részéről, hogy ők Pilátushoz hasonlóan egyre csak mossák a kezüket, és nem vállalják a maguk felelősségét a gyilkosság létrejöttében, hanem még azt is a zsidóságra hárítják át! A gaztett súlyosságán pedig már semmi de semmi értelme nincsen vitatkozni, hiszen a „tett” már régen el lett követve! Mégpedig ha tetszik, ha nem, el kell ismernünk, hogy közösen!

A „teológia tudománya” azt mondja, hogy: „...a mi hitünk az élő Krisztusra alapul...”. Ha valóban Őrá alapul, akkor miért nem ismerjük őszintén el azt is, hogy az egykori hallgatásunkkal mi magunk is részt vettünk az „Élőnek” a megölésében! Emiatt például a hitünk szerint miért nem könyörgünk „bűnbocsánatért”? Miért mutatunk a bocsánatért esedezés helyett is a zsidóságra rá, hogy nekik aztán van is miért imádkozniuk?

Jézus Krisztus soha nem tartotta „zsákmányának” az Istennel való egyenlőségét. Mi keresztények nem követve a jézusi példát, miért tartjuk zsákmányunknak annak a tényét, hogy mi nem zsidók, illetve nem azok a zsidók vagyunk, akik megölték az Élő Istent a képviselője személyében? Nem inkább résztársak vagyunk a megölésében is, mintsem csak a szenvedésében, amit viszont már készségesen magunkra vállalunk? Talán csak nem azt reméljük, hogy ezzel majd előnyre teszünk szert Istennél? Nem maga Jézus figyelmeztet bennünket, hogy vigyázzunk, mert az elsőből könnyen válhatnak utolsók?

Mi magunkat keresztényeknek valló emberek már eleve óriási hibát követünk el már csak azzal is, hogy állandóan hirdetve Krisztus Jézusnak az Istennel való egylényegűségét, Krisztus Jézust folyton csak megkülönböztetjük az Atyától, vagyis Istentől. Isten az Isten, a Fiú pedig az Istennek vele egylényegű küldöttje és kész! Minek ezt még tovább boncolgatni, mikor ezt még csak megcáfolni sem lehet, mert az mára már olyannyira nyilvánvalóvá vált?

Bármit is hazudozunk felőle, Jézus Krisztus működése nyilvános volt, és pedig mind az emberi, mind pedig a dicsőséges (átszellemült) mivolta, ugyanis az utóbbi mivoltát is a tulajdon szemekkel látták azok az emberek, akik feltétel nélkül hittek a benne illetve rajta keresztül megnyilvánuló Istenben, és persze akarták is Istent Jézus Krisztusban látni.

Az Istenfiúi mivolt Jézus esetében tehát már csak részlegesen mondható rejtettnek. Az igazi isteni cél ugyanis éppen az volt, és az még ma is, hogy az emberiség számára többé már ne legyen rejtett, ne legyen eltitkolt az Isten jelenléte.

Éppen ez a még mindig fennálló titkolódzás az oka annak is, hogy Isten hármasságából a harmadik tag, a Szent Lélek mindeddig igazán, vagyis a személyes formájában nem lehetett képes megnyilvánulni. A Szent Lélek személyes megjelenése Szűz Máriában ugyanis egyedül csak szimbolikus értelemben vehető igaznak. Valóságosan Ő tehát pontosan nekünk mint emberiségnek a helytelen hozzáállása miatt nem lehet köztünk jelen. Mi ugyanis ha Jézus Krisztusban még Istent is „megsértettük”, sőt meg is gyilkoltuk, akkor vajon Istennek az átlátszó finomságú Szent Lélek mivoltával ma már mit meg nem mernénk tenni, mi Istentől mára már még a korábbiaknál is jobban „elvadult”, sokszor már nagy tömegeket is gyilkoló „fenevadakká” változott emberek? Talán még az is meglehet, hogy lézerágyúkkal és atomfejes űrrakétákkal lövöldöznénk rá?

Igen csak sajnálatos, hogy mi mai emberek az isteni jelenlétből a többségünkben egyenlőre még nem kérünk. Azonban ha tetszik, ha nem, ez az egyetlen valami az, ami felől mi egyáltalán nem dönthetünk. Legfeljebb is ugyanis csak a tőlünk telhetően sietethetjük, avagy halasztgathatjuk az Istennek a számunkra emberek számára is megtörténhető, és remélhetőleg majd meg is történő nyilvánvalóvá válását.

Egyénileg azonban azt mindenki maga döntheti el, hogy kívánja vagy vágyja-e az Isten jelenlétét, vagy pedig Istent a maga részéről teljességgel elutasítja magától.

Isten mindennek ellenére egyaránt csak hív, csak vár magához bennünket, és ha kell, akkor minden embert egyenként is megszólít. Ha nem is mindenkit személyesen, akkor az Ő személyes követein keresztül, mely éppen olyan jelentőségű, mintha ezt személyesen maga tenné meg. Az embernek tehát előbb-utóbb magának is válaszolnia kell, és biztosan eljön majd az az idő is, amikor az ember a választ már nem halogathatja tovább, de nem is tarthatja titokban. Az embernek végül is tehát nyíltan is színt kell majd vallania arról, hogy a továbbiakban Istennel és nyíltan kíván-e létezni, vagy pedig teljességgel Isten nélkül kíván-e élni. E végső egyéni döntésnek a felelősségét azonban már senki másra nem háríthatjuk át, tehát még magára Istenre sem. De ugyanígy az erre a célra már általunk létrehozott „sorsra” illetve „véletlenre” sem.

Isten nyílt megjelenésétől fogva ugyanis már lehetlenné fog válni, hogy a döntéseinket, az azokból származó esetleges hibáinkat, és azokért pedig a személyes felelősségünket másra, más okokra, ezek hiányában pedig a hozzánk mindig csak jó Istenre hárítsuk át magunk helyett.

Az igazság az, hogy a folyton változó emberiségnek nehéz megértenie a valójában változatlan Istent, mert innét nézve még Isten is csak folyton változó hatalomként fogható fel. Isten esetében azonban az innét nézett változás folyamatosan folytonos, vagyis éppen a folytonossága, a folyton fennmaradása az, ami állandó. Az emberiség létezése azonban ellentétben Istennel egyenlőre még véges.

Nos, Istennel igaz szövetségre lépve végre már nekünk embereknek is egyedül csak azért kellene fáradoznunk, hogy a mi fennmaradásunk is Isten akaratának megfelelően már soha többé ne legyen véges, hanem örök folyamatossággal csak egyenesen előre haladó, mint amilyen innét nézve az Ő „fejlődése”.

Oly nehéz nekünk is ezt akarni, és ennek érdekében Vele, de természetesen már csak az Ő egyedüli vezetése mellett a végtelen továbbiakban már csak helyesen tevékenykedni, azaz Vele együtt örökké, és mindig csak jót teremteni?

A történelem nem számtalanszor igazolta már a számunkra, hogy Isten vezetése tévedhetetlen, míg az embereké folyton csak tévedésekkel, súlyos hibákkal van teli, melyek aztán végül minden általuk felállított rendszernek a gyászos bukását, végül pedig már nem is egy esetben a totális vesztét okozták. Azonban cáfoljuk csak meg mindezen előbbieket, ha egyáltalán tudjuk.

Mutassunk csak fel akár csak egyetlen egy ember szervezte egységet mely az egész eddigi történelmünk folyamán minden tekintetben egységben, sértetlenül, az eredeti helyén, és nem utolsósorban egészségében fennmaradt. Ugye nem találunk ilyet!

Akkor most pillantsunk csak rá a lelki szemeinkkel annak az Istennek a valóban megdönthetetlen uralmára, aki még az általunk emberiség által okozott halálos sérelem ellenére is sértetlenül áll fenn, és uralkodik is időtlen idő óta fölöttünk, még ha mi ezt sokszor nem is úgy vesszük észre, még tehát akkor is. Krisztus Jézust, Isten személyes képviselőjét ugyanis megöltük, ám Ő a feltámadásával minden addigi és további kétséget szétzúzva igazolta az Isten sérthetlenségét, amiből pedig már egyértelműen következtethetnénk arra, hogy az Isten mindig igazságos és békés uralmával szemben minden harc teljességgel értelmetlen. Mindenféle harccal ugyanis egyedül csak magunknak okozhatunk sérelmet, míg velünk szemben Isten örökre, és örökre megdönthetetlenül fennmarad.

Isten a Vele szembeni értelmetlen harc felől azonban mindig üzen az embereknek. Ez az üzenet számunkra sajnos már csak a jelenlegi világban van meg. Az üzenetet Jézus megölése óta tehát már egyedül csak a világ tükrözi felénk, de talán már nem is csak felénk tükrözi, hanem már egyenesen szét is szórja a világegyetem egésze felé. Ahhoz pedig, hogy a nyilvánvaló üzenetet mi magunk is megláthassuk, nem is sok értelemre van szükségünk, de érdekes, hogy mi mégsem látjuk meg azt, mert még egyre csak a „Nagy Jelre” várunk. Nos, éppen maga a mostani világ ez az égbe felkiáltó új ábeli „Nagy (hang-) Jel” illetve felkiáltójel, és mi emberek ezt mégsem vesszük észre? Talán bizony csak nem máris valamennyien megbolondultunk, mint ahogyan azt Isten nekünk megígérte, ha nem hallgatunk az Ő szavára?

HIBÁS ÉRTÉKREND

A valakihez vagy valamihez való viszonyulásunkat, illetve egyszerűen csak a viszonyainkat jelentő és egyben mintegy meg is jelölő kapcsolataink Istennel és az embertársainkkal a leginkább akkor „romlanak” meg, ha az életünk középpontjában elsősorban csak anyagi célok vannak.

Amikor tehát egyedül illetve többnyire csak az anyagiakat tartjuk a szemünk előtt, akkor az azt jelenti, hogy az éntudatunk földi centruma elsősorban az anyagiaknak, illetve csak az anyagi javaknak tulajdonít fontosságot azaz „igazán jelentőséget”. Az ilyen emberi tudat egyetlen célja minden „más egyebek” előtt az anyagi gyarapodás, a meggazdagodás, a tárgyilag érzékelhető siker és hatalom elérése. Fölöttébb érdekes, hogy az ember nagyon is jól tudja, hogy ezek a „dolgok” a tárgyi mivoltuknál, illetve a tárgyakhoz való kötődöttségükönél fogva mind múlandó dolgok (még csak a lehetőségesség szintjükön is), és ennek ellenére mégsem veszi igazán tudomásul. Emiatt aztán „más egyebekben” nem is keresi még csak az értékeket sem, sem pedig igazán a soha el nem múlóságot. Mindez arra utal, hogy az emberek többsége szabályosan rabja lesz a múlandó tárgyi dolgoknak, a tárgyi élvezeteknek, míg a soha el nem múlandó, és ezért sokkal fontosabb, sokkal jelentősebb „egyebeknek” szinte már semmi jelentőséget (de sajnos a legtöbbször már még jelentést) sem tulajdonít, holott azokban a „dolgokban” vannak a legnagyobb és leggyönyörűsebb értékek. Ezek az értékek pedig a helyes és tiszta, azaz a tisztán szellemi javak vagy „jóságok”, melyekhez ha az ember a tudata révén szervesen hozzákapcsolódik, akkor maga is soha el nem múlóvá válhat, vagy akár változhat is, mivel azok már eleve örök fennmaradásúak.

A szellemi javak felhalmozása ellentétben az anyagi javak felhalmozásával, soha nem „szül” irigységet, kielégítetlenséget, hanem egyedül csak örömet, azaz boldog meglegedettséget. Csodálatos módon azonban nem csak az egyén számára, mint máris gondolják a csak anyagiakra „pályázók”, hanem vele egyszerre minden hasonló törekvésű és gondolkodású élőlény számára is.

Az elsősorban illetve többnyire csak fizikai javak hajszolása előbb vagy utóbb fizikailag, de ugyanúgy érzelmileg is lerombolja az embert, míg a helyes szellemi értékek gyűjtése, mind szellemileg, mind érzelmileg, mind pedig fizikailag, csak a javunkat szolgálja, és kizárólag csak boldogságot, meglegedettséget fog a számunkra szolgáltatni.

Ha tehát egyedül vagy többnyire csak az anyagi javak, és a már általuk megszerezhető egyéni hatalmunk mindnagyobb mennyiségben való növelése érdekében „fáradozunk”, akkor nem csak hogy hamarosan „kifulladás”, hanem egyenesen le is lassítjuk, sőt akár még megtorpanásra is készíthetjük a tulajdon szellemi fejlődésünket. Ez esetben azonban még csak nem is mondhatjuk azt, hogy minderről mit sem tudunk, ugyanis Jézus mindezt nagyon is világosan az értésünkre adta a földön „jártakor”.

A már meglévő, és a továbbiakban még elérni kívánt kiváló szellemi értékek és célok birtokában az ember nem csak hogy jó kapcsolatokat tud kialakítani Istennel, a jelenlegi közvetlen és tágabb környezetével, az ebben a környezetben élő embertársaival, de akár még az itt lehetséges teljességű önmagával is, hanem természetesen Isten kivételével akár még azok fölé is fel tud majd emelkedni, ha Isten lehetőséget ad neki rá ezen jó irányú törekvései jutalmaként. Az emberfiából tehát igenis válhat akár még tudati hatalmasság is, Jézus az élő példa rá!

Az ember az értékrendjét a csecsemőkorától fogva látottak és hallottak alapján, vagyis végül is a tapasztalatai és a tanulmányai révén alakítja ki, azaz nyilvánítja is meg magán keresztül. Az ember helyes illetve helytelen szemléletmódja tehát ezen előbbieken alapján kezd kialakulni, de ugyanúgy egyik vagy másik irányba átértékelődni is. Amennyiben tehát a helyes szellemi értékek elsajátítására fordítjuk minden figyelmünket, akkor soha el nem múló szellemi örömeinkben lesz részünk, ha viszont elsősorban illetve csak az anyagi dolgok

eltulajdonítására, vagy ne adj Isten mások ilyen javainak „eltulajdonlására”, akkor örömben ugyan ideig-óráig lehet részünk, örök örömben azonban sohasem. Az emberből féktelenül előretörő anyagi vágyai ugyanis lehetetlenné teszik a tudata központi magjának az elsősorban csak a szellemi, és pedig mindennel és mindenkivel közös javakra való ráfókuszálását. Az ilyen emberi tudat anyagiakra való összpontosításának a központjában ugyanis a tulajdon maga, nem pedig az igazán nemes szellemi cél helyezkedik el. A kör alakú célkeresztje központjában tehát önmagát látja Isten helyett. Az ilyen gondolkodású ember folyton csak önmagából akar bálványt csinálni (istent fabrikálni vagy már csak farigcsálni), és a legtöbbször sajnos csinál is bálványt magából. Ha pedig magából nem sikerül neki, akkor bálványt „farag” a másik hozzá hasonló emberből, akit aztán már feltételek nélkül is képes imádni. (Ma azonban már „sztárgyarak” is működnek, úgyhogy még a farigcsálás terhe is le van véve az egyénről.)

Ha azonban az ilyen embernek más számára nem is sikerül magát bálvánnyá tenni, a maga számára akkor is biztosan bálvány lesz. Mi emberek tehát bárhogyan, akárhogyan is tagadjuk, a többségünkben magunk is bálványimádók vagyunk, holott ezt többünknek még a vallása is tiltja: „Ne csinálj bálványt, bálványképet magadnak!”. Tehát akár még a magunk hamis képe is lehet bálvány!

Nos, mindenkinek elsősorban, és legelőször is, ezt a hamis tulajdon bálványképét kellene ledöntenie, hogy az értékrendje újra a helyes „kerékvágásába” visszatolódjon, avagy inkább visszataláljon, majd végül már végérvényesen is visszaálljon.

A szellemiségünk fejlesztésével a többi között számunkra legfontosabb tulajdonságunkat, az őszintén („Ő” azaz Isten szintjén) való, avagy „egyenesen” (nyíltan) történő szeretés” tulajdonságát is kifejleszthetjük magunkban, azonban a szeretésnek soha nem szabad elsősorban múlandó és romlandó tárgyi dolgokra irányulnia. Addig ugyanis, ameddig az abszolút világ a teljességével létre nem jön, ez biztosan ellenkezik Isten jelenleg érvényben lévő törvényeivel, mivel a „Mindenség” kezdetben csak szellemi dolgokból állt és tartódott, de tartódik még ma is folyamatosan fenn Isten a Szellem által.

A Teremtő tehát maga is szellemi, így jogosan nem imádhathatjuk elsősorban az anyagot, de ugyanígy Istent sem imádhathatjuk elsősorban fizikai személyként, hanem mindig csak Szellemként, azaz szellemi személyként, szellemi személyes „Legnagyobb Mélységként”, a „Legnagyobb Szellemi Gazdagságként” illetve „Legnagyobb Hatalmasságként”.

A földi hatalom és gazdagság tehát mind csak múlandó dolgok, melyeknek fizikai úton történő mindnagyobb mennyiségben való megszerzése a mai világban szinte minden esetben már csak törvénytelen, tisztességtelen módon, mások elnyomása révén történhet meg. Az ezen valójában tehát csak illuzórikus dolgok hajszolása viszont az ember szellemi jó képességeit mind csak lerombolja, de az ilyen ember velük együtt szinte észrevétlenül megszabadíttatik a korábbi fizikai és mentális jó állapotától is, vagyis a testi egészsége és a tiszta szellemi értelme mennyiségét tükröző intelligenciája („intelligenciahányadosa”) is egyre mélyebbre süllyed. Ezen soha nem várt, a korábbi teljességekben csökkenést eredményező negatívumokat az ember elsősorban tehát a maga helytelenre átalakította értékrendjének köszönheti, még ha azt nem is akarja elismerni, akkor is. Az önző mohósága tehát minden esetben visszahat az ember addigi jó állapotára.

Bárhogyan is acsarkodunk az anyagi gazdagságért, igazán gazdaggá bennünket egyedül csak a szellemi javaink, a szellemi jó értékeink tehetnek, melyek egyben igazi hatalmat, a velük való soha nem visszaélés esetén soha el nem múló, megdönthetetlen szellemi hatalmat is biztosítanak nekünk. Még tehát azok fölött is, akik bennünket most magukkal szeretnének rántani a rossz értelemben vett „mélybe”, vagyis a maguk lesüllyedt, leromlott állapotába.

Egyedül tehát csak a számunkra is nyilvánvalóvá tett isteni értékrend lehet a helyes, és egyben megdönthetetlen is. Az emberek által Istenről alkotott hamis állóképek vagy hamis állítású képek ugyanis Isten által külön-külön, sőt akár még egyszerre is, könnyűszerrel

megdönthetők. Egyesek pedig megdönthetők még az emberek által is, míg az ember az Istennek tulajdon magáról alkotott képét, legyen az álló, ülő (Őt nyugodt gondolkodásában ábrázoló), vagy fekvő (békésen szemlélődő nyugalomban ábrázoló), de akár csak a helyes értékrendet megállapító és érvényesítő kép, sohasem fogja bírni megdönteni.

A számunkra nézve tehát sokkal jobb lenne elfogadnunk az Isten által megszabott értékrendet, mintsem helyette a magunknak többnyire csak szenvedést, egyre több lelki és fizikai fájdalmat okozó, a végén pedig már nem is csak az ideiglenes elmúlásunkat, hanem rosszabbik esetben az esetleges végleges vesztünket is okozható, magunk kialakította hibás értékrendet.

GYILKOSSÁGBA TORKOLLÓ ERŐSZAKOSSÁG

Mi emberek úgy is mint tudatok, de úgy is mint testek, valójában úgy erőszakoljuk meg, majd a végén pedig a többségünkben talán már szabályszerűen le is „gyilkoljuk” magunkat. Mára azonban már fel sem tűnik, hogy milyen gyakran is mondogatjuk egymásnak, hogy: „...ne gyilkold már tovább „magadat !”. Az igazság ugyanis az, hogy az életünk során rendkívül sok teljesen hiábavaló tárgyi ismeretet viszünk, és fogadunk is be a folyton bővülő teljességű tudattartamunkba. A legfőbb bajunk azonban az, hogy közülük több helytelen, vagyis benne az ideiglenes jellege miatt nem „helytálló” ismeretet még a szellemi tudatközpontunkba is beviszünk illetve befogadunk. Tesszük mindezt annak ellenére, hogy a legtöbbször szinte már minden idegszálunkkal is, tehát a szellemi tudatunk mellett még a testi önmagunk ezen eszközével is tiltakozunk a nem időtlen fennmaradású „ismeretanyag” ellen. A „központba” bejutott, annak eredeti tartalmára nézve így tehát már eleve ártalmas, illetve a központ esetleges örök fennmaradására nézve ártó lehetőséggel is bírható ismeretek ugyanis mintegy erőszakosan igyekeznek onnét kiszorítani a helyes alapokat. Sajnos mára már a legtöbbször esetében sikerül is ezeknek a javarészükből informatív ismereteknek a helyes és örök, illetve az akár örök jelleggel is bírható alapismereteket kiszorítani, és a helyüket elfoglalniuk. A legfőbb hibánk azonban az, hogy mindezt mi, mint az egónkat irányító értelmi „én vagyok”-ok többnyire minden tiltakozás nélkül hagyjuk. A legsajnálatosabb viszont mára már az, hogy közülünk lassan többségbe kerülnek azok a tudatok, akik egyenesen már kívánják is, hogy mindez így történjen. A helyes ismeretek evégett viszont már újbóli bevitelre szorulnak, különben előállhat illetve akár már fenn is állhat a veszélye annak, hogy a tudatok még az életükben maguktól elvesztik, vagy a többi magukat már megrontottak indíttatása révén végül azonban megint csak maguktól veszítik el az örök fennmaradásuk megmaradásának lehetőségét.

Az eredeti helyes tudásukat elfelejtett, az igaz valóságukban maguktól vagy sugallatra kételkedésre jutott, vagy az előbbi helytelenségekre vágyók hatására már meg is ingott emberi tudatoknak tehát segítségre illetve „segítőre” van szükségük. Ez a „segítség” függetlenül attól, hogy az személyes vagy személytelen, mindenképpen Istentől indítottan jut el minden egyes tudathoz, azaz egyaránt minden emberhez. A helytelen tudattartalommal rendelkező egyéni tudatoknak főképpen tehát a központját, de vele együtt a „külső köreit” is, meg kell ugyanis tisztítani az őket ért „szennyeződésektől”. Ezt az „ártalom-lomtalanítást” a tudatba és a közvetlen tudati környezetébe belevitt helyes, szilárd azaz „oszlopos”, mindenütt, mindenkor, és minden körülmények között helytálló ismeretek jelentik. Azok ugyanis sorra vagy azonnal ledöntik, majd kiszorítják, illetve egyenesen és véglegesen ki is utasítják a teljes tudatból az előzőleg belejutott helytelen, vagyis tehát önmagukban megmaradva örök fennmaradással soha és sehol nem rendelkezhető ismereteket. A tudat lényegében azok által veszíti ugyanis el az eredeti teljességét, illetve a teljességének a Lényeggel azaz Istennel való egységét is. Ezt az utóbbit azonban kifejezhetjük úgy is, hogy a „lényegi egységgel”, vagyis az Isteni Teljességgel való szerves kapcsolatát.

Ha azonban a helyes ismereteket nem engedjük bejutni a tudatunkba, akkor annak az lesz a vége, hogy a végén már nem is csak megerőszakoljuk, hanem a belevitt helytelenekkel egyenesen már meg is „öljük” még magát a tudatközpontunkat, de a legtöbbször vele együtt még a köréje gyülemllett valamennyi egyéb helyes tudattartalmunkat is. Ennek pedig vagy azonnal, vagy pedig csak későbbi lefolyással jelentkező, viszont már természetes következménye a testi halál, illetve a fokozatos leépülést követő, és a végén már szintén „gyors” lefolyásúvá váló testi és lelki halál.

Isteni segítséggel azonban még mindig kikerülhetünk ebből a többnyire tehát magunk magunknak csinálta „slamasztikából”. Mi ugyanis valameddig még élhetünk, mivel jelenleg még mindnyájan élünk. De vajon meddig élhetünk ilyen nagy számban a földön?

Nos, a megmentő segítség, mint már tudhatjuk, eredetileg minden egyes tudat esetében Istentől származik, csak egymásétól eltérő módokon juthat, és jut is el hozzánk. Viszont egyedül csak akkor, ha azt el is fogadjuk, mikor az „megérkezik”.

A segítség jöhet tehát egyenesen Istentől is, viszont Jézus óta a többségünk leginkább már csak tárgyi úton juthat el a helyes ismeretekhez. Ezek az Istentől jövő helyes ismeretek aztán már mintegy maguk is „fellázadva” a „helytelenek”, azaz a jók ellen lázadók ellen, őket az ezen égető lázserű forróságukkal végérvényesen kiszorítják, és sok esetben mintegy el is égetik azokat. Az „elégetést” itt viszont már úgy kell értenünk, hogy valami módon jóvá alakítják őket vissza, és be illetve visszaépítik őket magukba. Ezt a „lokalizálást” illetve ártalmatlanná tevést Isten azonban a Tőle eredő helyes ismeretek révén nem csak a tudatközpontunkkal végzi el, hanem annak a köréje gyülemllett közvetlen környezetével, vagyis a tudat által eddig használt, de a továbbiakban a használni még csak szándékozandó minden egyes gondolatával is. Mindezekről ugyanis már közvetlenül és futótűzszerűen fog a „tisztaság” áterjedni a fizikai környezetünk egészére is. A „szentség” a földön tehát akár így is elterjedhetne.

Az isteni „segítő erő” vagy „felmentő sereg” jöhet azonban azon embertársaink révén is, akik már rendelkeznek valamennyi itt a földön elérhető főbb és persze helyes szellemi ismerettel. Ezek az emberek ugyanis ha átadják részünkre valamennyi általuk tehát már birtokolt ilyen ismeretet, az eredmény előbb vagy utóbb, de akkor is ugyanaz, azaz az előbbi lesz. Az igazsághoz azonban hozzátartozik, hogy ezek a „tudó” emberek sem kizárólag maguktól jutottak el a helyes ismeretekre vagy ismeretekhez, még ha a látszat ezt mutatja, akkor sem. Ezekhez az emberekhez ugyanis még csak egyetlen helyes ismereteket tartalmazó könyv sem véletlenül, hanem az is egyedül csak Isten közvetlen segítsége, vagy az Istentől eredő és általa is irányított segítő közreműködés révén jut el. Ugyanígy eljuthat akár tehát még hozzánk is továbbadható isteni segítség. Így egyenesen, vagy pedig közvetítő fokozatokon keresztül jut tehát el a helyes szellemi tudás még hozzánk, a túl sok tárgyi ismereteinktől megtévelyedett tudatokhoz is. A szellemi-tárgyi akár még harmóniába is átváltoztatható egyensúlyt tehát a túlságosan sok tárgyi illetve tárgyi irányultságú szellemi ismeret billenti el a maga javára. Valójában tehát ez az oka a zavarodottságunknak, a tévelyedettségünknek.

Nekünk embereknek azonban van egy igen nagy hibánk is. E főbenjáró vagy akár „szarvasnak” is mondható hibánk pedig az, hogy mi emberek konokul makacs, Isten szerint „nyakas” népe vagyunk, és elsősorban illetve egyedül csak a saját „fejünk”, azaz a mi egyéni hatalmi és egyéb érdekeinket megjelenítő személyes „eszünk”, a „művi értelmünk” után megyünk. „Egyszarvúak”, vagyis egyéni hatalomra és gazdagságra törekvőek lettünk, holott számunkra ez örök jelleggel lehetetlen. Igazán ugyanis még csak látszatra sem, de még ideiglenes látszatra sem rendelkezhetünk e földi „dolgokkal”, de még csak közösen sem, mivel egyedül csak Istent illet és illethet meg minden hatalom, a vele járó minden gazdagság, és ami a legfontosabb, a mindezekből következő szintén felülmúlhatatlan dicsőség is.

Mi azonban az előbbieket részint biztosan is ismerve továbbra is csak makacsok, önzőek, és mohók is vagyunk. Mohón és önzően makacsok, mert szinte már ragaszkodunk ahhoz, hogy legelőször is, és a legtöbbször is csak a rengeteg, és ettől már eleve hiábavaló tárgyi vonatkozású szellemi ismeretet fogadjuk be, és azokat bonyolult rendszerekbe sorolva, még tehát csak össze sem tömörítve őket, tároljuk a tudatunkban. A folyton csak elavuló „adatok” beviteléhez” és tárolásához tehát inkább ragaszkodunk, mintsem helyettük a bennünket akár még örök jelleggel is előrevihető tisztán szellemi ismeretek mihamarabbi és mind több mennyiségű beviteléhez és tárolásához ragaszkodnánk. Pedig azzal jóval többre mehetnénk, és nyugodtan higgyük el, hogy jutnánk is! Azok ugyanis szinte már automatikusan könnyítenék meg a tárgyi ismereteknek az attól fogva már valóban helyes módon, és akár már minden mennyiségben is történhető befogadását, de az esetleges ott tárolását is, melyeknek

még mindig a szükségét érezzük. Így ugyanis egyszerre érhetnénk el mindkét célunkat. Megszereznénk tehát az örök fennmaradásunkhoz szükséges helyes szellemi ismereteket, és a már révén szerzett rengeteg tárgyi tudásunkkal „kibővülve” igazán „nagyokká” is válhatnánk. Még talán olyan nagyokká is mint az égen örök jelleggel látható „állócsillagok”.

Isten azonban mindennek eléréséhez már egy újabb módozattal is „szolgál” a részünkre. Ez a módozat pedig az, hogy a helyes szellemi ismereteket elsősorban tárgyi úton, és pedig javarészában magunk megszerezve, velük mintegy karöltve, azaz velük párhuzamosan bővítjük a tárgyi tudásunkat. A továbbiakban tehát már vigyázva arra, hogy a tárgyi tudásunk ne előzze meg a szellemi tudásunkat, hanem a kettő bennünket együttesen előrevive szolgálja a szellemi tudati felemelkedésünket. A szellemi tudatunk színtről szintre történő felemelkedése jelenti ugyanis az igazi fejlődésünket. A technikai csodáinknak azonban mindebben csak a karöltve támogató szerepe elfogadott Isten előtt, míg az ezzel szemben ma már egyre jobban jelentkező tudatromboló („butító”) hatása soha nem elfogadott volt előtte, de a tudósaink mérget vehetnek rá, hogy soha nem is lesz. A tömeges elbutulás ugyanis már törvényszerűen vezet el az önmegsemmisítéshez, mint ahogyan az egy egyén vagy szűk egyéni közösség kezében koncentrálódó rendkívüli technikai illetve gazdasági kiemelkedés is. Ezeket az embereket ugyanis már maga az Isten zavarja azaz rázza meg az egész maguk maguknak kialakította világukkal, de ha szükséges, akkor a teljes földi világgal együtt, mert azok a tárgyi javaiktól „megrészegülven” egyenesen már magukat hiszik Istennek.

Ha tehát megfogadnánk ezt az isteni eredetű előbbi jó tanácsot, akkor a kettéágazó tudásunk mindig kiegyensúlyozott lehetne, mely már bármikor képes tudna lenni akár már örök harmóniába is átváltani, illetve végül már át is változni. Ez ugyanis a cél, és eredetileg ez volt az Istennel közös célunk is, de sajnos mi emberek mára már olyannyira egyéniek lettünk, hogy mindezt elfelejtettük, és talán már nem is akarunk hallani róla. Elsősorban azonban a makacs akaratosságunk minden jelenlegi bajuk oka. Mindenki ugyanis egyénileg és nem pedig közösen akar a „Legelső” lenni.

A számunkra nézve tehát az a legjobb, ha mostantól fogva többé már nem erőszakoljuk meg, de nem is hagyjuk másoktól megerőszakolni magunkat, hanem örökre elutasítva magunktól a tudatunkba korábban bejutott vagy bejuttatott helytelen szellemi ismereteket, hagyjuk, hogy maga Isten töltsse be a maga helyes ismeretével a benne azáltal keletkező, mára már egyre jobban kiterjedő „űrt”. Ha ugyanis Isten ezt a hiányt segít nekünk igazán értelmes tartalommal kitölteni, akkor már nem csak megláthatjuk, hanem akár még sziklaszilárd meggyőződést is szerezhetünk róla, hogy még a számunkra is már nem csak elérhetővé, hanem nagyon is megvalósulhatóvá válhat az örök élet, és utána pedig már a teljes tökéletesen tisztán való örökkön örökké létezés is.

KÉPESSÉG AVAGY TULAJDONSÁG,

(kiemelkedő képesség)

Még ha az első, de akár többszöri hallásra is hihetetlenül hangzik, akkor is Isten, a legtisztább, és ezen felülmúlhatatlan tisztaságától legfelsőbb rendű Értelem minden lényegi és lényeges (lényeghez kapcsolódó) tulajdonság eredeztetője, de vele egyben a legfőbb uralója is. Az Igaz Isten tehát egyetlen maga minden jó képességnek a leg-elsődleges származtatója, és elsősorban ebből adódik, hogy Ő a Legfőbb Ura minden azoktól esetlegesen illetve ideiglenesen eltérő más tulajdonságoknak is, melyek azoknak a többértelműségükből adódó félreértelmezései végett voltak képesek megalakulni, majd azt követően már kialakulni is.

A valláskutatók által nem felfedezett, hanem inkább csak megtalált „mana” kifejezés, a magyarázatukat nem félreértve, hanem helyesen értelmezve tehát nem más, mint valami már létező dolgon (pl. eledelen) keresztül, rajta tehát mintegy keresztüljőve megjelenülő képesség avagy tulajdonság. E rendkívüli módon megjelenülő képesség vagy tulajdonság azonban a többi hozzá hasonló fajtársához képesti jelentős előny élvezetéhez, egyedül csak a számára elérhető szintű sikerekhez juttatja a birtoklóját, vagyis az elfogyasztóját, azaz a valami módon magához (a lényegéhez, az önmagavalóját jelentő tudatához) vevőjét. A „mana” bibliai változata a „manna” mindamelllett tehát, hogy fizikailag is táplálta az elfogyasztóját, azt egyben jelentős hatalomhoz, a tiszta tudás hatalmához, és a már általa történő bizonyos természeti illetve természetfölötti erők kezelésének, vagyis a látszólag egyedül általa irányított használatának képességéhez, lényegében tehát bizonyos nem általános tulajdonságok vagy sajátosságok fölötti egyéni uralkodáshoz is juttatta. Ilyen úton megszereshető képesség volt egykoron a fémművesség elvi, gyakorlatba azonban bármikor és bárhol átültethető képessége is. Ennek köszönhetően tudtak egyes emberek már a bibliai, sőt a biblia előtti időkben is „vasszekereket” illetve „repülő gépezeteket” gyártani, holott a mi modern nézeteink szerint az igazi fémkohászatot az újkor emberei „találták fel”. A többségéhez képest különleges fajta képesség viszont akármikor elhagyhatta a hordozóját, de a képesség akár el is veszejthette, azaz az illető lényegét akár magába is olvaszthatta, ha az a helytelen, vele az életben vagy az életvitel folyamatában többnyire csak kárt okozó cselekedeteivel okot adott rá.

A rendkívüli képesség vagy tulajdonság helyesen alkalmazva azonban az illető testi haláláig is megmaradhat, sőt testi vonalon többnyire az elsőszülöttek számára örökölhető is. A képesség kizárólag élőszó révén (tehát hozzá a test bizonyos helyén szükségszerűen, és pedig tárgyi vagy tárgyszerű dologgal végzett érintést mellőzve) az átadó által birtokolt teljességében soha nem adható át.

Ilyen különleges vagy inkább csak rendkívülien tiszta tulajdonság avagy képesség hordozója azonban nem csak a vele „megilletett” (megérintett) illető lehet, hanem lehet akár állat, növény, ásvány, hegycsúcs, mélyről jövő forrásvíz, tiszta víztükör, de lehet akár még holttest is. Ezen „dolgok” valamennyije ugyanis az őket megérintőre rendkívülinek tűnő, különösen megmagyarázhatatlan hatást fejthetnek ki, melyet az igazán nem is a fizikai érzékszervével, hanem inkább csak az értelmével érzékeli, és azt „fordítja le” hozzá csak hasonlatos fizikai ízekre illetve illatokra, melyek a leginkább képesek azt a szellemi finomságot, amit a tiszta tulajdonság álélésekor észlelt, megközelíteni. Ilyesfajta érzékelés az eufórikus öröm érzékelése is, mely ugyan az érzékelés mellett, azonban igazából már mástól adódik meg az ember számára. Ez a „más” pedig nem más, mint a legközvetlenebb szellemi nyomás révén a minden más létező nyomás alól történő és teljes mértékű felszabadítás. A minden nem igazán lényeges nyomás alól történő „felhőtlen” vagyis teljesen tiszta felszabadulásnak tehát már nem is a fizikai érzete, hanem az ilyen jellegű érzelemtől is menetes tiszta érzékelése. Ez azonban már az igazi, vagyis az örömmámorban úszva történő

tökéletesen szabad szellemi szárnyalás, mely itt a földön élve csak röpke pillanatokig adódhat meg a számunkra az itteni fizikai korlátok végett.

Ha valaki a képességei révén úgy szerez meg a maga javára valamit, hogy ígéretet tesz magának, hogy annak előnyeit másokkal nem osztja meg, az mindamelllett hogy manipulálja, egyben el is árulja a közösséget amelyben él.

Egy csoport, mely lehet egy társadalmi szervezet, de akár az egész világ is, ami az övé, vagyis ami a tulajdonában van (pl. a tagjai, vagy a tárgyai), azt általában mind szereti. Ha azonban ebből a csoportból a legfelsőbb illetve egy erősebb szellemi hatalom kiválaszt részeket (pl. egyes tagokat, esetleg a csoport által birtokolt helyekből helyeket), és azokat az általánosnál magasabb szintű képességekkel illetve jelentőséggel ruházza fel, akkor ezeket a részegységeket először csak a magukat a csoport vezetőinek érző tagok, majd buzdításukra már a tagok többsége is megirigyeli, féltékeny lesz rájuk. Mivel azonban a nem egyenesen az Istentől, hanem már az ellene lázadó leszármazottjától származó irigység, de a féltékenységek is többnyire a szintén nem isteni eredetű gyűlölettel „jár” együtt, a tagok többsége meg is gyűlöli, és abból kifolyólag pedig már tudatosan is háborgatni kezdi az ilyen egyéneket, vagy az ilyen egyéneknek a társulásait. A tagok tehát igyekeznek nekik minél több kényelmetlenséget, kellemetlenséget, minél nagyobb háborúságokat szerezni illetve okozni. Mindezeket azért is teszik, mert a kiválasztottak a magasabb rendű szellemi tudásuk révén figyelmeztetik őket a hibáikra, melyekre azok nem képesek elfogadható mentségeket kitalálni, nem tudják magukat alóluk felmenteni. Nem tudják tehát a saját hibáikat senkire és semmire való hivatkozással sem magukról másokra, de még csak más okokra sem áthárítani. Ugyanígy nem tudják, nem képesek a hibáik miatti felelősségüket sem másra áthárítani maguk helyett.

Ha viszont a kiválasztottak a kapott képességeik ellenére továbbra is ugyanúgy cselekednének mint a csoport tagjai illetve a vezetői, vagy a csúcsvezetője, akkor nem válnának szembetűnővé a hibák, a vétkes, másoknak ártalmat, kárt okozó cselekedetek, melyeket a tagok a vezetőjük vagy vezetőik példájára szinte valamennyien elkövetnek.

Mivel mint ahogyan a kevesebb, úgy a több képességgel rendelkező emberek is általában mind és minél jobban meg kívánják nyilvánítani ezen szerzett, vagy inkább csak ajándékba kapott plusz képességeiket avagy tulajdonságaikat, és többnyire meg is teszik, válik mellettük illetve azzal együtt egyre nyilvánvalóbbá a dolgokhoz és cselekedetekhez való hibás illetve helytelen hozzáállása a többieknek. Az innen eredő irigység és gyűlölet viszont teljesen ok nélkülinek nevezhető, mivel a nem eltitkolt ismeretek, melyekkel ezek az irigyelt magasabb képességű emberek rendelkeznek, az igaz valójukban valóságosan is elérhetőek mindenki számára, tehát az útmutatásaiknak megfelelően egyszerűen csak el kell sajátítani azokat, és máris mindenki számára elérhetővé válnak.

Lényegében minden tárgyi tudásunkra is az előbbi módon, az elsajátítás révén teszünk szert, melyek valamilyen szinten szintén a szellemi képességeinket növelik. Mivel azonban azok a többségükben tárgyi vonatkozásúak, a tárgyi irányultságú tudásanyagunkat, a mennyiségi vagyis mérhető tudásunkat növelik elsősorban. Sajnos sok esetben a tisztán szellemi (a fizikailag igazán nem megmérhető) tudásunk rovására is.

Az ilyen előbb ismertetett kiemelt szellemi képességgel rendelkező egyéneket a társadalom (az embertársak közössége, illetve ezen közösségnek közös uralma, mint egyenrangúságon alapuló társuralom, vagy mára inkább már csak „társ-uralom”?) tehát vagy isteníti, vagy pedig kiközösíti, elutasítja, végül ki is veti magából. Mindenesetre valami módon, éspedig minél hamarabb igyekszik lehetetlenné tenni, esetleg meg is semmisíteni, akár még a megismert teljességében is. Ezt az elkülönítést vagy végleges eltávolítást a helyes ismeretek el nem fogadása, nem eltulajdonítása végett teszi a csoport, illetve annak közösségi tagjai, de megteheti akár csak egy „szem” tagja is. (Ugyan hihetetlenül hangzik, de még magával is.) Ezek az emberek a legtöbb esetben a közösség mind további jó fennmaradása érdekében végzik e végleges kizárásra törekvő cselekedeteiket, noha maguk sincsenek

tisztában azzal, hogy ezen cselekedetük helytelen, mert a vezetőjük vagy vezetőik által többnyire csak félre vannak vezetve. Azoknak ugyanis az egyéni hatalmi és gazdasági érdekeit sérti a helyes tudással, a nálukénál nagyobb szellemi értelemmel bíró egyén. Jézusnak is éppen ilyen okok miatt kellett kereszthalált szenvednie.

Nos, az itt utóbb vázolt az igazán helytelen hozzáállás, ugyanis a helyes tudásnak egyéni, az egyéneken keresztül pedig már mindenki általi megszerzése mindig csak előbbre viszi a miatta már természetszerűleg vagy méginkább törvényszerűen helyes irányultságú szellemi fejlődést. A helyes irányultságú szellemi előretörés aztán már mintegy maga után vonja a tárgyi irányultságú fejlődést is, míg a tárgyi irányultságú fejlődés egymagában a csúcsra jutva hanyatlani kezd, végül szintén törvényszerűen teljesen is meg fog szünni. Vélhetőleg ez a „hullámvész” addig fog tartani, ameddig a két irányultságra szétvált, eredetileg azonban harmonikus egységben lévő irányultság újra, állandó folyamatossággal (örökre), és igazán is eggyé nem válik, tehát nem csak látszatra, mint ahogyan az jelenleg van.

Ha tehát a tárgyi irányultságú fejlődés elkerülni igyekszik a szellemit, akkor a tárgyi azzal már eleve bukásra van ítélve, míg a szellemi helyzete változatlan marad, mert a szellem, a megfoghatatlan szellemiség örökre megmarad. Azért marad meg, mivel az eleve örök fennmaradású, örök létezésű. Szellemi értelmes tudat létezése nélkül ugyanis nem létezhet értelmes információ, de még csak valamiféle információ sem, amiből aztán esetleg valamiféle tárgyat is lehetne alkotni.

Ha most egyenlőre még abszurdnak is tűnik, a szellemiség attól is örök, hogy a nagy szellemiségek emlékét, emlékezetének „örzését” (az örzés lényegében folyamatos fenntartással, életbentartással egyenlő) még a csak és kizárólag tárgyi irányultságú emberek is szorgalmasan, híven végzik, mondhatni, hogy ma már korról-korra is.

A szellemi képességeink helytelen alkalmazása révén szerzett tárgyi javaink igaz valójában tehát csak látszólag és ideiglenesen szolgálják a közösséget mellőző egyéni érdekeinket. Az igazság ugyanis az, hogy a mások manipulálásával, fizikai és szellemi kihasználásával szerzett kézzel megfogható haszon, az örök lehetőségű szellemi fejlődésünkre nézve csak kárt, megtorpanást eredményezhet. Sokkal jobb tehát, ha a megszerzett vagy kapott képességünkkel nem élünk vissza, hanem azt helyesen, vagyis egyaránt mindenki javára használjuk, hogy az ránk a későbbiek folyamán ne hathasson károsan vissza, akár többszörös erősséggel is!

VALLÁS, MÁGIA, TUDOMÁNY?

A vallás fogalma és egyben célja a gondolkodás révén végzett elvonatkoztatás, vagyis a lényegesnek a lényegtelenről való elkülönítése illetve szétválasztása, valamint a lényeg által egyenesen képviselt avagy csak képviseltetett leglényegesebb tulajdonságok kiemelése, és általános gyakorlatúvá tétele. Az egyetlen lényeg pedig egyedül csak az Értelem lehet, mely képes a tulajdonságokat kiemelni, azáltal pedig már gyakorlatilag is bemutatni, vagyis érzékelhetően is alkalmazni avagy használni.

A vallások lényegét tehát egyáltalán nem a közös jegyeik képezik, hanem a közös alapjuk, a közös lényegük alkotja. Ez a lényeg egy olyan láthatatlan „Erő”, mely képes minden emberi és nem emberi, de minden emberfölötti tevékenységet (mindenféle és mindenirányú mozgást) is befolyásolni, döntően meghatározni.

Ez az emberfölötti hatalom vagy erő azonban nem az emberi „ráruházás” által lett és lesz isteni eredetű, mint ahogyan azt tévesen még ma is hisszük vagy képzeljük, hanem eredetileg is egyetlen legfelsőbb rendű értelemmel egyazon szellemi lénytől származik. Az erő, hatalom avagy energia még a racionális gondolkodás révén is csak egyedül „Tőle”, vagyis egy Lényegi Valakitől vagy Valamitől származtatható, és erre a lényegi erőre mi a jelenlegi tudatállapotunkban rendelkezésünkre álló szellemi illetve fizikai erőinkkel (melyek szintén tőle, a Lényegtől származnak) csak „ráhangolódhatunk”, illetve az „Erő” vagy az erőnek közvetítői révén visszahangolódhatunk rá, ha esetleg eltávolodtunk tőle. A villanyáram forrásfolyamára ugyanígy csatlakoznak rá a „fogyasztók”, mely fogyasztók aztán már maguk is forrásként szolgálnak a végpontjaikhoz csatlakozó „készülékek”, vagyis az erre a célra már „elkészített” szerkezetek számára. A tudósok nagyon is jól ismerik a villanyáram hihetetlen nagyságú forrásenergiáját, az életerő, a tiszta energia forrását azonban nevetséges módon mintegy mellékes „háttérsugárzásnak” nevezték el, mellyel komolyan még csak számolniuk sem érdemes!

Ezt a túlnyomórészt és részével is teljesen szabadon áramló erőt az ember a saját tevékenységével viszont befolyásolhatja, azonban döntően hatni rá az általa birtokolt erők elégtelensége révén nem képes. Szinte teljességgel tehetetlen vele szemben, még teljes körű összefogással is.

Az eredeti vallás vagy ősvallás azon törekvésnek a hiábavalóságára is igyekezett felhívni az emberek figyelmét, amelyekkel az emberek minden korban az ez irányú tehetetlenségüket szándékoztak leküzdeni. A küzdelem, a harc tehát teljesen hiábavaló az Erő ellen, ugyanis a szakadatlan harc, az ellenállás révén csak mintegy „rövidre zárhatjuk” magunkat, mint az áram továbbvitelére illetve továbbárasztására többé már alkalmatlanná vált készülékek vagy villanyégők is „teszik”, melyek lényegében maguk is szerkezetek. Az égő tehát nem győzheti le a forrását, bármennyire is erőlködik azon célja elérése érdekében. Abba ugyanis egyedül csak maga pusztulhat bele, míg a forrás továbbra is változatlanul megmarad.

A vallások gyakorlati része éppen ezen előbbieket miatt még ma is egyre csak arra irányul, hogy ezt az emberek feletti hatalmat rítusok, ajándékok, áldozati felajánlások (melyek lehetnek akár beszédek, imák, de tárgyi dolgok is), esetleg viselkedésre vonatkozó fogadalmak révén a saját egyéni vagy közösségi kívánalmaiknak megfelelően befolyásolják.

A vallásos emberek tehát abban bíznak, hogy ha megteszik az előbbi, sajnos ma már többnyire csak maguk meghatározta „csereajánlataikat” avagy ellentételezéseiket, akkor a fölöttes hatalmak, vagy maga az azokat egyetlen egységbe összefogó és össze is foglaló legfőbb hatalom, lényegében tehát Isten és a legfőbb tudati hatalmai számukra kedvezően befolyásolják az általuk „uralt” erőket.

A Legfőbb Hatalom tehát az, mely minden olyan erőt, minden olyan lényegi tulajdonságot vagy képességet teljes mértékben ural, amelyekre viszont nem csak az embereknek, hanem a szintén a „Legfőbb” által létrehozott emberfeletti hatalmaknak (szellemi tudati

hatalmasságoknak) mind a közös, mind pedig az egyénileg is való létezésükhöz is elengedhetetlenül szükségük van. A Legfőbb Hatalom tehát minden létező erő fölött uralkodik, de egyben közösködik is velük, vagyis szétosztja ezen erőit a birtoklásukra érdemessé vált teremtményei között.

Ami azonban az ember számára ezt az Erővel egyazon legfőbb vagy mindenek feletti hatalmat egyben rejtélyessé is teszi az az, hogy ezt az Erőt az emberi tudatnak a jelen állapotában közvetlenül szinte egyáltalán nem, hanem csak „áttételeken” keresztül van módja érzékelni, megtapasztalni, majd vele az érzékszervei által szerzett ismereteinek megfelelő valamilyen szinten kapcsolatba lépni. Az erőnek az emberre való hatása azonban ezzel ellentétben nagyon is „kézzelfogható”, tehát akár még közvetlenül is megtapasztalható.

Ezeket a magas szintű erőket tehát, mivel már eleve megvannak, semmiképpen sem teremtheti meg maga az ember, hanem csak a mintájukra vagy a példájukra teremthet, még akár elvont erőket is, viszont azok az erők már nem minden esetben valósulhatnak igazán meg. Nem nyerhetnek tehát igaz valóságot még abban az esetben, illetve annak ellenére sem, hogy az emberekre ideiglenes jelleggel akár még bizonyos szintű hatást is kifejthetnek.

A már létező erők mintájára teremtett elvont erők befolyásolhatják például az egyént a gondolkodásában, illetve annak révén látszatra már a tetteiben is, de mindig csak azon szinten lehetnek képesek igazán hatni amelyeken „születtek”. Fennmaradásuk és hatóerejük pedig még azon a szinten is elsősorban mindig a beljük „átplántált” igazi azaz örök-állandóan létező erő mértékétől függ. Valamint attól, hogy azt az emberek folyamatosan vagy csak alkalmanként, valamint hosszabb vagy csak rövidebb ideig juttatják a részükre a magukéból, mely fölött, mint észre is vehetjük, maguk is szabadon rendelkeznek.

Ha tehát az ember egyáltalán nem használja az elvonatkoztatott erőket, azaz törli a létezésüket a tudatának még az emlékezetéből is, akkor azok az erők az ő számára többé már nem is léteznek, de még csak nem is létezhetnek. Az esetben ugyanis már egyáltalán nem hathatnak rá, nem vonhatnak el tőle erőket.

A pontosan ugyanezen előbbieken alapján, vagyis az elvi elvonatkoztatás révén keletkező vallásos képzetek az alapjai a mágiának is. Elsődleges célja ugyanis a mágiának is az, hogy az emberfeletti erőket az emberek egyéni illetve közösségi érdekeinek megfelelően befolyásolja, és ezzel növelje a tulajdon minél magasabb szintű létfenntartása és fennmaradása lehetőségét, valamint nem utolsósorban a mindenkori létezésének mind jobb minőségi szintjét is. Az igazság azonban az, hogy minden tudat minél nagyobb és minél tovább tartó létélvezetre vágyik, és ez természetes törekvése is az értelemmel már rendelkező tudatnak.

A helytelenül űzött (gyakorolt) mágia azonban mindezt a mindenben minél jobbságot a többi résztvevő rovására, kárára, illetve károkozás mellett kívánja elérni. Ezért van az, hogy csak ideiglenesen, feltételesen, és csak meghatározott helyen és ideig nyerhet teret az ezen alantas szándékú tevékenységének.

Ha ugyanis a helytelen mágia bárhol igazi teret és valóságot nyerhetne, akkor az ártalmát kifejthetné egyenesen magára az „Erőre” nézve is. Ez azonban eleve lehetetlen, mivel minden létező erőt, melyek tehát eredetileg mind tőle illetve belőle származnak, maga ez az Eredet vagy Eredeti Erő határoz is meg. (A modern fizika a Hozzá hasonló, maga előállította művi erőt, tehát nem is véletlenül nevezi „mageró”-nek.)

Az önmagukban létező az Erő által nem helyeselt lehetőségekkel, vagy lehetőségekkel is bíró erők számára azonban e Teremtő Erő rendkívüli korlátokat is szab, vagyis meghatározza őket, hogy azok egyenként vagy együttesen is, de még csak véletlenül se hathassanak egyenesen vissza Őrá, még az áttételeken keresztül hatva sem. Az ilyen erők lényegében tehát sem egyénileg, sem pedig közösen, a korlátozott képességeik miatt nem lehetnek képesek semmilyen szinten sem hatni rá, esetleg csak azon leszármazottaira, amelyek a többnyire csak káros tevékenységeik kifejtéséhez a saját erejük vagy energiáik nekik kölcsönözésével

lehetőséget adnak illetve csak nyújtanak rá. Ha tehát az erőinket nem helyesen használjuk fel, akkor inkább csak magunknak árthatunk velük, mintsem másoknak.

Még a legjobban megszervezett mágikus, de nem mágikus eljárással sem lehet az emberi akaratot a természetre, de főképpen nem lehet a természetfölötti erőkre kényszeríteni. Az utóbbi esetben ugyanis már olyan nagy mértékű hatalom (erő, energia) feszül szembe az emberi akaráttal, melyet az emberi akarat legfeljebb csak ideiglenesen akadályozni képes, de azt is csak komoly áldozatok meghozatala árán. Az áldozat a legtöbb esetben pedig az ember tulajdon életét, illetve élete fennmaradási idejének (életidejének) a megrövidülését jelenti. Rosszabb esetben pedig az életének hirtelen megszűnését eredményezi, illetve eredményezheti.

Mára azonban már sajnálatos módon még a tudomány is a „fekete” mágiát űzi, vagyis az is a helytelen mágiát gyakorolja. A tudomány ugyanis ma már az egységességétől illetve az egységességében maga is „szent” azaz tiszta, és éppen emiatt sérthetetlen szférát is elkezdte ostromolni. Egyre nagyobb mértékben kívánja azt a többnyire csak ártalom útján szerzett uralma alá vonni, vagyis a személyes tulajdonává tenni. A tudomány számára tehát semmi se szent, még a tiszta (szellemi) energia sem, ugyanis „ő” az egyéb dolgai mellett azt is elő kívánja állítani. Ráadásul akarja ezt tenni az anyagnak a „sötét semmiből” történő előállításával, tehát mintegy csak mellékesen. Isten azonban a kedvük szerint soha nem fog előállni, hanem csak akkor, amikor azt Ő, vagy Ő is úgy akarja!

A tudomány azért űz még mindig mágiát, mert mégma sem tesz mást, mint hogy megjátszik vagy eljátszik egy általa később megvalósítani kívánt földi, és sajnos ma már egyre több kozmikus eseményt is. Célja tehát kétségkívül mágikus, viszont nem valamennyi célja titkos, mint az egyes személyek megbízásából végzett mágikus cselekedetek legtöbbje.

Lényegében a mágia mondható a természettudomány ösének is, de a tudomány önmagában akár még vallásként, vallásos képzetekként is felfogható. A tudomány ugyanis szintén egyebet sem tesz, mint hogy a személyes megfigyeléseit általánosítja, és ezeket a lejegyzett meghatározásait, avagy lerögzített sajátos nézeteit többnyire tévedhetetlennek minősíti. Emiatt pedig már nyíltan is vallja őket, illetve mindenki elé kiállva is vállalja azokat, vagyis mintegy személyes felelősséget érez értük illetve irányukban.

A tudomány azt vallja tehát, hogy amit ő a természeti dolgokról, erőkről, energiákról, illetve azok törvényszerűségeiről mond, azok mind igazak, míg minden övétől más nézet, lejegyzés, eljárás és felfogás csakis téves megfigyeléseken, illetve egyszerűen csak tévhitelen, tévedéseken alapulhat. A tudomány által használatos „törvényszerűség” fogalma azonban inkább csak azt foglalja magában, hogy az a bizonyos megfigyelt valami igazából még nem szilárd, nem egy időtlenül is állandó törvény, hanem csak olyanszerű mint egy igazi, azaz egymagában és időtlenül is igaz törvény.

A tudomány ezzel a sajátos hozzáállásával viszont egyre csak azt bizonyítgatja, hogy a vallással és a mágiával egyezően maga is arra törekszik, hogy az egyéni életbiztonság vagy létbiztonság, az önfenntartás állandó megtartása, a jó, folyamatos és egyre csak fejlődő életvitel érdekében a természeti erőkből, az emberekét meghaladó erőforrások avagy „energiaforrások” valamennyijéből magának megnyert részeket az emberiség egyéni tagjainak vagy kisebb-nagyobb csoportjainak szolgálatába állítson, tehát a külső természetet elsősorban ezen célokból az irányítása, vagyis lényegében részlegesen az uralma alá vonja. Minderre az ezen erők egészéből való igénybevételre a tudománynak azonban mindig csak a mindenkor önállóan megszerzett, vagy pedig más „területekről” illetve forrásokból jövő segítséggel szerzett képessége szerinti mértékben van meg a lehetősége.

A tudomány tehát lényegében maga is vallásos vagy mágikus szertartásokat végez, ugyanis méretarányos „makettek” ugyanúgy eljuttatja például a Marsra-szállás megvalósulását, vagy akár egy föld felé közelítő meteor szétrobbantását, mint ahogyan

egykoron a kőkorszaki vadászok is eljátszották azt, hogy mely területen, és a testének melyik részén is fognak végzetet okozó sebet ejteni az általuk elejteni kívánt állaton.

Tagadhatatlan tehát, hogy a nagy tudományú „magiszterek” számára is a kicsiny makettjaikkal végzett „kísérleteik”, azaz a tárgyilag is megvalósított fantáziálgatásaik biztosítják előre a későbbi sikereiket, és nekik is éppen emiatt növekedik meg a kitartásuk és a türelmük a maguk elé tűzött feladat valóságos végrehajtásának megvalósulása érdekében. Kétségtelen tehát az is, hogy az elérni kívánt cél érdekében e két előbbi tulajdonság helyes alkalmazására még a tudósoknak is mindenképpen szükségük van. Ha tehát nem uralnák e képességeiket, akkor nem is létezhetnének a „sikereik”.

Nos, a valláson keresztüli „Isten megismeréshez” is többek között ugyanezen tulajdonságokra van szükségünk, vagy akár magához a vallások mibenlétének valós ismereteihez, de minden számunkra (mint tudatos értelemmel is rendelkező emberek számára) fontos egyéb más szellemi ismeretek megszerzéséhez is.

A rendkívüli tisztaságánál fogva láthatatlan Isteni Erő azaz Isten megismerésénél tehát kezdetben ugyanúgy a „magunkévá kell tennünk” Isten fogalmát, mint ahogyan egykoron az elejteni szándékozott állat fogalmát tették legelőször is a magukévá az emberek, vagy teszik a megvalósítani szándékozott cselekmény fogalmi változatával a tudósok.

Nekünk nem tudós embereknek, vagy még egyszerűbben, és már az erő fogalmával is megnevezve: „munkaerőknek” (valójában azonban Istent szolgáló erőknek), legelőször is el kell tehát csak hinnünk, vagyis szilárd meggyőződéssel kell arra gondolnunk, hogy sikerül e jelen nézőpontunkból is megismernünk Istent, és meglátjuk sikerülni is fog. Éppen úgy tehát, mint ahogyan a tudósoknak is többnyire sikerül megvalósítaniuk azt a tárgyi dolgot vagy cselekményt, amit előtte már elvileg elképzelték. Mint meg is figyelhető, ehhez a tudósok elsősorban a testüket, szemeiket, a kezeiket, és egyéb testrészeiket, valamint a már általuk illetve velük alkotta gépi vagy művi szerkezeteiket, és legalább ugyanilyen fontossággal a már meglévő értelmüket használják fel.

Nos, mi egyszerű emberi tudatok is éppen hogy a testünkkel, a testünkön mintegy keresztüljőve, úgy, hogy közben azt magával (a lényegi értelmével) áthatja, valósíthatjuk meg e fizikai szférában is Istent, vagyis tehetjük minden fizikai test, minden testtudat és szellemi tudat együttese, és a megnövekedett értelmünk révén pedig már minden tisztán csak szellemi tudat illetve szellem számára egyaránt láthatóvá. (Jézus is ezt tette. Miért nem követhetnénk inkább Őt, mintsem a bennünket leginkább csak félrevezető tudósainkat?)

Istennek az e módon való megjelenítése a többi ember számára ugyanis már éppen olyan bizonyító erejűnek kellene lennie, mint ahogyan a tudósok gyakorlati megvalósításai is bizonyítékok a kezdetben csak gondolatokként illetve fogalmakként létező dolgaiknak, vagy azon eszmei cselekedeteiknek, melyek az elvi illetve gyakorlati (tárgyi) megvalósítási lehetőségüket már eleve magukban hordozzák.

Sajnos Jézus korában a megfogható testben a szellemnél egyenlőre még jobban hívő emberek számára még nem volt elegendő erejű bizonyíték Jézusnak a maga testén keresztül történő Isten-megvalósítása, vagyis Isten emberi arányú szellemi képének valós megnyilvánítása. Azok az akkor élő emberek, és sajnos még a ma élő emberek is, többségükben ugyanis nem is a testet, mint testi formát, hanem magát a kézzel is megfogható mivoltot sokkal fontosabbnak tartották a legfinomabb minőségű szellemi mivoltnál.

A mai tudósoknak is az a hibájuk, hogy ugyan a szellemiségüktől illetve a szellemiségükkel eredeztetik az összes fizikai megvalósításukat, viszont az anyagi végeredményt mégis fontosabbnak tartják a vele ellentétben befejezhetetlen eredményt biztosító szelleminél. Pedig maguk is nagyon jól látják is, hogy a durvább minőségű, ráadásul múlandó fizikai megvalósulás csak követheti és soha nem előzheti meg, a tehát mindig csak elsődleges, a mindig csak elsődleges lehetőségű szellemi megvalósulást. Ha tehát valamilyen szintű szellemi megvalósulás nem jön létre, akkor egyáltalán nem is létezik fizikai

megvalósulás, még tehát csak elvi szintű se. Ilyenkor ugyanis még csak lehetőségként sem nyilvánulhat meg egy „dolog” vagy „munka”, mivel a tiszta szellemi áram(lat) ez esetben nem hozza működésbe a fizikai agyat, a gondolkodásunk „eszközét” vagy szerkezetét. Azt az eszközt tehát, mely aztán tesz avagy tehet róla, hogy az a bizonyos kezdetben csak szellemileg létrejött dolog az elvi szintet követően már fizikailag is megvalósulhasson, vagyis napvilágra is jöhessen. Helyesebben kifejezve, hogy itt a fizikai térben is „megszülethessen”.

Ha mindeddig igazán még nem vettük volna észre, akkor most már világossá kell hogy váljon számunkra az is, hogy ugyanezen az elven vagy módszerrel születik meg az általunk mint szellemi tudatok által használt fizikai testünk is, csak annak létrejötte érdekében többnyire kettő szellemi akarat előzetes egyesülésére van szükség. A „rítus” azonban itt is ugyanaz, mint a kőkori vadászok esetében. Itt a különbség csak annyi, hogy nem elveszejtésről, hanem egyenesen teremtésről, egy teljesen új testi egyed létrehozásáról van szó. Mi magunkat okosnak valló és tartó emberek ezt a lényegében tehát szintén mágikus gyakorlatot „gyermektervezésnek” neveztük el, de attól az még egyáltalán nem lett más, mint ami valójában volt. Ez tehát nem más, mint az eredeti „mágia”. A gyermektervezés így tehát csak egy általunk finomabb minőségűnek tartott kifejezése annak, amit egykoron az ilyen jellegű mágikus cselekedet jelentett. Ezen elnevezésbéli változás csupán csak a folyton fejlődő intelligenciánknak köszönhető, a lényeg azonban ennek ellenére is mindig ugyanaz marad. A „lényeg” ugyanis mindenben az, ami egyedül és igazán állandó. A „lényeg” pedig Isten a Legmagasztosabb Értelem, a minden értelmi és értelmi származású erő egyedüli birtoklója, aki használatra ad ki ezen együttes erőinek a túlcsoportulásából a magából ugyanezen erői révén származtatott teremtményeinek.

Nos, ezeket a dolgokat kellene nekünk inkább megtanulnunk, és állandóan az eszünkben tartanunk, mintsem a tárgyi tudománynak az egyre csak gyarapodó írásos, képi és hangis „rögzítéseit”, melyek mellé a tudósok csak leragasztják, hozzátapasztják, avagy mintegy lecövekelik a szellemiségünket, és nem hagyják azt szabadon szárnyalni, pedig az az igaz valójában ahhoz szokott. A szellemnek, de a szellemi tudatnak (léleknek) is, ugyanis az az alapvető tulajdonsága vagy képessége, hogy tud avagy képes időtlenül, teretlenség, sőt test nélkül is szárnyalni. A teljes igazság tehát az, hogy az általunk külön-külön is megvalósított tér és idő itteni korlátai között most csak mintegy „mellékesen” képes erre a mutatványra.

Mindenesetre azt azonban most már nyugodtan kijelenthetjük, hogy a vallások a nagyobb részükben egészen a mai időkig még nagyon kevés emberi tudatnak adták vissza az ehhez az egykoron már teljesen szabadnak megszokott szálldosásához szükséges „szárnyait”.

A jelenlegi helyzet úgy néz ki, hogy a hitet a vallástól elválasztó vallások vezetői a titkokat továbbra is csak maguknak megtartva, inkább csak egyre jobban visszavágni igyekeznek, még a szálldosást már próbálgató vagy újra próbálgató egyéni tudatoknak az általuk szinte már a kezdetüktől fogva fokozatosan is megtépdesett szárnyait is. (Mindig tisztelet azonban a kivételnek!)

Helyes hit, helyes szellemi tudás nélkül pedig hosszútávon nem létezhet, nem maradhat fenn vallás, de a nyílt hitre vonatkoztatva mindez talán fordítva is ugyanúgy igaz. A hitnek a vallástól való egykori szétválasztása tehát esztelenség volt a részünkről, ugyanis eredetileg ez a kettő is csak egy lehet, mivel mindkettőnek egy a lényege. Ezt a lényeget pedig ma már szinte teljesen mindegy, hogy minek nevezzük, ha helyesen fogjuk fel, és tudjuk róla, hogy ez az a Lényeg, amely már eleve „van”. Mindez ugyanis már bizonyossággal egyértelművé teszi, hogy minden, ami Ő utána, Ő belőle, és Ő általa lett, az mind mindenben egyedül csak követheti Őt.

Vélhetőleg így már megérthető az Értelem azaz az Igaz Isten mindenbeni elsődlegessége, valamint a végtelen és örök igazsága is.

Az emberi öntudat ha az „eszével” nem is tud róla, akkor is állandó kapcsolatban van az Istenével. Az ember tehát tudatosan ugyan nem tudván róla, de soha nem maga, és főleg nem

egymaga „jár” (mozog vagyis él), hanem mindig együtt az Istennel. Ez a „járás”, mivel az Isten a jelen anyag-, és föld-centrikus nézőpontunkból fakadóan láthatatlan számunkra, olyannak tűnik, mintha az ember folyton a tulajdon bírása vagy kormányzója előtt járna. Úgy tűnik, vagy inkább úgy látszik, mintha az ember Őt szinte mindenben megelőzhetné, holott igaz valójában az igazi valóságban az igaz ember mindenben csak követheti Őt, mint a Teremtőjét, a teremtő példaképét, akitől a teremtés „tudományát” a megfigyelés és megértés révén eltanulhatja. A Bibliában világosan (egyértelműen) le van írva, hogy az ember mint test ugyan maga jár, de a „lépéseit”, vagyis a „tudati mozgásait”, melyek végül is a fizikai lépéseit is eredményezhetik (kiválthatják), azokat mindig a mindenható Isten, avagy a mindenre, ami van, arra mind hatni képes, és éppen ezért mindenható Erő irányítja. Még tehát akkor is, ha a tudatos tudat, a külvilági ego, minderről semmit sem tud. A tárgyi ego azonban ezzel a viselkedésével a belvilágot minősíti „halottnak”, vagyis nem létezőnek, holott ő az, aki igazán halottnak mondható, ugyanis ezzel a helytelen nézetével saját maga ítéli magát halálra. Ezzel a nézetével a „külsős” ego tehát csak a halállal azonosulhat nem pedig az Erővel, azaz örök Istennel, az örök Élettel. Az előbbit valló ember tehát valóban meg fog halni.

Még ha egyenlőre nehéz is elhinni, az Erő tehát akkor is velünk van, velünk jár, egyenlőre azonban még csak a láthatatlan életerő „képében”, és ezen életerő nélkül, nyugodtan beismerhetjük, hogy a számunkra legfontosabb „én-vagyóságunk”, de még a vele tévesen azonosított testünk se létezhetne.

Istent a legmagasztosabb Értelmet tehát nekünk emberi tudatoknak, akik ha magukat jelenleg a szintén csak az Értelemtől eredeztethető fizikai testük által nyilvánítják is meg, akkor is egyedül csak követnünk lehet. Előtte, Neki mintegy hátat fordítva, ráadásul huzamosabb ideig teljességgel lehetetlen járnunk, ezt végre már be kellene látnunk, ugyanis bármennyire erőlködünk, nélküle nem hogy semmire, de még „semmire se” fogunk jutni. Aki azonban mindezt nem hiszi, az az ezen kívánalmának megfelelően Isten kegyelméből talán még a semmire se jutást is megláthatja, az viszont már valóban maga lesz a hamisíthatatlan pokol a számára. Ez pedig olyan biztos, mint amilyen biztosnak mi most a halált érezzük. Érzelem, még inkább azonban a részünkről neki adott értelem nélkül azonban nincsen, nem létezik a halál sem. Az igazság tehát az, hogy egyedül csak Isten van, és lehet örökkön örökké igaz! Ez az Isten pedig mind a tiszta létezéssel, mind pedig az étellel egyazon!

Ha esetleg még mindig nem vettük volna észre, a romlottság (mint ahogyan a halál is) egyszerűen csak a kívánása által van a „teljesség világában”, főképpen azonban annak csak egy kisebb, de közepesen jelentős részében, az „evilágban” jelen. A tudat az örök kíváncsisága folytán ugyanis ezt is (azt is) meg akarta tapasztalni. Úgy néz ki, hogy ez mára már nagyon is sikerült neki, azaz nekünk! Lehet, hogy a többségünknek már a „vesztére”, mivel sok egyéni tudat részlegesen már azonosult is vele? Mi lesz azonban akkor, ha a teljességükkel is hasonulnak, és annak révén pedig már egyenesen is egyek lesznek vele? Vajon Isten hagyja-e ezt, és ha igen, akkor meddig? Remélhetőleg csak nagyon rövid ideig!

SZELLEMI IZRÁEL, SZELLEMI ISMÁEL

Isten Ábrám teremtménye nevét az emberekkel kötendő szövetsége előjeléül Ábrahámra „keresztelte” át, feleségének Szárainak a nevét pedig már Ábrahámmal nevezte azaz már csak úgy kereszteltette át Sárára. Az Ábrahám név jelentése azonban nagyon is sokat sejtető, ugyanis a név „halálozást” illetve „elhalasztást” jelent.

Az Ábrahámától, közvetlenül azonban Ábrahám fiától Izsáktól származó Jákobból szintén az Isten általi átkeresztelés révén lett Izráel. Az Istennel tusakodó Izráel azt a neve által még ma is élő testvért jelképezi, akiben a tisztán szellemi, azaz egyenesen az Istentől származó, és ezért „egyenes ágú” (jelentősebb leágazás nélküli) származás legvégén földi emberi alakban is megnyilvánuló nemzetség egy személybe koncentráltan jelenik meg.

Ismael pedig szintén a nevének keresztül még ma is élő azon testvért szimbolizálja, akiben a felerészt szellemi, felerészt pedig már fizikai emberi eredetű, az övével együttesen eredetileg tehát hét nemzetség jut kifejezésre. Még tehát annak ellenére is, hogy az írások Ismáelnek tizenkét létező nemzetségéről beszélnek. Az isteni eredet ugyanis a test vonatkozásában igazán csak az első hét utódra, azaz mindig csak „hetedízíglén” vonatkoztatható. A tizennégy nemzetség helyett azonban azért beszélünk mindig hat-hat illetve tizenkettő-tizenkettő nemzetségről, mivel a nemzetségekbe a legtöbbször magukat az eredeztetőket nem számoljuk bele.

Az igazán nem fél-rész, hanem csak „féle”-rész származást pedig az szimbolizálja, hogy Ismáel nem Szárai, Ábrám első felesége szülte, hanem Szárainak az Egyiptomból származó szolgálóleánya. A két testvér eredetileg tehát ugyanazon „magból” született, így az eredetet igazoló származásuk is egy, viszont Ismáel Szárainak nem az egyenesen az Istenhez, hanem a szolgálólányához Hágárhoz intézett kérésére, azaz már csak közvetett kérésre illetve „közreműködésre” is született meg. Tulajdonképpen azonban Isten akarta, hogy ez így legyen, ugyanis mindez a két testvérek egymással való örök megbékítése érdekében megalkotott eredeti tervében így szerepelt. A terv azonban az emberek makacs önzése miatt később már több esetben is módosításra szorult. Az emberek ugyanis eddig még soha nem tartották be a megkötött szövetségüket Istennel, de ugyanúgy az emberekkel szemben sem.

Az előállott jelen helyzet az, hogy az eredetileg tehát tizennégy nemzetség földön maradt tizenkét tagja közül már csak tíz rendelkezik jelentősebb hatalommal, viszont kettő lényegében már „fent” a szellemi világban tartózkodik. Az igazság pedig az, hogy a kettő közül az egyik, a leszármazottain keresztül a földön fizikai alakban még akár huzamosabb ideig is megjelenülhet a nemzetség „odafönt” vitatkozik a másikkal. Az itt testben nem megnyilvánuló „vádoló” (az Isten hatalma ellen lázadó szellemteremtés), „idelent” pedig egyenesen már veszett kutyák vagy vadállatok módjára marakodik a leszármazottai révén az egykori földi központi székhelyét és „székét” szimbolizáló Tírus, illetve Jézus megölése óta belőle lett Jeruzsálem fölött. Lényegében azonban az ott egymáshoz még szorosan kötődő három földrész szimbolizálta egész föld feletti uralom fölött. A tengerparti székhely Jézus óta tehát már a szárazföldre tevődött át. (Mindez azonban nem csak a rejtélyes „Tírus”, hanem más nagyobb hasonló kikötővárosok esetében is így történt, legalábbis a térségben.)

Jeruzsálem érdekességét a tehát központi helye és szerepe adja, ahol is a megfeszített Jézus ráfektetett holttestét tartó, Isten oltáraként tisztelt és őrzött kötömbbel maga a Sátán van a föld mélyébe szimbolikusan belezárva. Több mint valószínű azonban, hogy a Jézus halálakor földrengés óta talán még valóságosan is ott van, azaz oda tevődött át az a térbeli koordinátpont, melyen keresztüljőve a negatív szellemiség emberi alakban is megjelenülhet, ha Isten erre lehetőséget ad neki.

Jeruzsálem tehát egyben maga az „isteni hármasság” szimbóluma is, ugyanis Palesztina illetve Jeruzsálem ténylegesen is a központja a három még egybefüggő fő világrésznek, vagyis Afrika, Ázsia, és Európa még egyetlen közös földterületen lévő egységének. A „föld

tengereiből” feljövő bibliai „vadállat” így tehát akár még a két fő tengeri szigeti hatalomból, Amerikából és Angliából közösen is válhat. Ez az „állat” ez esetben már nem is a „dánieli medvéhez” lesz hasonlatos, hanem már egy két lábra állt emberi vadállathoz, mely a fogai közé akarja majd kaparintani a három földrész szimbolizálta egész világot, mint számára csak három jelentéktelen, többnyire már csak eledelül felhasználható, még tehát valamelyest húsos oldalbordát. Ha azonban ez az „eledel” elfogy, akkor vajon mit fog majd tenni illetve enni ez a vadállat? Sajnos a körvonalaiiban már erre is tudjuk a helyes választ. Az „ehető” vagy fogyasztható nyersanyagokért ugyanis bizonyosan neki fog támadni az ugyan a magával együtt képezte Kozmoszon belül is a tulajdon közvetlen kozmikus környezetének. Az erre a szintén „hódításra” és „leigázásra”, és nem pedig a vele való békés együttműködésre irányuló első lépéseket ez a minden tárgyat bezabálni, magába építeni akaró hatalom már meg is tette, sőt az evéséből származó „salakanyagokat”, a többé már nem használható anyagokat a jó szokásához híven már szanaszét is szórta az űrben, a tulajdon közvetlen környezetében!

Ha most már jó megfigyelőkké váltunk, akkor azt is megfigyelhetjük, hogy a „szuezi csatorna” létesítésével ugyan csak szimbolikus értelemben is, de a három földrészből az egyik, egy „fej” vagy „szárny” már képletesen le van vágva, azonban ezzel a csak felszíni vízzel elválasztott földrész teljességgel még nem különült el a hármasságtól. A területi egység tehát még nagyon is fennáll.

Visszatérve a földi nemzetségekhez, nyugodtan tudomásul vehetjük, hogy eredetileg ez az előbb ismertetett kétszer hét nemzetség tette ki a földön az első tizennégy nemzetséget. E tizennégyből tehát két nemzetség (melyeket mi „lemúriaiknak” illetve „atlantisziaknak” ismerünk) valószínűleg már elérte a szellemi fejlődésének azt a szintjét, hogy már képes lett halál nélküli folyamatos tovább létezéssel is elhagyni a földet. Ez az jelenti, hogy a földön folytatott szellemi alapú és irányultságú fejlődésüknek, de vele együtt az azt most már csak mintegy végtelen farokként maga után vonva létező ugyanezen szellemi alapú, viszont elsősorban fizikai irányultságú szellemi fejlődésüknek is olyan fokára jutottak el, hogy általa már a fizikai test korlátai nélkül is képesek lettek létezni. Isten akaratával egyezően akár tehát még örökre is létezhetnek az így elért állapotukban, amennyiben maradéktalanul betartják az isteni rendet. Ezeknek egy részük azonban csak a fizikai világegyetemen belül, és pedig csak Isten által engedélyezetten rendelkezhet a földiekénél magasabb rendű, „önerőből” eddig elért képességével.

Ezen szellemi, illetve már nagyobb részükben szelleminek mondható erők közül az egyiknek, mégpedig az eredeti, az egyenesen Istentől leszármaztatott nemzetségnek tagjai azonban már nem csak a fizikai szférában, hanem szabad ki-bejárással a tiszta szellemi szférában is képesek, és ugyanakkor jogosak is lettek létezni. Ők tehát többnyire már csak onnan, de rövid ideig tartó fizikailag is látható megnyilvánulási lehetőséggel magából a fizikai szférából is segíthetik a leginkább az önakaratukból, illetve a másikkal rábeszélő illetve rákényszerítő hatására itt „rekedteket”. Ők tehát akár a mi „örzőangyalainknak” is mondhatók.

A jelenleg itt a földön élő ilyen „rábeszélő”, vagy magukat a másikkal erőszakosan rákényszerítő, a másikat így mintegy „megerőszakoló” egyedeknek azonban többnyire már nem is velük egyenrangú társakra, hanem őket mint elnyomókat kiszolgáló szolgákra, azaz alattvalókra van szükségük. Őket ugyanis az Isten által alájuk helyezett állatok, növények és ásványok már nem elégítik ki. A jelen téves érzékelésű(n)k szerint Ők azok a szimbolikus ismaeliták, akik az őket egykoron ért sérelem miatt, most a szintén csak szimbolikus értendő izraelitákat akarják szolgálóikká tenni. Azt azonban figyelmen kívül hagyták, és valószínűleg hagyjuk mi magunk jelen résztvevők is, hogy Jézus óta a szerepek valójában felcserélődtek, mint ahogyan a teljességgel már nem is létező Tírusból lett Jeruzsálem is erre a szerepcserére utal. (Most azonban gondoljunk akár csak a híres „pálfordulásra” is, mikor is a zsidó keresztényüldöző Saulból hirtelen maga is üldözött keresztény lett.) Azok tehát akik

magukat ismaelitáknak hiszik, azok most valójában (szellemileg) izraeliták, azaz a szolgaságból szabadultak. Így azonban pontosan maguk ellen harcolnak, mint ahogyan a magukat hazájukból elűzött izraelitáknak tartók is ugyanazt teszik. Mindegyikük esetében ugyanis, de példájukra sajnos minden más esetben is, a vér szerinti testvérek harcolnak egymás ellen. Más harc azonban nem is létezhet, mivel mindannyian testvérek vagyunk, mivel a „vér” révén egylényegűek vagyunk egymással, és hála Istennek, hogy a mindennél fontosabb szellemi értelem révén pedig már magával Istennel is.

Jézus, illetve Jézus is már egy ilyen előbb ismertetett tiszta szellemi világból indított, Ő maga az örök létezésre már jogosságot is nyert, rajtunk itt rekedt embereken segíteni jött „segítő” isteni elemként fogható fel. Az isteni küldetésénél fogva azonban már olyan szellemi hatalmasságnak is, akinek a még ma is folyamatban levő, Istennel szorosán együttműködő tevékenységével az a célja, hogy mindannyian (és ebbe beleértve a most még „rosszakat” is, ugyanis alapjában véve mindnyájan testvérek vagyunk) egyaránt, viszont minden nem lényegi azaz nem Isteni eredetű egyén kivételével, kivétel nélkül eljuthassunk az örök élet csodálatosan tiszta birodalmába. Vissza tehát a semmivel, semmi tisztátalannal nem szennyezett, és ezért tisztán és igazán szellemi életbe, avagy tehát a szeplőtelenisége miatt örök boldogságú létbe, a Szent azaz tiszta Létezésbe!

Fejezzük tehát végre már be, ne gyilkoljuk továbbra is egymást, hiszen mindannyian testvérek vagyunk! Így élvén (?) pedig, majd meg is fogjuk látni, hogy egyáltalán nem az öröklétbe jutunk, hanem előbb-utóbb a nagy semmibe „veszünk”!

VÉGÍTÉLET VAGY CSAK VÉGSŐ ÍTÉLET ?

Első hallásra bármennyire is hihetetlennek tűnik, maga az Isten beszéde fogja az „Ige”-ként talán jobban ismert beszédét vagy szavát kárhóztatót megítélni az „utolsó napon”.

Amely ember a szavaival illetve a tetteivel megveti Jézust, az az evilágban is fennmaradt beszéde és krisztusi neve által magát Krisztus Jézust is megveti, aki viszont már közvetlenül magán keresztül jelenítette meg az Igaz Istent. Az ilyen ember tehát a tulajdon hangos szava vagy beszéde mint tette által kárhóztatja az evilágban Krisztusban megjelenült Istent. E síkon ugyanis a szólásbéli megnyilvánulás is már tettelegességnek minősül, azonban mi emberek tényleges tettelegességet is elkövettünk Krisztus Jézuson keresztül Isten ellen. Istent kárhóztatni pedig azért, hogy mi emberek Őt megkínóztuk és megöltük, az egyszerűen már abszurdum, lássuk végre már be, és mihamarább kérjünk Tőle mindannyian egy szívvel, mégpedig esedezve bocsánatot!

A kárhóztatás igaz valójában az, amikor egy konkrét kár, vagy pedig minden kár és ártalom okozásáért magunk helyett egy bizonyos valaki mást hibáztatunk, valamint a magunk megvalósította kár miatti, de a károkozással járó minden egyéb más felelősséget is másra hárítjuk át, és emiatt egy bizonyos vagy pedig egy ismeretlen másik illetőt elmarasztalunk, azaz magunk helyett őt megvetve magunk mögé utasítjuk.

Isten egyenes úton hozzánk érkező beszédei az igaz következőket jelenítik meg a számunkra, csak mi öntelt emberek még ma sem akarunk hinni azok nem csak lehetőségességgént létezhető, hanem vele egyben ténylegesen is elkövetkező vagy bekövetkező mivoltuknak. Pedig egyedül csak azok az igaz kijelentések, nem pedig a magunk indíttatásával „gyártott” (és esetenként meg is valósított) elképzelések, a legtöbbször azonban csak képzelgéseink a jövővel illetve az eljövendő cselekedeteinkkel, vagy a velünk majd megtörténő eseményekkel kapcsolatban.

Az igazság az, hogy ezzel az önző szemléletmóddal mi emberek a bűnt, az igazságot, az ítéletet, de sajnos még Istent is félreértelmezzük, vagyis másoknak hisszük és tulajdonítjuk is az ezen „dolgokat”, de Istennek még csak a fogalmát is, mint azok az igaz valójukban vannak. „Másnak” tulajdonítjuk tehát még azt is, ahogyan Isten egymaga az igaz valójában a fogalmi formájában is van. Tesszük pedig mindezt ahelyett, hogy a szent írásokban olvasottak, mint látottak, és a Jézustól hallottak és látottak alapján egyszerűen csak tudomásul vennénk, hogy van Isten, és egyedül Ő van „abszolút kész” azaz igaz és igazán örök állapotban. Ez az abszolút „kész” vagy „meglett” állapot azonban Nála nem hogy egy befejezett állapotra utal, mutat, és egyben végállapotot is jelent, vagy azt egyenesen már igazolja is, hanem éppen hogy Isten mindenkor befejezhetetlenségére, a soha nem befejezhetőségére, a lényegében tehát minden körülmények közötti örök-állandó fennmaradására. Egyedül Istennek nem lehet ugyanis „véget vetni”, akárhogy is szeretnék azt egyes emberek, illetve a magukat már korábban elkárhóztatott szellemi és tudati lények, mint egykoron még Isten teremtményei, vagy azok leszármazottai, azaz maguk is megátalkodott utódai.

Az ember azonban soha nem jogosult, de nem is hivatott eldönteni azt, hogy ki van már elkárhóztva, ki nincsen még, illetve ki nem is lesz soha elkárhóztott állapotban. Az ítélezés ugyanis nem az ember dolga, hanem egyedül az Isten joga.

Erkölcsei ítéletet tehát mindig csak Isten „hozhat”. Mi emberek legfeljebb is csak bíraskodhatunk az Istenhez képest, vagyis döntéseket hozhatunk a jelenlegi tudati hatalmunk azaz a tudásunk révén, melyet a vitás kérdések esetén alkalmazott mindenkor helyes értékítéletünk jelent.

Döntést hozhatunk tehát afelől, hogy az elkövetett tetteink egyetemlegesen jók-e, vagy pedig azok mind az egyénre, mind pedig a nagyközösségre nézve ártalmasak azaz rosszak voltak, melyeket valami helyes módon ki kell még javítanunk, vagyis jóvá kell őket tennünk.

A legnagyobb felelősségünk azonban a meghozott döntés végrehajtásában nyilvánul meg, ugyanis azt a legtöbbször már nem a döntéshozó, hanem az azt felállító mindenkori hatalom hajtja végre. Még az „önbíráskodás” esetében is ugyanez történik, azonban az önbíráskodók tévesen azt hiszik, hogy magukat is és a hatalmukat is önmaguk állították fel, illetve mindezeket pusztán csak az önerejükkel érték el.

Isten elsősorban tehát csak erkölcsi ítéleteket tesz, a hatalmi ítéleteivel többnyire nem él, azokat inkább ráhagyja a helyes igazságérzettel rendelkező teremtményeire. Isten jósága ugyanis végtelen, és ennél fogva pedig személyesen maga már nem is lehet képes a tudatot sértő, illetve esetenként le is romboló ítélet végrehajtásra. Ezért hagyja a hatalmi ítéleteit is a legtöbbször az Őt személyében, vagyis valamelyik személyes formájában képviselve megjelenítő értelmi illetve tudati hatalmasságaira, vagy egyszerűen csak a feladat végrehajtására alkalmas egyszerű teremtményeire, például a természeti lényekre.

Isten tehát a szellemi tudata illetve a szellemi tudati teremtményei révén képes itt a fizikai szférában is végrehajtani az ítéleteit, melyek tulajdonképpen mindig csak helyreigazító, esetleg „helyrerázó” jellegűek. Isten ítéletei igazán tehát soha nem megtorlók, soha nem bosszúállók, mint azt mi máris tévesen hiszünk az eddigi félrevezetésekkel és félreértésekkel adódó látszatnak köszönhetően.

Isten fölöttünk meghozott ítéletét rajtunk legelőször is a bennünket addig óvó-ölelően körülvevő közvetlen természetünk hajtja végre. Ez a „fajta” végrehajtás azonban a legtöbbször nem gyorsan történik, hanem egy lassú, hosszú időszakot felölelő folyamatnak mintegy a végeredménye lesz.

Isten ellen tehát lehet vétkezni, lehet ellene lázadni, ellene lázadást szítani, helyette mást imádni, az Őt mindenben megillető első helyét, vagy magunktól akár Őt magát is elvetni, de egyáltalán nem érdemes, mert ezek a ténykedéseink mind az élettartamunk fokozatos vagy rohamos csökkenését fogják itt a földön is eredményezni. Ezt az élet-idő lerövidítését elsősorban tehát a szintén isteni eredetű természet végzi el rajtunk, nem pedig személyesen maga Isten, mint ahogyan azt mi még mindig tévesen hisszük. Most hiába is mutatunk máris rá a titokzatos „sorsra”, akit vagy amit éppen amiatt alkottunk meg magunknak, hogy még az Isten helyett is legyen kit hibáztatnunk a bennünket ért, többnyire tehát magunk magunknak okozott kellemetlenségeinkért.

Isten a „legsúlyosabban” az életnek másoktól való elvétele, vagyis az értelmetlen ölés, a gyilkolás miatt ítél, és hajtja is végre a legtöbbször szintén súlyos, azaz fizikailag is végrehajtandó döntését, nem egy esetben magával a vétkezővel, vagy pedig a vétkező elszenvetődőbb jellegű közreműködésével. Igazából Isten azonban csak akkor „büntet” (valójában tehát „igazít helyre”) így, amikor már társadalmi méretűek a vétkek, vagyis ha a földi társadalom egésze vagy nagyobb része követ el közös vétket Vele, illetve az isteni teljességű társadalommal szemben. Isten viszont akkor is „büntet”, ha egyén követi el ugyanezt a vétket. Ugyanígy súlyos ítélet alá eső vétségnek számít azonban már az is, ha egyén, vagy egyének hatalmi csoportja követ el vétket az egész földi társadalommal, mint az isteni teljes társadalom egy részével szemben.

Isten előtt tehát mindig a vezetők, a „népek pásztorainak” bűnei, az ilyen emberek személyes öldöklései vagy gyilkoltatásai a legsúlyosabbak, ugyanis a vezetők a kezükbe adott korlátlan lehetőségüknél fogva leginkább képesek a nép fölött hatalmaskodni, de ugyanúgy kegyetlenkedni is.

Az első helyen Istennél azonban mégiscsak az Isten hatalma elleni vétkek és lázadások szerepelnek, mivel már abból következnek az Isten részét képező földi népet is súlyosan érinthető ártalmak. A hibát ezek a vezető emberek ott követik el, hogy magukat tévesen már isteneknek hiszik, és a hatalmukkal mindenki fölé, még a többi, hozzájuk hasonló „kisisten” fölé, de még a Mindenható Isten fölé is fölé akarnak kerekedni. Nos, a most szintén szorgos építés alatt álló újabb földi „bábeli torony” is éppen ezért fog majd rendre ledölni.

Az isteni eredetű harmónia velejét adó szépség, jóság és örömteli békesség ellen tehát még csak gondolatban sem szabadna lázadni, mert Isten ezt már csak az e legfontosabb területeken is fennálló szuverenitásának maradéktalan megőrzése végett sem tűrheti. Magát a lázadást azonban igaz valójában különben sem engedheti meg, még csak egyetlen pillanat erejéig sem, legfeljebb csak látszatra, de úgy is csak okító célzattal, illetve jelleggel is. A valós lázadás ugyanis minden esetben csak pusztításhoz illetve pusztuláshoz vezet, nem pedig az építő jellegű folyamatos előrehaladáshoz. Isten célja tehát az örök folytonosságú, mindenféle rombolástól, kártól és ártalomtól mentes építő jellegű előrehaladás, mely minden már létező, de még csak a lehetséges létezés szintjén fennálló területein is érvényesül.

Mára sajnos az emberi társadalom javarésze, de az félig-meddig még a „javarészevel” is el van már fordulva Istentől, de legalábbis többnyire mellőzi Istent. Ezért aztán az emberek nem az Isten számára is a legjobbakat választják meg a vezetőiknek, hanem többségükben a legrosszabbakat, akik az Isten népe számára jót ígérni ugyan tudnak, viszont az ezen ígéreteiket teljesíteni szinte már egyáltalán nem. Mivel ezek a vezetők elsősorban nem a nép, hanem a maguk érvényesülésére törekednek, lett ilyen a társadalom, mint amilyen az éppen most, ebben a jelen pillanatban is van. A mostani társadalom ugyanis a benne egyre jobban elterjedő igazságtalanságtól már inkább kaotikus, mintsem helyesen és igazságosan rendezett.

Isten uralma azonban mindenkor igazságos, és igazságot is fog szolgáltatni. Isten viszont az ítéletét soha nem hamarkodja el, mint mi önző emberek, és mi éppen ezért érezzük úgy, hogy a legtöbbször az igazságtalanság győzedelmeskedik fölöttünk. Isten ezt a győzelmet azonban csak látszatra engedi (mint ahogyan a halál győzelmét is), viszont mi gyarló és gyakorló emberek lévén hiszünk a látszatnak is, és ezért érint bennünket máris súlyosan az ellenünk elkövetett vélt igazságtalanság. Köztük tehát még a „borzasztó” halál is.

Isten olyan igazságos, hogy az egész emberi társadalom fölött meghozandó ítéletét a prófétákon keresztül nyíltan, nyilvánosan, és már előre is kihirdette. Ezt azonban Jézus, a főpróféta megölése óta többé már nem teszi meg, hanem magában a tévhitünk szerint már egyedül csak magunk alakította világban rejtette el. Lényegében azonban az ítéletet már mi magunk „kürtöljük” szét az igazán teljes világegyetem minden része felé, így természetesen magunk felé is, és mindezt sajnos a legtöbbször még csak észre sem vesszük. Az ítélet tulajdonképpen azért van így elrejtve, hogy egészen az utolsó pillanatig mi magunk is rájöhhessünk a magunk indíttatásával is végrehajtható helyes megoldásra, mellyel a különben ránk váró, Isten által talán már végérvényes lehetőséggel is ellátott „véget” még elkerülhetjük.

Egyénileg megigazulva Jézusnak köszönhetően valószínűleg már fennmaradhatunk, viszont fizikai emberiségként, de annak talán még a csak gyűjtőfogalmi szellemi formájában való fennmaradásunk is kétségessé válhat, ha továbbra is így folytatjuk az egymás gyilkolását, azaz a testvérgyilkosságot. Ha tehát a magunkra újból felvett vadállatiasságunkból idejében nem térünk észre, akkor Isten az emberiség fogalmat majd végleg ki fogja törölni még az emlékezetéből is, és akkor vele együtt nem hogy fizikai, de szellemi emberiség sem lesz többé. Esetleg tehát csak egyéni emberek lesznek, nem pedig emberiség lesz örök folyamatossággal.

Még azonban reménykedhetünk, mert Isten végtelenül türelmes, kegyelmes, és hála Neki irgalmas is. Ezt az utóbbi, számunkra most talán már a legfontosabb tulajdonságát a többi népeknek példaképeül választott zsidóságon keresztül Isten már számtalanszor bemutatta illetve érzékeltette velünk, de mindeddig még ezt sem vettük igazán észre. Pedig folyton csak rájuk hivatkozunk.

A Legfőbb Úr igazán soha nem ítél, ameddig nem érdemes, míg az „eset” vagy „félrelépés” „éretté” nem válik az ítéletre. Ezért látjuk úgy, hogy az életünkben nem mindig győz az igazság.

Az isteni ítélet valójában egy vagy több megfeddés útján történő mintegy felületi megtisztogatása a tudatnak avégett, hogy nehogy véletlenül az Isten részéről is elvetésre

kerüljön a Róla magát önkaratából már végérvényesen is leválasztani szándékozó teremtménye. Nos, az ilyen szándékú emberi tudatok átkozódnak mindig elsősorban az Isten ellen. Ők tiltakoznak tehát a legjobban a megtisztító lemosást jelképező vízzel való keresztelés ellen is. A megszentelt víz megérintésétől pedig egyenesen már irtóznak is.

Az isteni átkozás ezzel az emberi átkozódással szemben azonban nem egy már végrehajtott ítélet, hanem csak eltiltás az isteni javaktól. Az eltiltás ugyanis azt jelenti, hogy az isteni javakból, mint például amilyen kincs a Róla szóló tiszta értelmű tudás, jóval kevesebbet juttat Isten az ilyen negatív "beállítottságúvá" változott teremtményei részére. (Sőt, még továbbbi érdemtelenesség esetében még vissza is vonhat, és von is belőle.) Az áldás és átok így tehát nem is lehet egymással ellentétben, hiszen csak kiegészítik egymást ezek a fogalmak is. Az átok azaz a tiltás ugyanis éppen hogy érvényessé illetve érvényesebbé teszi, mintegy megerősíti csak az áldást. Hogyan is lehet akkor igazán ellentétes vele? Nem inkább csak az itteni látszatra ellentétesek egymással ezek a fogalmak is, mint ahogyan a többi hasonló egymással ellentétes fogalmak is, mint például akár csak a lent és fent fogalma is?

A tiltás valójában tehát nem szintén a jót, az egyetemes jót azaz Istent szolgálja? Nyugodtan megállapíthatjuk tehát, hogy a látszat itt a földön nem csak néha, hanem szinte mindig „csal”, mégpedig ha hisszük, ha nem, a mi javunkra! (A lényegi megjavulásunkra, ha esetleg még mindig nem értenék.)

Az eltiltás, az Isten segítő és gondviselő támogatásának a negatív beállítottságúvá vált emberektől való elvonása is tehát az egyetemes jót szolgálja. Azonban még az eltiltottnak is csak jó szolgálatot tesz, ugyanis ők is okulhatnak belőle még akkor is, ha esetleg végérvényesen is belepusztulnak ebbe az elvonásba. A legtöbbet viszont az életben maradottak tanulhatnak belőle, mert meglátják belőle, hogy hová vezet a már mérhetetlen engedetlenség, de egyszerűen a legkisebb engedetlenség is.

Az átok tehát egyáltalán nem ítélet, nem az ítéletnek egy látványos formája. Az átok azonban nem is büntetés, ugyanis ezek az eredetileg tehát isteni tiltások mint intő figyelmeztetések éppen hogy arra szolgálnak, hogy az elkövethető igazi bűnöket az emberekkel maguk mögé szoríttassák, illetve végleg elhessegessek, majd végérvényesen el is utasítsák maguktól. Istennek az átokkal tehát az volt az eredeti célja, hogy az emberek még csak gondolatban se próbálják meg elkövetni az általa nem javasolt cselekedeteket. Azokat elkövetve ugyanis mindig csak a földön elérhető élettartamukat, az életidejüket, illetve magát az életidőt rövidíthetik meg. Az Isten az „átkaival” tehát egyedül csak erre akarta felhívni az emberek figyelmét!

A tiltások vagy átkok valójában tehát csak szellemi tudati megszorogatások, melyek sem magukat a bűnöket, sem pedig a már bűnösöket nem szorongatják, hanem csak a lehetséges bünt elkövetők tudatát. Mégpedig előre, hogy még idejében térjenek észhez, és még csak meg se próbálják elkövetni a súlyos hibát, mert azoknak a tiltás mellé nyomatékként felsorolt fizikai következményei is lesznek.

Még ha az első hallásra hihetetlennek tűnik is, az akkor is úgy van, hogy az Isten ítéletét az emberek legtöbbször öntudatlanul maguk hajtják végre. Ezzel pedig már egyenesen igazolást nyer annak a kétségtelen ténye is, hogy az emberek lényegében maguk is ítélik meg illetve el magukat, csak mindezt már nem veszik észre. Isten tehát már csak jóváhagyja a végrehajtás lehetővé tétele által ezt az önítéletet. Isten ebbe az ítélezésbe csak akkor avatkozik bele, ha az valami különleges oknál fogva szükségessé válik. Valószínűleg azonban még az esetben sem maga ítélt, hanem valamelyik személyes képviselője révén, ugyanis Isten ítélete egyszerűen kibírhatatlan, elviselhetetlen. Még csak látszatra is. Tehát még csak ne is álmodjunk vagy álmodozunk róla, hogy Isten majd maga megítél bennünket, mert már az ítélettel együtt járó félelmet sem fogjuk tudni szörnyethalás nélkül kibírni, pedig akkor az igazi ítélet még hátra van! Ránk nézve sokkal jobb tehát, ha nem akarunk minden isteni „dolgot”, köztük tehát az isteni ítéletet, de a véget sem igazán megismerni. Legalábbis nem a

tulajdon magunkon keresztül, vagyis azt jobb lenne már „felülnézetből” szemlélnünk, hogy Isten az ítéletét majd hogyan is hajtja végre a Tőle elvetemült teremtményein, ha esetleg az valami oknál fogva mégiscsak szükségessé fog válni.

Isten az ítéletet, hála Neki, a mi esetünkben is „másra”, Krisztus Jézusra bízta, és talán azért is, hogy az ítéletét valamelyest mégiscsak megismerhessük. Főképpen azonban azért, hogy végleg és valamennyien még ne pusztuljunk el tőle. Isten tehát azzal, hogy majd nem személyesen ítél, Jézus Krisztusnak köszönhetően még egy esélyt ad a részünkre, hogy mi mint emberiség is örökre fennmaradhassunk. Ad tehát még egy esélyt, hogy helyrerázkódhasson a helytelen szemléletmódunkból fakadó helytelen, Istennek így tehát még nem igazán tetsző viselkedésünk.

A végső ítélet tehát, mivel az isteni fogalmak közül az isteni ítélet fogalmát is félreértettük, most még „csak” Krisztus Jézusé lesz, Isten azonban a „háttérben” bizonyosan jelen lesz. Erre pedig, akár mint Szókratész, mérget is vehetünk.

Most már talán érthető, hogy miért is bízta Isten az ítéletét a Fiára, Jézusra.

Az Isten Tiszta Tudatával teljes tökéletesen áthatott Fiú fog tehát az utolsó ítéleten keresztül ráhatni a fizikai világra, mely teremtésbe teljesen behatoló, és azt magával teljesen átható Szent Léleknek a forró lehellete egyesek számára az attól fogva már valóban mindent jelentő örök boldogságot fogja majd jelenteni, míg másoknak a totális véget, vagy az örök szenvedést, ha az utolsó pillanatban meg nem fordulnak, és valamennyi vétküket őszintén megbánva önszántukból vissza nem térnek Istenhez. Az utolsó ítélet során ugyanis mindenki elnyeri a „végső állapotú” méltó formáját és helyét, még tehát maga az egész mostani világ is. Ezt az ítéletet azonban valószínűleg már nem lehet elkerülni, mint a magunk hibásan vagyis Istent mellőzve meghozott földi ítéleteinket. Ezt az ítéletet ugyanis Krisztus Jézus Isten nevében hangosan is ki fogja majd mondani, mégpedig egyénileg hallhatóan is, és a ránk kiszabott ítélet onnantól fogva pedig már megmásíthatatlan lesz. Nyugodtan mondhatni tehát, hogy már örök időre. Az isteni „beszéd” akkor tehát már örök időre szól.

Az isteni ítélet az eddigi tévHITEINKKEL ellentétben lényegében tehát az Istennel és egymással való társas békességet helyreállítani szándékozó határozat „csupán”.

Ítélni Istennek annyi, mint valami elrontott „dolgot”, valamely megromlott személyiséget vagy személyiségeket (esetünkben lelkiségeket és testiségeket), vagy az ezek által végzett cselekedeteket törvényszerűen kiegyenlíteni a közös avagy egységes harmónia maradéktalan elérése érdekében. Az ítélni tehát elsősorban mindig csak a hibás személyiségeket segíti egészsé vagy újra egészsé, lényegében tehát éppé azaz teljes tökéletesen jóvá, illetve újra ugyanolyan jóvá tenni, mint amilyenek azok az eredeti állapotukban voltak.

Mínderre az akár a szó szoros értelmében is vehető isteni erővel történő „felhajtásra”, vagy tehát az egyenesen az Istentől jövő ítéletre azért van szükség, hogy az „Igazság kapuján” való jogos bemenetel mindenki számára egyaránt biztosítva legyen. Aki tehát az önmaga indíttatásából kívül akarná magát helyezni az Isteni Egységen, annak még ott kívül a „küszöb” előtt állva is lesz egy utolsó lehetősége, hogy megbánva a hibás tetteit, ledobván magáról a konok makacsságát, a küszöbön maga is átléphessen, mielőtt majd végleg bezárul a kapu. A szimbolikus „akol” egyetlen ajtaja tehát.

Az emberi ítélniessel pedig a legjobb mindig addig várni, ameddig maga az ítélni is ugyanabba a helyzetbe nem kerül, mint aki fölött éppen ítélni szándékozik, illetve elhamarkodottan ítélni is.

Erre az utolsó ítélniésre Istennek azonban azért is szüksége van, hogy a türelem és kegyelem törvénye mellet az irgalom törvénye is érvényesülhessen, vagyis hogy maga az isteni irgalom is valós törvényt, örök renddé már ne csak válhasson, hanem a kegyellemmel együtt majd váljon is!

Szívből kívánom, hogy mindazoknak legyen része bennük, akinek velem együtt szüksége van rájuk! De vajon nem az lehet a teljes igazság, hogy mára már mindannyian nem csak az isteni kegyelemre szorulunk rá, hanem rászorulunk már az Isten irgalmára is?

UTÓSZÓ

A világunkból sajnos még ma is csak az mutatkozik meg, hogy mi emberek igazán még mindig nem tanultunk meg azt, hogy a szónak igen nagy ereje van. A szó ugyanis mivel isteni az eredete, nem csak előidéző, hanem vele egyben teremtő erővel is bír.

Nekünk magunkkal már eltelt embereknek nagy hibánk, hogy még mindig nem akarjuk elhinni azt sem, hogy a világ teremtési csodáit is mind az isteni „Szó” vagy beszéd, azaz az „Ige” idézte elő, és valósította is meg.

Szeretünk beszélni, szeretünk beszélgetni, de igazán már nem vesszük észre, hogy az értelmes szellemi tudatunknak itt a földön már csak a művi eszköze a szó, melyben a tudat szüntelenül is az örömét lelheti, ha úgy akarja, ha azt jól, illetve csak jóra használja.

A legtöbbünk pedig már azt sem tudja, hogy a szavakat bizonyos sorrendiséggel, összpontosítva, igen intenzív vággyal, megfelelő nyomatékkal és helyes szándékkal, valamint a mindenkire nézve jó eredményességében való rendíthetetlen bizalommal ejtjük ki a szánon, akkor azoknak különösen is nagy értékük lehet. Ha ugyanis a vágy, a szándék vagy akarat, a helyességükről való szeretetteljes meggyőződés, és a megvalósulásba vetett rendíthetetlen hit megvan, akkor az ember, mint szellemi tudat avagy lélek, az ezen tulajdon értékeinek megfelelően, melyek egyben a lényegét teszik ki, sokkal gyorsabban lesz képes kifejtteni a hatását mind önmagára, mind pedig a teljes külső környezetére is. Az ember az ezen értékei révén tehát már biztonsággal eljuthat az önmaga helyes irányú megváltoztatására, onnan pedig Isteni segítséggel akár már a testi magának azonnali átváltoztatására is, de ugyanígy külső dolgok megvalósítására azaz tárgyi manifesztálására is.

Akárhogy is vesszük, a szó tehát a teremtés eszköze, és nekünk mindenképpen meg kellene tanulnunk vele helyesen bánnunk, mert különben nem lesz értelme azt tovább használnunk. Ha ugyanis a szavakat a jelenleg eluralkodni látszó formáikban használjuk, akkor azok inkább csak lealacsonyítani vagy lesüllyeszteni fognak bennünket, mintsem magasabb tudatszintekre felemelni.

A törtető emberi elme sajnos mára már szinte valamennyi szavunkat megváltoztatta, és sajnos még az egyértelmű, időtlen igazságokat tartalmazó kifejezéseknek is más illetve több értelmet adott, mint azoknak eredetileg volt.

A közvetlenül az Istentől jött szavakat, mint már kész állapotú kifejezéseket, azonban soha nem szabadna megváltoztatnunk, de még csak elferdítenünk, sőt félremagyaráznunk sem. Azokat mindig csak az eredeti formájukban szabadna megőriznünk, és azokat nemzedékről nemzedékre továbbadnunk. Isten ugyanis nem csak a Jézus előtti és a jézusi kor nyelvén, hanem mindenkor és minden kor nyelvén is szól hozzánk. Azért kell ezeket az újonnan jött szavakat is mindig csak hűen átadnunk, mert ezeknek a szent szavaknak a belső jelentései nem a racionális tudatot, hanem a nála jóval magasabb szintű, nem racionalitásra alapozott szellemi tudatot, az Isten-Tudatot jelenítik meg a számunkra. Sajnálatos módon azonban ezt a megjelenítést szinte egyáltalán nem, vagy nem igazán képes megragadni a földi logika, az anyag alapján gondolkodó elme, sajnos még a mai intelligenciaszintje mellett sem.

Tisztán szellemi tudatosság nélkül pedig nincsen igazi fejlődés, nincs igazi előbbrejutás. Ez esetben még tehát a tárgyi előrehaladottság is csak látszólagos lehet, ugyanis azt igazából nincsen is mihez viszonyítani, egyedül csak a saját magához.

A tisztán szellemi intelligencia nélkülözésével tehát már nem is csak megtorpanás, hanem előbb vagy utóbb visszafejlődés, esetleg elbukás, végül pedig már csak az önmegsemmisítés van a magát teljesen fizikainak valló ember számára. Ezeknek a múlandó dolgoknak tehát ez esetben már csak ideiglenes jelleggel van illetve lehet létjogosultsága, ameddig még lehet.

Mérhetetlen szégyen lenne azonban ránk értelmes emberekre nézve, ha a tisztán szellemi fejlődésünk helyett továbbra is a tárgyi dolgaink illetve a tárgyi tudásunk fejlesztését tartanánk fontosabbnak. A jelen világ azonban egyre csak azt mutatja felénk, hogy sajnos még

mindig ezen a helytelen úton járunk. Az előttünk levő példákból mit sem tanulván, mi magunk is ugyanazokba a hibákba esünk bele, mint amilyenekbe az előző civilizációk is sorra beleestek. Mint ahogyan ők is, mi is ugyanúgy átestünk tehát a „ló” másik oldalára, mert mi is egyre csak egy lovat, a tárgyi technika lovát akarjuk mindenáron megülni, szinte már minden tisztán szellemi igyekezetünkkel is. Mi azonban még a tulajdon történelmünk égbekiáltó hibáiból sem óhajtunk tanulni, pedig ha így folytatjuk, mi magunk is a vesztünkbe rohanunk, mint a bibliai disznócsorda.

Szinte semmit sem okulunk, egyre csak a technika szekerét toljuk előre, a tisztán szellemi irányultságú tudásunkat pedig ahelyett, hogy vele párhuzamosan fejlesztenénk, inkább már csak elfojtjuk, mert már olyannyira megrészegültünk az általunk gyártott külsőségek hamis csillogásától.

Az egyedül igaz és örök Isten helyett a Vele szemben mindenképpen múlandó mesterségesen előállított tárgyat illetve tárgyi formát választottuk tehát meg az új Istenünknek. Ez pedig előbb vagy utóbb, de már „szarvas” azaz kiütöző hibának fog minősülni Isten mindent látó szemében.

Ha tehát így folytatjuk, akkor joggal számíthatunk arra is, hogy ha Isten másképpen nem is, de éppen ennél a kiálló szarvunknál, a kezünkbe adott tárgyi hatalmunknál fogva fog majd bennünket megragadni és észre téríteni, hogy mindnyájan azért még ne vesszünk végleg el. A kezünkbe adott hatalom pedig elsősorban a szó, mely révén ha akarunk, akkor akár hatalmaskodhatunk is az embertársaink fölött, de ugyanannyira szerethetjük is őket általa. Viszont könyöröghetünk is vele Istenhez, hogy bocsássa meg az eddigi értelmetlen hatalmaskodásainkat, és kérhetjük, hogy minél hamarabb vegye vissza a kezébe a magunk kezébe önkényesen átvett uralmat. Ha azonban nem az utóbbit, hanem továbbra is az előbbit tesszük, vagyis ha továbbra is visszaélünk a hatalommal, akkor majd ne csodálkozzunk, ha egyszer hirtelen már csak azt vesszük észre, hogy a szó szoros értelmében megbolondultunk, hogy talán már nem is csak az értelmünket és a fizikai testünket, hanem ezen értékeinket megelőzően lassan már az eszünket is elvesztettük. Hogy mindez még csak véletlenül se így legyen, kellene tehát mindnyájunknak egyaránt visszafordulnunk Isten felé és a szellemi világa felé, mégpedig addig, ameddig még nem lesz későn!

Aki tehát még nem tette meg, az minél előbb tegye meg ezt a 180°-os fordulatot a viselkedésében, és meg fogja látni, hogy attól fogva Isten már vele szemben is mindig az adott szavának megfelelően fogja beteljesíteni minden ígéretét.

Az Isten a szavai által pedig többek között azt is megígérte nekünk, hogy ha őszintén és feltétel nélkül hiszünk Őbenne, és egyedül csak Őt követjük, akkor újra részünk lehet a „Paradicsomban”. Még tehát akkor is, ha korábban „latrok”, vagy „latrok” is voltunk, de mindazt már igaz szívvel megbántuk. Ez pedig már nem is annyira kilátástalan perspektívának tűnik, és nyugodtan higgyük el, hogy őszinte bocsánatkérés és megbánás révén nagyon is elérhető!

Szívből kívánom, hogy mindnyájunknak része legyen „Benne”!

FELHASZNÁLT IRODALOM

SZENT BIBLIA Károli Gáspár fordításában

Doreal : AZ ATLANTISZI TOTH SMARAGDTÁBLÁI Mandala Véda Könyvkiadó/2001

Jakob Böhme : A KEGYELMI KIVÁLASZTÁSRÓL AVAGY ISTENNEK AZ EMBER FELETTI RENDELTETÉSÉRŐL Farkas Lőrinc Könyvkiadó/1999

Anthony Bloom : AZ ÉLŐ IMA Odigitria-Osiris kiadó/2002

Szegedi László : VÁZLATOK A BIBLIA ISTENKÉPÉRŐL Szent Gellért Egyházi kiadó/1990

B. R. Srídhara : SRÍ GURU ÉS KEGYE Édesvíz Kiadó

Itt a rövid felsorolás végén is legelőször köszönetet mondok a Végtelen Intelligenciának, és a már minden bizonnyal „Ő” ihlette szerzőknek. Azonban ugyanazon köszönetemet fejezem ki mindazon szerzőknek is, akiknek az itt fel nem sorolt írásaik révén (folyóiratokban, újságokban, vagy egyéb más kiadványokban) megjelent gondolataik megértést, és ugyanakkor mégtovábbi kérdéseket ébresztettek bennem, melyek végül is a jelen könyv megírására is ösztökéltek. Szívből jövő köszönetemet „fejezem (tehát) ki” mindenkinek!

